

Sepatoe Roesak

Blad voor de Sobats

II – 6 R.I.en T-Brigade

december 2013

omslag buitenkant voor

Leden reünie- en nazorgcommissie **2-6 R.I. T-Brigade.**

Voorzitter/secretaris..

Alsmede redactie en layout Sepatoe Roesak

Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon : 010-4382758 of 06-25278220

E-mail **marianne.lankhuizen@gmail.com**

Voor adreswijzigingen, jubilea, overlijden en telefonisch contact .

Website **www.sepatoeroesak.nl**

Penningmeester en redactionele ondersteuning:

De heer Joop Pragt,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon: 010-4382758

E-mail: **jooppragt@hetnet.nl**

Verzorging drukwerk:

De heer Theo Eversen,

Hoofdstraat 151a, 6432 GB Hoensbroek

e-mail: **jopieeversen@hotmail.com**

Coördinator nazorg:

Mevr. Marijke de Jong,

Dr.Zamenhofstraat 47, 3112 ZJ Schiedam

e-mail: **mellanion@hotmail.com**

Ontvangstcomité reünie:

Mevr. Jos Buijs- Letens,

Nic.Pecstraat 8

4681 AC Steenberg

e-mail: **j.letens@home.nl**

Voor donaties en giften:

ABN-AMRO rekeningnr. 97.21.38.021

t.n.v. reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade. te Hoogvliet

**De gezichten bij de namen van
de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade.**

Marianne Pragt- Lankhuizen
voorzitter/secretaris
Redactie en lay-out Sepatoe Roesak

Joop Pragt.
Penningmeester
Redactionele ondersteuning

Theo Eversen
verzorging drukwerk

Marijke de Jong
coördinator nazorg

Bob Pragt
reüniefotograaf

Jos Buijs-Letens
ontvangst reünie

Inhoud:

De commissie in foto's	Blz. 1
Inhoud	Blz. 2
Kerstwens	Blz 3
Van de redactie / een kleine overpeinzing	Blz 4
Van de voorzitter/secretaris Marianne	Blz 5
Van penningmeester Joop , vermelding van donaties	Blz 6-9
Verjaardagen, e-mailgroep en website.	Blz 10-11
Enkele van de vele reacties	Blz 11-12
Albert(Ap) Caudron (2-7RI) overleden	Blz 12
Reünie van de Ost.cie., Staf Cie, en verbindingspel. 5-5RI	Blz 13-14
Arie Olckers (2-7RI) overleden	Blz 14-16
John Dahmen (2-6RI) overleden	Blz 16-17
Bij Jan v. d. Corput (2-6RI) langs in Breda	Blz 17-22
Puntjes op de i zetten in de kazerne te Vught .	Blz 22
Een stukje nazorg bij Mientje Westerhof in Limburg	Blz 23-24
Op bezoek bij Antoon Mathijssen (2-6RI)	Blz 24-31
Afscheid van Semarang (dank aan Antoon Mathijssen)	Blz 32
Een bijzondere ontmoeting bij de HEMA	Blz 33-38
Jac. de Renet (2-6RI) overleden	Blz 39-40
De jonge Tijgers houden een reünie	Blz 40-42
Joop van Daatselaar (2-7RI) overleden	Blz 42-43
Harrie Smeets (2-6RI) overleden	Blz 43-44
Jan Dankers (4-6RI) overleden	Blz 44
Op de koffie bij de MP	Blz 45-49
Jan Laus , (2-6RI) kwijt, gezocht en gevonden	Blz 50-54
Eindelijk naar Ad van Hooijdonk (2-6RI)	Blz 54-59
Naar Scheveningen , maar niet naar het strand	Blz 59-61
Jan van Langh (2-6RI) ging niet naar Ned. Indië	Blz 61-66
Het 60jarig bruidspaar v.d. Wildt (4-6RI)	Blz 66
Commando-overdracht bij de Limburgse Jagers	Blz 66-67
De 26 ^e nationale herdenking Roermond / kranslegging	Blz 68-69
Sjaak v.d. Akker (2-7RI) overleden	Blz 70
Het 60jarig bruidspaar Bemont (4-6 RI)	Blz 70-71
Een tijger in Canada	Blz 71
Een tijger in Amerika	Blz 72-73
Tijgerveteranen reiken Veteranen draaginsigne uit	Blz 73-74
Op bezoek bij bruidspaar Hovens (2-6RI)	Blz 74-75
De reis naar Adam de Nijs (2-6RI)	Blz 76-77
Sobat M.(Rien) Jonink (2-7RI) overleden	Blz 78
Het 65jarig bruidspaar van Genderen (2-6RI)	Blz 78
Joop gaat naar zijn reünie en ook naar Henk Zwitselaar	Blz 79
Overleden sobats 2-6 RI & Tijgerbrigade	Blz 80-81
Onze Sinterklaas uit Hoensbroek overleden	Blz 81
Over 2-7 RI	Blz 82-83
Leuk?	Blz 84

foto: Koos de Ruijter 2-6RI

De commissieleden Joop, Marijke, Theo, Bob, Jos en Marianne van de reünie- en nazorg 2-6 R.I., T-Brigade, wensen u allen fijne kerstdagen toe.

Wij hopen dat het jaar 2014 u geluk, maar vooral veel gezondheid mag brengen.

Aan hen die de komende feestdagen onder andere omstandigheden dan doorgaans meemaken, wenst de commissie veel warmte en sterkte toe.

Zoals u kunt zien, een groter lettertype! Dat heeft wel ten gevolge dat er minder in het toch al zo omvangrijke boekje past. Met een beetje pijn in mijn hart moet ik artikelen weer op de plank laten liggen. Kortweg: het past niet!!! Wat een luxe probleem. Wat is dan het belangrijkste. Nieuws en informatie vind u ook in het uitstekende veteranenblad van het veteraneninstituut de 'Checkpoint'. Maar daarin vind u weer niet wat in deze Sepatoe Roesak allemaal wordt geschreven. Wikkend en wegend ben ik tot het besluit gekomen dat de verhalen van de mannen zelf bij mij voorrang hebben. De verhalen van de bezoeken bij de sobats thuis, maar ook extra aandacht aan diegenen die ons ontvallen zijn in het afgelopen jaar.

In dit kerstnummer neem ik u dus mee op de bezoeken aan de sobats thuis. Om een beetje weer het gevoel te geven van bij de jongens van toen te zijn. Want zoals sobat Ad van Hooijdonk verderop in dit boekje zo uitstekend verwoordt in zijn uitspraak: "Op hogere leeftijd heeft het geen zin om vooruit te kijken. Bij gebrek daaraan ga je achteruit kijken." Ik neem u met mij mee naar uw sobats, uw ervaringen, uw herinneringen en belevenissen. Reist u mee?

Veel leesplezier!

Redactie:
Marianne Pragt- Lankhuizen
Met redactionele ondersteuning: Joop Pragt

overpeinzing:

*Misschien is niet iedere dag goed
maar er is iets goeds in iedere dag.*

De voorzitter/ secretaris.

Beste sobats,

Alweer december! Wat gaat de tijd toch snel. Althans, zo voelt het voor mij wel. Zo is de nieuwsbrief over de reünie net de deur uit en het blad Sepatoe Roesak moet al weer afgeleverd worden bij **Theo Eversen**, de drukker. En ik had nog zoveel met u willen delen. Dat Joop en ik op veteranendag in Den Haag waren. Daar met premier **Mark Rutte** spraken en ook met de minister van Defensie, **Jeanine Hennis-Plasschaert**. Wij hebben gesproken over u, de veteraan en de nazorg. Ook waren wij op de veteranendag in Rotterdam, waar wij **Koos de Ruijter(2-6RI)** en **Herman Plaats(5-5RI)** weer ontmoetten. Evenals de burgemeester van Rotterdam, **Ahmed Aboutaleb**. "Dag mevrouw, ik kom u iedere keer weer tegen als er iets voor de veteranen gebeurt. Fijn dat u er ook weer bent".

De speciale veteranen taptoe Street Parade Rotterdam, de 50+beurs veteranendag. Al die gelegenheden hebben we aangegrepen om u te promoten. U, als oudgediende, u dient in alles tegemoet te worden gekomen. Eerbied, respect en waardering.

Wat dat betreft is in Nederland zeker de afgelopen jaren zeer veel veranderd. We lopen niet meer zover achter op bv. Engeland, Amerika, Canada en Australië. Wij als zeevarend volk hebben niet zo'n rijke oorlogsgeschiedenis. Enkel en alleen die van de strijd op en tegen het water! Daar blinken wij dan weer in uit. Maar qua veteranenzorg zijn we met een inhaalslag bezig. We komen er wel. Daar heb ik vertrouwen in. U, tijgerveteraan, u hebt samen met alle andere veteranen baanbrekend werk verricht. U bent de 'jonge veteranen' voorgegaan: u baande de moeizame weg voor erkenning en respect. Uw ervaringen zijn opgenomen in de hedendaagse veteranenzorg. U legde een fundering. Een fundering voor de erkenning, waardering, eerbied en respect.

Ik buig voor u! Mijn diepste respect en waardering is voor u.

Getekend: uw voorzitter/ secretris Marianne Pragt-Lankhuizen

Vergeet u niet het doorgeven van adreswijzigingen:

Secretariaat reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I.,

T-Brigade,

Marianne Pragt-Lankhuizen,

Schakelpad 12,

3192 JH Hoogvliet.

Tel: 010-4382758 (kan antwoordapparaat zijn, spreek dan duidelijk uw naam en telefoonnummer in.)

Of mobiel: 06-25278220.

Ik houd het kort. Marianne heeft al weer zorgen over de ruimte in het boekje. ' Geen praatjes, alleen feiten', ordonneert zij. ' De mannen willen lezen, niet rekenen'. Als penningmeester luister ik naar de voorzitter. Trouwens, als goed echtgenoot ook, hoor! Hier komt het financiële verslag.

Op 1 december 2012 was op rekening € 2.470,95

Op 1 december 2013 is op rekening € 2.461,89

Het verschil is € 9,06 minder in kas.

Het klinkt misschien vreemd, maar als penningmeester ben ik blij met €9,06 minder in kas dan vorig jaar. Het afgelopen jaar 2013 was een kostbaar jaar voor de commissie. **De Tijgerbrigade** vierde de terugkeer van de eerste OVW-ers na hun diensttijd in Nederlands Indië.

Marianne heeft alles op alles gezet om de jubileumreünie te maken tot wat het is geworden. Een knaller van de bovenste plank. Als de veteranen na afloop allemaal verklaren dat ze nog nooit een dergelijk fijne, gezellige en goed verzorgde reünie hebben meegemaakt is dat een pluim voor Marianne en haar medewerkers. Maar er hing wel een prijskaartje aan.

De bezoekers van de reünie hebben het gemerkt. Niemand, maar ook werkelijk niemand ging zonder geschenken naar huis. De maaltijd en andere versnaperingen waren uitstekend en overdadig. Ook de optredende artiesten waren van hoog niveau. Het **PARESTO** personeel liep echt hun benen uit het lijf voor alle aanwezigen. Waar vind je het tegenwoordig nog, **gratis** eten, **gratis** drinken, **gratis** Tijgerloterij met prachtige prijzen en als klap op de vuurpijl (toepasselijk einde 2013) voor iedereen een gevulde **tas met presentjes en het** prachtige kostbare en nuttig aandenken, de speciale sleutelhanger! Plus je placemat, met herinneringen aan de thuiskomst, die je ook nog mee mag nemen. Plus voor alle aanwezige dames een geurig presentje. Dat alles voor slechts € 15, - inschrijfgeld! Dat kan niet, zegt u.

Het kan wel, zegt Marianne en zij ging bedelen. Het lukte haar, wel met veel teleurstellingen, maar ook met veel verrassende leuke ontwikkelingen. Dat alles voor u, de Tiggerveteraan! Gelukkig had u zelf ook een groot aandeel in het slagen van dit feest en droeg u een steentje bij. Ik kan haast zeggen: u droeg een blok beton bij!

-6-

De vrijwillige donaties van 5 april 2013 t/m 31 november 2013:

Datum	Naam donateur	Plaats	Bedrag
-------	---------------	--------	--------

8 mei	Fam.Pragt Hotelovernachtingen i.v.m. bezoeken sobats.		Hoogvliet	
21 mei	Sobat: niet over el..u. ellen	T-brig	Bij ons bekend	€ 50,00
23 mei	Sobat Vic Brouns	4-6RI	Maasbracht	€ 50,00
24 mei	Sobat Hans van Dijk	3MP IV	Rosmalen	€ 15,00
24 mei	Sinterklaas bijdrage	Portokosten	Hoensbroek	€ 50,00
27 mei	Sobat W. van Raaij	2-6RI	Rotterdam	€ 50,00
29 mei	F. v. Essen Zn Tinus v.Essen†	2-6RI	Holtum	€ 25,00
30 mei	C. de Wit	VbAd T-brig.	Hoofddorp	€ 10,00
31 mei	J. Wilms	5 RS	Nijmegen	€ 20,00
31 mei	L. Heinsbroek	Bat.Inf. T 426	Schiedam	€ 25,00
4 juni	Francis Penninks dochter	†2-6RI	Veenendaal	€ 35,00
4 juni	Anoniem v.e. buitenpost	T-Brig.	Ver weg	€ 60,00
6 juni	Th. Hendrix	2-6RI	Venraij	€ 50,00
12 juni	Chr. Peelen	2-7RI	Almere	€ 35,00
31 juli	E. Toorens	5-5RI VbA	Scheveningen	€ 40,00
2 aug	Hans van Dijk	3 MP4	Rosmalen	€ 15,00
22 aug	J.P. Ooijer	2 ^e esk.PAW HvB	Amersfoort	€ 20,00
30 aug	J. Schrauwen	4-6RI	Oirschot	€ 10,00
4 sept	J. Schrauwen	4-6RI	Oirschot	€ 10,00
6 sept	Thijs Bergen heemgroep	Us Naer	Neer	€ 70,00
6 sept	G.A. Schepens	5ebat.grend.5-5RI	Cuijk	€ 20,00
9 sept	H. Stolp	2-7RI	Hoofddorp	€ 25,00
9 sept	H. Zwitselaar	2-6RI	Nijmegen	€500,00
20 sept	C.v.d. Wiel	2-6RI	Best	€ 15,00
27 sept	K.v.d.Kuij	5-5RI	Gouda	€355,00
28 sept	Mondje dicht voor	het thuisfront	Op reünie	€100,00
28 sept	Henk van Es	2-7RI	Amsterdam	€ 10,00
28 sept	Leo Koks Jr. zoon	† 2-7RI	Breda	€ 5,00
28 sept	Jan van Langh	2-6RI	Oosterhout	€ 50,00
28 sept	C.van Loon	4-6RI	Breda	€ 5,00
28 sept	Pieter Paulusma	1 RS	Nijmegen	€ 5,00
28 sept	Bas van Veen	3-7RI	Velserbroek	€ 20,00
1 okt	J. Mann	2-7RI	Amstelveen	€ 25,00
7 okt	Joop van Eijden	4-6RI	Vught	€ 25,00
14 okt	J.Sanders	4-6RI	Huissen	€ 25,00
4 nov	Fam. S.Hovens	2-6RI	Echt	€100,00
5 nov	Adam de Nijs	2-6RI	Nw Vossemeer	€ 50,00
6 nov	Hans van Dijk	3MPIV	Rosmalen	€ 20,00
12 nov	Ad van Hooijdonk	2-6RI	Bergen op Zoom	€100,00
13 nov	F. Kuiper	1RS??	Delft	€ 10,00
17 nov	Frits Schepens	5bat.gren.5-5RI	Cuijk	€ 25,00
20 nov	J.M.G. Hermanns dochter	† 2-6RI	Hoensbroek	€ 12,50
<u>28 nov</u>	<u>Jan van Erp</u>	<u>2-2RVA</u>	<u>Arnhem</u>	<u>€ 50,00</u>

Bijeengebracht door Tijgers voor Tijgers € 2.192,50!
Klasse!!

Bij deze donaties zaten enkele (zeer) grote bedragen. Bij navraag van Marianne aan de 'storters' bleken het geen vergissingen te zijn. De mannen vinden het nodig dat zij een bijdrage leveren om het werk voor de Indië- veteranen te continueren. **Sobat v.d.Kuij** (€355,-) vertelde dat hij in het door hem gestorte bedrag zijn onderdeel **(3-5-5R.I.)** eerde. Heel ludiek! **Sobat Zwitselaar** 2-6RI (€500,-) vond dat Marianne zoveel deed voor de veteranen dat hij met plezier zijn financiële bijdrage leverde. En zo waren er nog meer mooie stortingen waarbij enkelen de vinger op de lippen drukten, ssssst! Niet kletsen, gewoon voor het goede doel.

Marianne: *"Ik breek hier even in en vind dat Joop, de penningmeester, die hier iedereen lofvolle woorden toespreekt, ook wel enige lof verdiend. Want Joop heeft i.v.m. ongeldig worden van oude postzegels per 1 nov.2013 voor enkele maanden de portokosten van kaarten, brieven en pakketjes met zegels uit zijn privé- postzegelverzameling voorzien. En dat waren er wat. Zowel de brieven e.d. als de postzegels!"*

Joop: "Nu ik weer, want het is mijn praatje!"

Alle storters hartelijk dank , u zorgt er mede voor dat de commissie kan doorgaan met o.a. de bezoeken van immobiele en zieke sobats, het schrijven van verslagen, het u toezenden van nieuwsbrieven en Sepatoe Roesak. En, natuurlijk niet vergeten, de jaarlijkse Tijgerbrigade reünie. Die staat weer gepland voor **27september 2014** met als thema: **65 jaar** na opheffing van de **Tijgerbrigade** in **dec.1949**.

Marianne heeft de kazerne in **Vught** weer besproken. De zorg voor de sobats is daar in goede handen. Het kost een paar centen maar dan krijgen we ook wat. Er is voor die bijeenkomst weer **€1500,-** extra gereserveerd.

Dat gaat natuurlijk weer af van de reserve die we nu op rekening hebben. Voor de minder snelle rekenaars onder u zetten we even op papier wat er dan overblijft voor activiteiten in het nieuwe jaar 2014.

Er blijft nog **€2461,89 - €1500,- = €961,89** over om in het jaar **2014** aankopen te doen voor de reünie, de administratie, het contracteren van artiesten, het bijwonen van crematies en begrafenissen. Ook bezoeken aan kazernes en reünies van bevriende onderdelen. Het leggen van kransen en een bloemetje voor zieken en jubilarissen (trouwen) wordt hier ook van betaald.

-8-

Net als het versturen van (bedank)kaarten en aanvragen van informatie betreffende de acties van de commissie. U ziet wel dat er veel wordt gedaan met het geld bijeengebracht door de veteranen.

Hieronder volgt het financiële jaarverslag 1/12/02 - 1/12/03.

De balans is dit jaar aardig in 'balans' gebleven. Dit mede door de bijdrage van **alle mensen** die de **Tijger- brigade** goed gezind zijn.

Inkomsten		uitgaven	
Donaties	€ 2.877,50	Kransen Roermond Candi	€ 115,-
V-Fonds	€ 2.000,-	Aandenken T-brigade	€1.800,-
Reunie-inschrijf	€ 1.785,-	Artiesten/presentatie 28-9-'13	€1.035,-
Loterij	€ 497,10	Loterij prijzen	€ 468,91
Minst.v.def.	€ 2.738,75	Kazerne	€2.738,75
		Naheffing Paresto	€1.292,75
		Secretariaat	€2.457,-
totaal	€ 9.898,35	totaal	€9.907,41

Zonder ook maar iemand te kort te willen doen moeten we toch onze enorme (in dubbele betekenis!) drukker **Theo Eversen** noemen. Zijn inzet en respect voor de veteranen is haast niet te beschrijven. Het is en blijft **een KANJER**. Ook de bijzonder prettige medewerking van **adjutant Paul Boes en zijn assistente korporaal1 Mara Kelders** mogen niet onvermeld blijven. Mede dank zij hun respect, waardering en inzet voor de veteranen zit u nu te genieten van deze goed gevulde **Sepatoe Roesak**.

Marianne staat op mijn schouder te kloppen: 'denk aan de ruimte in de Sepatoe Roesak. Zij heeft gelijk, ik stop. De financiële verantwoording is duidelijk genoeg voor u. We hebben nu al geld gereserveerd voor u voor de volgende reünie. De dingen die gaan komen en het bijhouden van de contacten zullen via het secretariaat weer gedaan worden. Dank zij uw medewerking en uw altijd welkome bijdragen.

U rekt op ons en wij rekenen op u.

Voor alle duidelijkheid, hier nogmaals voor eventuele nieuwe donaties:

ABN-AMRO, rekeningnummer 97.21.38.021

t.n.v.Reunie- en nazorgcommissie 2-6R.I.,

T- brigade. Alvast bedankt!

Getekend:

De penningmeester, **Joop Pragt**

Verjaardagen

De sobats die in de afgelopen maanden jarig zijn geweest hebben bijna allemaal weer kunnen rekenen op een gezellig babbeltje met Marianne op hun verjaardag. Is dit bij u niet gebeurd, dan heeft Marianne u niet kunnen bereiken. Geeft u daarom alsnog uw **juiste telefoonnummer en legernummer** door? Het maakt het contact leggen met u gemakkelijker.

EMAILGROEP 2-6 RI Tijgerbrigade.

Alle Tijgers kunnen zich aanmelden voor de emailgroep.

Blijf in contact met elkaar!

Sjar Buys:	j.letjens@home.nl
J(Jan) A.van Erp	_erp00411@planet.nl
A.(Ad)vanHooijdonk	advanhooijdonk@hotmail.nl
Sjra Hovens	sjramienhovens@gmail.com
H. (Huib)Kers	huibertkers@telenet.be
MariannePragt_Lankhuizen	marianne.lankhuizen@gmail.com
Thijs Berben	niessenneer@home.nl B.(Bart)
)Poorte	bpoorte@live.nl
Wim van Raaij	ginyvanraaij@gmail.com K.(Koos)
de Ruiter	koos.laurie@upcmail.nl
A.(Arie, broer van) Treffers	a.treffers@outlook.nl
M.(Men) van de Wetering	a.wetering811@upcmail.nl

Helaas mag Antoon Mathijssen (2-6RI) uit Eindhoven vanwege zijn slechte ogen niet meer de pc gebruiken.

U kunt hem natuurlijk wel bellen: 040-2811770

www.sepatoeroesak.nl

Hebt u **geen computer**, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of burens voor u **www.sepatoeroesak.nl** aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle nieuwtjes en informatie die u op het scherm ziet verschijnen.

Er is zelfs grote kans dat u daar op een of meerdere foto's staat!

Enkele van de vele bij secretariaat binnengekomen reacties

Namens ons hele team van de reünie-en nazorgcommissie 2-6 RI, T-Brigade, willen wij iedereen bedanken voor de fijne reacties die wij de afgelopen maanden van u mochten ontvangen. Na de reünie van Sept. jl. en daaropvolgende nieuwsbrief was en is het nog steeds overweldigend om zoveel waarderende mailtjes, brieven, kaarten en telefoontjes te krijgen. Hartelijk bedankt!

Theo, Marijke, Bob, Jos, Joop en Marianne

"Mevrouw en meneer Joop M. Pragt,

Wij willen iedereen bedanken voor de hartverwarmende belangstelling die wij als familie ontvingen tijdens zijn ziekbed en na zijn overlijden.

Woorden schieten te kort, maar weet dat alle reacties ons een grote troost zijn bij de verwerking van het heengaan van onze Joop van Daatselaar."
Fam. van Daatselaar.

"Beste Marianne,

Dank voor het uitgebreide verslag van de reünie van de Tijgerbrigade in Vught. Leuk om alles weer eens na te lezen en de foto's te bekijken.

Tot een volgende keer".

Liduina van den Broek, Aalmoezenier Veteranen Zuid-Ned.

"Hallo Marianne,

Ik heb zeer genoten van jullie bezoek. Jullie aanwezigheid was voor mij weer een beetje thuiskomen. Evenzogoed is het mij eveneens duidelijk geworden wat ik de laatste jaren aan reünies heb gemist. Het was bijzonder fijn, na al die jaren, naast ons e-mailcontact, jou weer eens persoonlijk te ontmoeten en als ik eerlijk moet zijn heb ik evenveel genoten van de aanwezigheid van Joop. Wat een leuke kerel. Een ware sobat en...jou van harte gegund. Toen jullie weg waren kreeg ik het idee dat we nog uren hadden kunnen doorpraten. Al bij al, van onze kant, bijzonder geslaagde visite. Als je verblijft op een stortplaats voor overlevenden geven zulke momenten toch weer extra boots om de volgende dag weer aan te pakken. Ook de gedrevenheid en passie waarin jullie beiden het veteranenbeleid gestalte geven, stimuleert ongetwijfeld dat wij, senioren, het moeten volhouden. Old soldiers never die, they just fade away."

Groetjes van Ad en Irène van Hooijdonk

"Dank u voor het medeleven na het overlijden van mijn vader, Arie Aalburg. Ik heb het zeer op prijs gesteld."

(Cora de Vught Aalburg. (Australië)

"Hallo Marianne en Joop,

Bij deze wil ik jullie heel hartelijk bedanken voor het Sepatoe Roesak blaadje!

We waren erg verrast, dat wij er ook een kregen.

Vanmorgen al de pagina 's van pap gescand en doorgestuurd naar de kinderen, en broer natuurlijk. Een mooie herinnering aan pap!

Nogmaals hartelijk dank!"

Alie Roex (dochter van Mientje en Wietse Westerhof).

"Waarde Marianne,

Dank voor het zenden van de 'TIJGERNIEUWSBRIEF' die ik met aandacht en veel genoegen gelezen heb. Ik ben geïmponeerd met de originaliteit van de uitgevoerde onderdelen, en met het vele werk dat u [en uw assisterende vrijwilligers] ook nu weer ten tonele heeft gebracht. Helaas kon ik dit jaar niet komen, maar ik hoop volgend jaar aanwezig te kunnen zijn. "
Henk J.A. van Lindert (2-7 RI, ;Bregun carriers)

Albert(Ap) Caudron, 2-7RI

*** 1 juli 1927 - † 6 maart 2013**

Ap was gelegerd bij 2-7RI en heeft aan alle patrouilles en acties deelgenomen. Maakte de belegering van Semarang in 1947 mee. Er werd een zware slag geleverd. Zijn vrouw, afkomstig uit Siam, is hem en alle dappere jonge Hollandse mannen nog altijd dankbaar dat zij Semarang hebben verdedigd.

Na een tijdje is hij overgestapt naar de Militaire Politie. Hij heeft deelgenomen aan beide politionele acties. Hij hield van Indië en wilde daar blijven en dus tekende hij bij en meldde zich bij het KNIL.

In december 1949 vond de overdracht plaats. Eind 1950 arriveerde hij in Nederland. April 1951 gaf hij zich op bij de Militaire Politie en vertrok naar Bandoeng. In 1954 kwam Ap met zijn gezin voorgoed naar Alkmaar. Hij kreeg P.T.S.S. maar kwam er overheen. Hij werd overgeplaatst naar Amsterdam en in 1970 naar de staf in Den Haag. Hij ging in Rijswijk met pensioen toen hij 55 was.

Ap was 'op en top' militair en is dat altijd gebleven. De nationale veteranendag was voor hem heilig.

Hij is o.a. onderscheiden met de eremedaille, verbonden aan de orde van Oranje Nassau in zilver met de zwaarden.

corr.adres:mevr. J. Caudron-Witterland, Polanenhof 514 2548 MP Den Haag.
door Marianne

Reünie op 24 april 2013 van de Ondersteuning Cie., Staf Cie, en verbindingspeloton 5-5RI

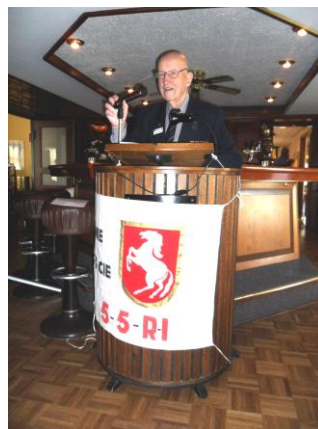

Op uitnodiging van het bestuur 5-5R.I. waarvan o.a. Jan Jansen Venneboer en Martin van Veelen deel uit maken, bezochten wij, Joop en Marianne, de **laatste reünie** van de Ondersteuning Cie., staf Cie en Verbindingspeloton.

Op een langverwachte mooie lentedag, waarvan iedereen na een lange koude winter weer heel blij wordt, reisden wij per trein naar de Harskamp. Aangekomen op het station werden wij opgewacht door het busje dat ons naar de legerplaats Oldenbroek bracht. We werden, samen met de 63 deelnemers, hartelijk ontvangen met koffie en gebak.

Tijdens de opening werden de overledenen van het afgelopen jaar herdacht. Hierna volgde het altijd emotionele dodenappel. Er werden 37 namen van de gevallen opgenoemd. Een stilte ter herdenking volgde.

Jan Jansen Venneboer opende de bijeenkomst met een hartelijk welkom en de mededeling dat vandaag de laatste reünie zou zijn voor de Ost Cie, Staf Cie en het verbindingspeloton. Een moeilijke beslissing. Hoewel ieder jaar de houdbaarheidsdatum steeds vooruit wordt geschoven, wordt de mobiliteit bij het bestuur en de deelnemers er niet beter op.

Zoals dat gaat bij het afsluiten van een bestuurlijke periode werden er toespraken gehouden, bloemen en presentjes ter waardering voor het gedane werk overhandigd. De dames van de bestuurders werden in de bloemetjes gezet. Met de mededeling dat er een regeling was getroffen om de komende 20 jaar door de Oorlogsgravenstichting iedere jaar bloemen te laten leggen op de erevelden in Indonesië en bij het monument op de Harskamp werd het relaas afgesloten.

Hierna kreeg Joop Pragt de gelegenheid om de mannen(en vrouwen) van 5-5RI een hart onder de riem te steken. Hij vertelde dat het contact niet helemaal zou worden verbroken en nodigde hen uit om in het vervolg de reünie van de Tijgerbrigade te bezoeken. Na een bevolgen pleidooi en waarderend applaus werd het officiële gedeelte van de dag afgesloten.

Hapjes en drankjes werden geserveerd en praatjes werden gemaakt. Omdat het voor ons nu de derde keer was dat wij aanwezig waren bij 5-5RI, kwamen we veel bekenden tegen. Handjes schudden, praatje maken en de flyers voor de Tijgerbrigade-reünie uitdelen. Als verrassing werd een powerpoint presentatie getoond, gemaakt door Jan v.d.Vegt over het verleden van 5-5-RI. Even was iedereen weer terug op patrouille, in het kampement of in Semarang.

Na de voorstelling werd iedereen uitgenodigd om zich te verplaatsen naar de eetzaal voor een heerlijke Indische maaltijd.

Ook tijdens het eten werd er gezellig aan de tafels gepraat, maar uiteindelijk werd ook hier de hele zaal toch stil. Volgens ons zat iedereen te bedenken wie van de sobats de afwas zou moeten gaan doen.

Na afloop hebben wij alle bestuursleden hartelijk bedankt voor de uitnodiging en hebben hen nogmaals op het hart gedrukt dat zij in het vervolg op de tijgerbrigade-reünie van harte welkom zijn.

Vervolgens werden wij per busje weer netjes teruggebracht naar het station 't Harde waarvandaan wij de thuisreis in een stralend voorjaarszonnetje begonnen.

Als herinnering aan deze dag kreeg het secretariaat enkele weken later een prachtige groepsfoto, genomen op deze laatste reünie, op A4-formaat opgestuurd. Deze hangt nu in het kantoor van de voorzitter. Het aandenken wordt zeer gewaardeerd.

door marianne

Arie Olckers , 2-7RI

* 21 november 1926 † 3 mei 2013

vader, schoonvader en grootvader

"Ik heb een goed leven gehad!"

"Het is gedaan met de sopraan."

In januari van dit jaar gaf Arie nog aan Marianne door, dat hij weer voor enkele weken op reis zou zijn in zijn geliefde Indonesië. Samen met o.a. de veteranen Wiel Robeers 4-6RI, J. Roest 4-6RI, Nol de Lange 2-7RI en Jan Bemont 4-6RI legden zij een krans op het ereveld Candi. Arie Olckers kwam samen met Henk van Es, A. de Lange, Hogeboom, J. Quirijns, J. Schaafsma en H. van Wichen op 24 april 2009 voor een kennismakingsbezoek op de reünie van 2-6RI.

Deze dag was hem en anderen gasten van 2-7RI zo goed bevallen dat zij in 2010 en de navolgende jaren ook weer heel graag present op de reünie in Vught waren. Arie onderhield vanaf dat moment af met grote regelmaat e-mailcontact met Marianne. Hij was vol enthousiasme over de hele organisatie en het ledenblad Sepatoe Roesak. Arie stuurde na het lezen van 'het boekwerk' steevast een reactie.

"Vanmorgen viel het boekje "Sepatoe Roesak" in mijn brievenbus, wat ik onmiddellijk opende. Na eerst een bakkie koffie gezet te hebben ben ik dat onmiddellijk gaan lezen. Het was zo interessant en spannend dat ik het in een keer helemaal uitgelezen heb. Het was half twee toen ik daarmee klaar was en mij realiseerde dat ik nog moest eten."

Zijn laatste reactie op het ledenblad is van eind december 2012:

"Het decembernummer van Sepatoe Roesak weer in goede orde ontvangen en mijn complimenten, met de kافت mee zijn het maar liefst 92 bladzijden. Ik kan mij indenken dat Theo er problemen mee heeft, niet alleen het drukken maar ook het verzamelen en vouwen!

Uiteraard heb ik dat weer met veel plezier doorgelezen en neem het boekje naar Indonesië om het daar aan de veteranen te laten zien. Verder doe ik voordat mijn 6-weekse reis begint nog een donatie want ik wil er zeker van zijn dat ik de volgende exemplaren zal ontvangen."

Samen met de makkers, 2-7 R.I. veteranen Joop Koster(l) en Nol de Lange(m), was Arie(r) getuige van ons huwelijk 20 oktober 2010.

Naast veteraan en levensgenieter, was Arie oprichter en werd later benoemd tot de **erevoorzitter** van de avondvierdaagse van zijn

woonplaats Noordwijkerhout. Arie was een verwoed wandelaar in en om Amsterdam. Hij gaf cursussen voetverzorging en organiseerde ook wandeltochten.

Arie was tevens **medeoprichter** en 28 jaar lang voorzitter van Ruimtevaart Filatelie Club Nederland. Hij werd benoemd tot erevoorzitter en ontving vele hoge onderscheidingen voor zijn bijdragen in de filateliewereld.

Voor ons was Arie Olckers een zeer betrokken 2-7RI Tijgerveteraan. Een trouw en gulle donateur. Hij droeg de leden van onze commissie allen een warm hart toe en probeerde de sobats in zijn leefomgeving aan te sporen om ook de Tijgerbrigadereünie te bezoeken. Arie mocht 86 jaar worden.

Op 10 mei vond de crematieplechtigheid plaats in Driehuis. Aan het verzoek: geen bloemen, maar graag een gift voor het diabetesfonds, hebben wij als commissie Tijgerbrigade voldaan.

Helaas was het voor ons onmogelijk bij de afscheidsplechtigheid aanwezig zijn. Een schrijven met gedicht, woorden van troost en herinneringen aan fijne momenten met Arie Olckers is naar de nabestaanden gestuurd.

correspondentieadres: Jacoba van Beierenlaan 7, 2162 KD Lisse

door Marianne

John Dahmen 2-6RI carrierchauffeur

* 9 juni 1926 - † 9 mei 2013

Bij navraag bij zijn sobats kwam er geen concreet antwoord op de vraag van Marianne waar John Dahmen was gebleven. Al enige jaren probeerde Marianne John weer te vinden. Verschillende verhalen kwamen binnen. Het meest aannemelijk was dat John naar Indonesië was verhuisd. Marianne liet John op de ledenlijst staan, maar verstuurde verder geen correspondentie meer.

Op 10 mei 2013 ontving Marianne een email van dochter Lucia. Haar vader, John Dahmen, was overleden.

Zij schreef:

“Hij heeft het er vaak over gehad dat hij gevochten heeft in Indonesië met zijn tijgerbrigade. Hij is na het overlijden van mam nog 3 jaar in Nederland gebleven en sinds januari 2010 is hij naar Bali vertrokken. Hij wilde op Bali sterven en uitgestrooid worden in zee. Afgelopen 9 mei is hij daar gestorven.

Hij was eenzaam in Roermond en voor een man die de halve wereld heeft gezien geen prettige gedachte dat je geen aandacht meer krijgt (of niet genoeg). In Bali had hij een vriendin (Ketut) die heel goed voor hem zorgde. Hij was heel gelukkig. We skypten 2x per week, maar hij had steeds minder te vertellen en was moe. Ik zag in zijn adressenlijst jullie regiment staan. Daddy was bevriend met Sjra Vulling (en Guus?)(Schouten red)

Ze hebben hem daar wel eens gevraagd of hij had gevochten als Nederlander, maar daar was hij heel vaag over, omdat hij toch wel vaak negatieve reacties kreeg. Ik ben twee keer daar geweest en de eerste keer dat we naar de watervallen gingen, kreeg hij weer rillingen omdat in zijn tijd de schutters zich in het oerwoud schuilhielden en je dus elke moment doodgeschoten kon worden. Ik heb een rondleiding gekregen van de buurman en die liet me in Singaradja een vrijheidsmonument zien en dan sta je er opeens bij stil dat je in dezelfde positie staat zoals wij de Duitsers zien.”

(Een schrijven met woorden van troost is naar de familie gestuurd).

corr.adres: Lucia Dahmen, Merumerbroekweg 16a, 6049 CX Herten

Bij Jan van de Corput(2-6RI) langs in Breda.

Het gaat niet zo best met Jan van de Corput. Marianne geeft dat door aan Marijke, de coördinator nazorg. Die beslist dat we maar even polshoogte moeten nemen op de dag waarop we naar de kazerne in Den Bosch gaan om de uitvoering van de reünie te bespreken. Daarna staat er ook nog een gezamenlijk bezoek met Theo, de verzorger drukwerk, aan Mientje Westerhof op de planning bij Marijke. En Antoon Mathijssen. Maar de dag is te kort. Joop oppert weer een mooi plan. “Ik boek op mijn kosten een hotelletje in Limburg voor één nacht. Na het bezoek aan Mientje Westerhof gaan we met Theo een hapje eten en informatief vergaderen. Antoon Mathijssen bezoeken we de volgende dag en reizen dan weer rustig terug naar Hoogvliet. Hoera! Opgelost. Wat een kanjer is die Joop toch!

We overhandigen Jan na de hartelijke begroeting, het snoepertje en de placemat. Jan van de Corput heeft het met zijn gezondheid niet makkelijk gehad. Hij heeft de laatste jaren veel af moeten zien. Jan is emotioneel door de medicijnen die hij slikt. We leiden hem af door hem te vragen wat voor werk hij vroeger heeft gedaan.

Jan van de Corput was smid. Hij legt ons uit waar zijn werkstukken te zien zijn in Breda. Ik heb heel zwaar werk gedaan. "Ik ware een vakman op alle gebied. Maar door de problemen met mijn gezondheid kon ik dat werk niet meer", vertelt hij trots. Mijn baas had toen werk voor mij op de **Trip van Zoudtlandkazerne** hier in Breda. Maar ook op de **KMA**, in het totaal op 7

verschillende kazernes tot aan Gilze Rijen toe. Ik ben zes jaar bij hem bedrijfsleider geweest. Er zaten er bij mij die niet zo makkelijk waren, maar ze gingen bij mij niet aan het kuieren. Mijn werk was altijd goed, zowel bij het plaatwerk, constructiewerk, bankwerk, lassen, en goed doorwerken he. Op KMA heb ik nog ouderwets smidswerk kunnen doen.

Ik heb 4 kinderen, 2 jongens en 2 meisjes en die hebben allemaal goed kunnen leren. Buitengewoon goed kunnen leren zelfs. Mijn kinderen waren heel goed in wiskunde. Mijn kleindochter kan nog beter leren!

Ik kom nu niet meer buiten. Ook niet meer boven. Ik slaap beneden. Ze hebben mijn bed hier neergezet. Ik ben gevallen, hoe ik naar het ziekenhuis ben gebracht weet ik niet meer". Sobat Jan stopt even met praten.

"Ik ben 87 jaar. Mooie leeftijd maar het gaat de laatste tijd erg achteruit. Ik heb een goed leven gehad, maar wel een leven vol zorgen. Toch heb ik altijd de draak ermee gestoken. Ook het eten gaat niet goed. Ik krijg van die maaltijden, nasi en bami, het gaat mij de keel uithangen. Karin, mijn dochter komt dan hier met haar vriend en die maken dan weer eens wat bijzonders te eten voor mij. Ze doet heel veel voor mij. Het is een juweeltje.

Ik mag ook geen trap meer lopen. Van de week ben ik toch naar boven geweest. Ik had iets op zolder liggen, ergens in een dooske. Ik moet nou op mijn tenen gaan staan om de knip van het zoldertrap weg te schuiven en dan moet ik blij zijn als ik er bij kan".

Marianne merkt op dat Jan weer gekrompen is sinds het laatste bezoek aan hem. Hij was toen al een heel eind gekrompen. Zij adviseert hem om zich niet zo warm te douchen anders blijft er niets van hem over.

“Broeken moet ik steeds opnieuw korter laten maken”, zegt Jan lachend. “Kijk, nou ben ik weer blij dat ik gewoon kan praten. Die medicijnen kunnen ze zo van mij in de vuilnisbak gooien. Die vervelende jankbuien! Daar heb ik nooit geen last van gehad. Het zijn die medicijnen! Als ik weer volop lachen kon, dan zag ik het wel weer zitten.

Der is ook niets meer over wat mij interesseert. Nou ben ik hier een boek aan het lezen van Ad van Gils. Hij was ook oorlogsvrijwilliger geworden. Ik ben er nog maar net in bezig. Karin zorgt dat ze boeken haalt met grote letters. De krant kan ik niet meer lezen, de televisie die staat bij mij bijna niet aan. Geen interesse meer. Mijn ogen zijn slecht. Beginnende staar.

Mathijssen heeft mij gebeld en **Ad van Hooijdonk ook**. Met Ad van Hooijdonk heb ik veel samen gewerkt in Indië. Wat leuk dat hij even heeft gebeld. Dat vind ik echt wel leuk hoor.”

Jan staat op, maar Marianne roept: “Nee hoor blijf maar lekker zitten. We praten net zo lekker zo”. Sobat v.d. Corput lacht: “Jantje is eigenwijs ook. Direct ga ik ook nog aan de marathon beginnen. Ik voel me steeds beter nu jullie er zijn”. Sobat v.d. Corput rommelt in een kast en komt met een stapeltje foto's terug. Foto's van de tuin, de kinderen en van Indië. De kaart van de zeereis komt ook op de tafel. “Tedere avond gaf de kapitein de coördinaten door en die schreven we dan op de kaart erbij.

Ik ben in Indië ook veel ziek geweest. Een paar keer malaria, op de ziekenzaal gelegen, ik heb een amoebe dysenterie gehad. Toen was ik weer opgeknapt en 's maandags zou ik weer terug gaan op de post. In **Persilan**. Daar was Ad van Hooijdonk **Foerier**. Zaterdagavond, ik dacht dat ik diaree had. Dan hadden wij onze latrine, die lag achter over de kali. Balken en planken. Als je 's morgens naar de WC moest dan zaten we met zijn allen met een oud tijdschrift op een balkie. Vanuit de ziekenzaal kon ik daar niet meer heen. Ik vroeg aan de verpleger of hij een pan voor mij had, want ik red het niet tot de latrine. Niks als bloed. Toen heb ik drie dagen en drie nachten bloed afgegaan, zo dun als water. Een levend lijk was ik. Het was kantje boord met mij. Daarna ben ik eigenlijk begonnen met sukkelen.

Toen ik weer aan het opknappen was, ik liep al weer een beetje in het rond, kwam **kapitein Wolzak**, een Hagenaar. Of ik zijn oppasser wilde worden. Zijn oppasser was afgekeurd en ging terug naar Nederland. Ik zei: Kapitein, ik dank u wel, (ik ben rechtuit) het spijt mij wel, maar ik voel mij bij de sterren niet thuis. Op **Malakka** ben ik oppasser geweest van **Luitenant Fick**. Ik moest alles achter hem aanbrengen he. Ik waar gene dienstbode. Hij ging met mij niet kuieren.

We hadden een keer een oefening op **Singapore** van twee dagen en twee nachten. We waren al een dag en een nacht op stap geweest, komen wij aan zo'n bron, daar konden wij ons verfrissen, en 's middags hebben we daar een tent opgeslagen. We moesten daar zo op de grond gaan liggen.

Maar ik heb ook de spullen van **Luitenant Fick**. Ik had van die grondzeiltjes en maakte ik van stokken een geraamte een dakse der boven van bamboe. Fick: En waar moete gij nou gaan liggen Jan? Nou daar kruipen we gewoon met zijn tweeën in , zei ik. Nou ik ben gewoon gaan slapen en hij is der niet ingekropen hoor. Ik had voordat we gingen slapen, me eigen gewassen aan die bron, mijn veldfles gevuld, die van Fick had ik ook voor hem gevuld, maar daar is die zich mee aan het scheren gegaan. "Jan, kunne gij voor mij nog een veldfleske halen?" "Ik zeg, maar verd.....Luit , ik heb net een fleske voor je wezen halen!" "Ik heb me eigen motten scheren", zei die toen. Ik zeg:"O, nou dat hebben wij net aan de bron gedaan! Ik zeg, je bekijkt het maar Luit! En nu wilde Wolzak mij hebben als oppasser. Nou daar heb ik gewoon voor gepast.

Ik voel me bij de sterren niet thuis.

Wolzak ook, dan hadden ze weer een avondje dan kwamen de dames uit de stad en dan kon ik gaan rennen. Nee, daar begin ik niet an. Er heeft nog iemand het aan mij gevraagd en toen kwam Ad van Hooijdonk. Die had **Vugts** als oppasser. En Luc Vugts dat was enen bokser en dan

stonden ze soms samen nog te sparren en toen kwam Ad van Hooijdonk vragen of ik dat ik hem wilde komen helpen.

(Als je hem ziet, vraag hettem maar) Ik zeg nou, (want anders had ik naar de stafcompagnie gemotten) Ik zeg Nou dat wil ik wel. Bij Ad van Hooijdonk was de administratie blijven slingeren want die stond zowat de hele dag te sparren, zeg maar. Zodoende ben ik daar terecht gekomen.Toen zat ik een tijdje bij Ad van Hooijdonk en toen ben ik een weekje of vijf, zes naar Bandung geweest. In de Rustende Strijder. Daar mocht ik weer wat bijkomen van alles.

Nou ik kom terug en toen is van Hooijdonk overgeplaatst om beldienst te gaan doen. En toen kreeg ik een baan als oppasser bij de foerier van

de 1^e compagnie. Geurts. Een Limburger. Ik deed het werk en hij hoefde alleen de administratie bij te houden”.

Marianne vraagt, “wie kent u nog meer? Wie was uw maatje, uw slapie”. “Ik heb daar grotendeels alleen gezeten. Ik heb geregeld mee gemaakt dat ik in een ziekenzaal lag met malaria.

Tijdens de 1^e politionele actie hadden we een kippenhok gevonden dat aan de voorkant open was. **Luitenant Peters** vroeg: v.d. Corput, kande ge daar wat van maken? Er zijn geen tenten meer. Nou, ik ben een smid maar ik kan net zo goed timmerman zijn. Ik heb het hele kippenhok eerst ontsmet, er een vloer in gelegd, van voren dicht gemaakt en luiken had ik er ervoor gemaakt. Zo tijdens de opmars naar **Salatiga** sliep ik toch altijd alleen. Dan had ik een petroleumlampje voor verlichting voor 's avonds. Ik had ook in mijn tentje een vloertje gelegd, veldbedje erop en een zeiltje en 's avonds kwamen die hele grote ratten. Oeh!” Het formaat wat Jan v.d. Corput aanwijst is al genoeg om de rillingen over de rug van Marianne te laten lopen. “Ze liepen over de balken heen”, grinnikt sobat Jan. “En toen brak er de pest uit. We moesten allemaal de tenten en de vloeren opbreken. Toen heb ik verschillende ratten zo aan mijn bajonet geregen.

De Rath, de Rath, ja die was er ook! Dat was er een die vast niet veel vrienden had, denk ik. Ze moesten hem niet zo. Sacherijnig en hij had de pest aan mij. Ik zat bij hem, dat was in **Persilan**, toen zat ik al bij van Hooijdonk.

Als er weer wat nieuws was om te ruilen, ondergoed of zo, dan ging ik altijd naar het tweede peloton. Van **adjutant van de Grauw**. Dat was mijn commandant. En ene goeie. Daarmee ging je met een gerust hart op patrouille. Dan kan niks gebeuren. Dat kan allemaal, maar bij hem voelde het goed. Maar van begin af aan met de Rath, hij kon mijn bloed wel drinken. Van Hooijdonk was toen al weg als foerier en toen kwam de Rath. Toen heb ik zelf ook overplaatsing aangevraagd. Het ging niet in die groep. **Conny van de Wiel**, ja die ken ik ook. Ik kon met iedereen goed opschieten alleen met de Rath niet. Ik zat in de vierde compagnie. Nooit heb ik angst gehad. Er kan mij niets overkomen. Alleen dat van **Kroon**. Want eigenlijk had ik daar moeten zijn i.p.v. hij. (*tragisch verongelukte 2-6RI-er red*)

Ik wil wel zeggen, nu zitten we hier samen zo te praten en nu gaat het goed. Daar ben ik nog blij om. Met het bed hier beneden was ik helemaal niet blij. Maar ik kan niet anders. Ik ben zo blij dat we nu zo gewoon kunnen praten”. Jan v.d. Corput wordt ineens heel emotioneel. “Ik kan er zo kwaad om worden. Ik wou dat mij eigen eens flink kwaad kon maken en alles even kwijt was en het weer goed ging. Ik ben zo blij dat ik nu even rustig kan praten. Dat heb ik lang niet meer kunnen. Het is zonde dat ik niets kan doen”. Marianne zegt: ‘we komen juist zo heerlijk even rustig met u praten. “Hiervan schiet mijn gemoed vol hoor. Ik ben blij dat jullie langs zijn geweest”

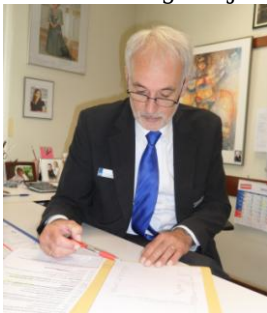
Marianne helpt Jan v.d. Corput even zijn medicijnen in te nemen met vers water en dan wordt het hoog tijd om afscheid te nemen. We mogen sobat Jan niet te veel vermoeien.

Met de belofte dat weer een keer bij hem aankomen, krijgt hij nog drie dikke klapzoeven van Marianne en een stevige handdruk en schouderklopje van Joop.

door marianne

Puntjes op de i op 13 mei 2013 in de kazerne te Vught.

Na ons bezoek aan Jan van de Corput uit Breda gaan we gelijk door naar de kazerne in Vught. Omdat we straks in september alles op rolletjes willen laten lopen gaan we nog het één en ander doornemen met Cor van Glabbeek, manager van Paresto. Hij neemt met ons de maaltijden, de hapjes en drankjes door. Hij geeft door, aan het bedienend Paresto personeel tijdens onze reünie, op welke tijden wij hoe of wat willen hebben. We hebben er weer ruimschoots de tijd voorgenomen en vinden de samenwerking heel goed geregeld. Het kan dus nooit kwaad om even met elkaar rond de vierkante tafel te gaan zitten en onze extra wensen duidelijk te maken. We spreken daar ook met adjudant Takkenberg. Bij ons vorig bezoek verleden jaar vertelde zij dat zij, naast haar werk op de servicebalie, ook het facilitaire deel voor de herdenking in Roermond voor haar rekening neemt. Een heel interessant verhaal! Marianne vroeg meteen of zij daarover iets in ons boekje wilde schrijven. Er komt namelijk heel wat kijken eer dat u daar o.a. van de heerlijke erwtensoep met broodjes kunt genieten op uw stoeltje. Helaas, dat stukje voor het boekje lukte verleden jaar niet en naar het nu blijkt, is het dit jaar ook weer niet gelukt. Jammer. Misschien dan volgend jaar!?

Cor van Glabbeek Hoofd servicebalie Vught

Adjudant Takkenberg.

Na een goed gesprek met Cor van Glabbeek en na alles op 'papier' in de computer te hebben gezet, kunnen we met een gerust hart de kazerne verlaten. Het komt allemaal goed op 28 september 2013!

door marianne

Een stukje nazorg in Limburg.

Nadat wij onze toegangspas voor de kazerne weer hadden ingeleverd gingen we verder op pad. Nog verder voor ons, richting het Zuiden. Naar Mientje Westerhof. Mientje Westerhof is onlangs weduwe geworden. Wij hebben aan het overlijden van Wietse, haar man, in het april/mei nummer van de Sepatoe Roesak aandacht besteed. De familie heeft in alle stilte afscheid genomen van Wietse. Mientje kreeg hierna een fikse terugslag. Even zag het er heel somber uit, maar ondanks haar hoge

leeftijd wist zij terug te vechten en krabbelde langzaam weer op.

We hadden afgesproken met Theo Eversen, de algeheel verzorger van het drukwerk voor onze commissie, dat we gezamenlijk het bezoek aan Mientje zouden brengen en daarna door zouden reizen naar Valkenburg waar we een hapje zouden eten samen met Theo.

Op naar Sittard, op naar het verzorgingshuis Hogestaete. Theo wachtte ons buiten al op. Theo met een bloemetje (heel attent), wij met een snoepertje op naar de verdieping waar Mientje woont.

Het overlijden van Wietse had als gevolg dat Mientje moest verhuizen van een ruime twee persoonskamer naar een eenpersoonskamer. Bijna identiek aan elkaar qua indeling, alleen kleiner.

Och, wat was Mientje fragiel geworden, maar toch nog even vriendelijk en hartelijk. We hebben eerst een poosje met Mientje gesproken. Ze mist Wietse heel erg, maar we moeten door hè, zegt ze.

De kinderen en kleinkinderen zijn heel behulpzaam. Die vertroetelen haar volop. Mientje was heel actief met de laptop, I-pad en msn, sms. Van de huidige techniek is Mientje niet geschrokken alleen is het nu wat minder met de interesse. Ze hoopt toch binnenkort weer actief te zijn met e-mail en I-pad.

Samen met Mientje duikt Marianne het keukentje in. Zij wijst aan waar alles staat.

Gezellig drinken we een kopje koffie. Maar we missen Wietse.

We prijzen Mientje hoe sterk ze is en dapper. Het is ontzettend moeilijk als je zo lang bij elkaar bent geweest om dan alleen verder te moeten.

Mientje vraagt hoe het gaat met de organisatie van de reünie in september. Met heel veel plezier kwam zij samen met Wietse op de reünies. Zij wenst ons veel succes met de reünie. Ze weet niet of ze erbij zal zijn nu Wietse er niet meer is. Samen thuis met de familie lukt het Mientje wel. Na nog een kopje koffie en een babbel nemen we afscheid van Mientje. Met Theo rijden we door naar Valkenburg, waar Joop en Marianne een hotel hebben geboekt om te overnachten. Joop zegt: "Dat is mijn donatie voor 2-6RI." Want morgen gaan we op de terugweg langs Antoon Mathijssen in Eindhoven. Maar nu eerst gezellig eten in Valkenburg. Grieks! mmmmm.(dat zei Theo!)

door marianne

Op bezoek bij Antoon Mathijssen 2-6RI

Het werd een hilarische afspraak voor 14 mei 2013. Gewoon een Babylonische spraakverwarring door de naam Marianne. Antoon Mathijssen heeft een hulp van de thuiszorg. Ze heet Marianne. Toen Marianne (van de Tijgerbrigade) Antoon belde om een keer een kopje koffie te komen drinken, dacht hij dat de thuishulp terug was vakantie en zich weer meldde. Wij zijn wel van de zorg, maar dan wel van de nazorg. Al is Marianne niet te beroerd om even koffie te zetten en een kopje af te wassen.

Eenmaal aangekomen in Eindhoven bij Antoon Mathijssen worden wij hartelijk ontvangen. De jassen werd aan de zeer vernuftige zelfgemaakte kapstok opgehangen. We gaan door naar de woon-keukenkamer. We gaan in het keukengedeelte zitten. Daar staat de grote tafel en we kijken meteen de grote prachtig onderhouden tuin in. Een kopje koffie erbij en we zitten gezellig te babbelen. We vertellen dat we gisteren bij de kazerne langs zijn geweest en bij sobat Jan v.d. Corput een kopje koffie hebben gedronken. Antoon Mathijssen merkt op: "Ik weet nog wel dat Jan van de Corput enkele jaren geleden nog op een reünie in Breda is geweest. Dat was de laatste keer dat ik hem zag. Toen zei hij tegen mij: Verdorie Toon, ik voel mij eigen niet lekker. Nee, ik voel mij eigen echt niet lekker. Ik zei: Weet je wat we doen. Ik breng jou naar huis. Samen met mijn maatje Jan van Erp heb ik hem naar huis gebracht. Eenmaal weer thuis ging het allemaal wel weer." Marianne vertelt: "We hebben hem gisteren weer een keer thuis opzocht. Het gaat niet goed met hem."

“Wel verdorie, heeft hij het opgegeven? Want als je de moed laat zakken dan gaat het vlug hoor.” We vertellen sobat Antoon van ons bezoek aan Jan van de Corput en de uitwerking van de medicijnen op zijn emoties.

“Ik gebruik zelf alleen maar druppels voor die ogen he.” Sobat Mathijssen heeft erg slechte ogen. Glaucoom. “Ze hebben me wel goed te pakken gehad met gordelroos. Maar uiteindelijk met de juiste medicijnen ben ik toch weer opgeknapt.

Ik denk toch wel vaak over dat Indië na, dat kun je misschien wel begrijpen?! We hebben afscheid genomen van Semarang. Ik weet niet of je vader erbij was, want het was zo druk. De hele Tijgerclub zat hartstikke vol. Wij waren in Semarang goed gezien. We hadden bij de 4e compagnie een paar verrekt goede zangers. Jo Spruyt was een hele goeie en Renting. De Twee Pisangs. Een van die twee had een lied gemaakt afscheid van Semarang. Dat vond ik zo verrekte mooi, ik zou dat graag willen hebben. Ik ben Jo Spruyt, hij was een maat van mij, in Eindhoven gaan opzoeken.

Ik kom daar bij zijn zoon, want die dee open en die vertelde mij dat zijn vader al lang geleden was overleden. Ik zei: “Daar heb ik niets van gehoord.” Ik vroeg hem of hij of het lied had gehoord, want er was veel van Jo Spruyt’s werk bewaard. Het lied zat er niet bij. Toen heb ik geprobeerd om Renting te bellen. Ik kreeg hem aan de telefoon, maar ik kan hem bijna niet verstaan. En hij zat altijd zo vol branie en zo. Toen ben ik hard aan het nadenken gegaan en uiteindelijk heb ik het toch zelf weer weten op te schrijven. Sobat Mathijssen staat trots op en pakt het papier met de tekst van het lied.

Trots legt hij het papier op de tafel. Dat was het lied voor de mensen van Semarang bij ons afscheid van Semarang. Misschien zullen enkele woorden wel niet helemaal goed zijn, maar toch.

Joop vraagt of het op de melodie is op het Feijenoordlied, maar Antoon neemt het blad met de tekst over van Joop en zingt het lied nog precies op de maat. Marianne prijst Antoon Mathijssen voor zijn ontzettend goede geheugen.

“Ik heb het lied maar twee keer in mijn leven gehoord, maar het heeft zoveel indruk op mij gemaakt.

Chris Kessels zou het ook nog wel herinnerd hebben en Ceel Smulders. Helaas is Chrisje al overleden en Ceel Smulders heeft door inmenging van buiten 2-6RI de jarenlange vriendschap verbroken. Er is veel kapot gemaakt door iemand van buitenaf. Vreselijk.” Antoon Mathijssen zucht na deze woorden en kijkt triest voor zich uit. “Tja, het is het slechtste wat 2-6RI heeft kunnen overkomen. Liegen dat je een 2-6RIer zou zijn terwijl je bij anderen weer trots vertelt dat je een HUPVA-man bent.

Bij jullie is er een hele vooruitgang gekomen met het samengaan met de andere onderdelen van de Tijgerbrigade. Dat geeft weer een nieuwe kijk op alles. Je ontmoet weer andere veteranen.

Van 2-6RI zijn er ook niet veel meer over". Marianne noemt wat namen op van wat sobats. "Van den Heuvel, ja die ken ik wel. Jo van de Heuvel, zoon van de vogeltjesman. Hij vond het ook zo jammer dat de boel uit elkaar ligt".

Ik ben de jongste van 2-6RI, zegt Antoon Mathijssen. Marianne zegt: "Maar iedereen zegt dat hij de jongste is!" Er waren er nog twee nog jonger dan ik, maar die zijn al dood. Nu ben ik dus de jongste, verklaart Antoon Mathijssen. Marianne kijkt op haar lijst en noemt op: Wim van Raaij: 20 maart 1927, Jan Laus: 27 -3 -1927, Conny v.d. Wiel: 18-6-1927.! Antoon Mathijssen: 24 -2- 1927!

"Ik ben dus bij verre na niet de jongste van 2-6RI. Dat is nu zeker een feit!

Ik zat bij de 3e compagnie. Maar eerst bij de staf. Daar sneuvelde er twee van ons en ben ik uit voorzorg overgeplaatst naar de 3e comp. Ze waren bang dat ik geraakt zou worden".

Marianne laat de grote foto zien met daarop een flinke groep 2-6RI-ers op een Britse tank. De foto is genomen op Morib Beach bij het aanleggen van het voetbalveld. Antoon herkent Cor Dudok. Wat zijn we een stuk achteruitgegaan sinds die tijd merkt Antoon op. Verder herken ik niemand meer. Oh ja en hier Verhulst en dat lijkt mij Harry Smeets. Als je mij ziet van vroeger had ik een kop met haar, maar dat zou je dus nu niet meer zeggen.

Kijk als je nu zo'n grote foto laat zien van de stafcompagnie waar ik toen bij zat, dan herken ik ze allemaal, maar deze compagnie niet. Ik werd het laatste half jaar pas overgeplaatst naar de 3e compagnie. Op patrouilles gingen wij mee op de wagen. Daar kan ik hele verhalen over vertellen.

Met Tiny van Bussel en met Freddie Jansen werd ik daar naar toe gestuurd We moesten wagens weer mobiel maken, want wij hadden geen vervoer. Zo maakten we met onderdelen van verschillende wagens weer een wagen die kon rijden. Luitenant Quap, dat was een Indiër, hij was hoofd van de inlichtingendienst. Die woonde daar en is daar ook gebleven. En voor de inlichtingendienst daar reed een open webcarrier. Dat was een vast ploeg, van Wely, Kunzler, Max Cornelissen en ik.

Vanuit de compagnie werden ze aan een patrouille meegegeven, ze werden het voorterrein ingereeden voorbij de posten en als ze wisten: hier in de buurt wonen mensen dan gingen ze eruit.

Ze kregen ook altijd een tolk mee. Meestal was dat Trip, Trip was ook een Indiër.

Tijdens zo'n patrouille zei Majoor van Wely soms ineens: stop! Dan werd er uitgestapt en meestal bleef Max Cornelissen bij mij. Dan was er een kampong in de buurt en moesten wij even de kampong doorzoeken of nog iemand achtergebleven was die op ons kon schieten. Het was voorbij Karanganjat, richting Persilan. Daar stonden we stil. Ik zei tegen Max: "Kom op, daar gaan we. Dus we gingen de kampong in. We gingen heel voorzichtig van de ene hut naar de andere. We komen bij een hut aan en ik hoor iets. Daar zit wat. Ssssssst. fluisterend: Max, hier zit wat Ja, ja, zei die, opletten! Op een gegeven moment doe ik de deur open en ga naar binnen. Licht er daar een vrouw te bevallen! Ja, dat konden wij niet weten natuurlijk. Ik was negentien jaar. Ik wist nergens van en Max ook niet. Godverdorie, daar sta je dan. Ik voelde me eigen kleuren man. Ik dacht, Jezus mijn god, wat krijgen we nou. Ik zeg tegen Max: ik weet niet wat ik moet doen, ik heb dit niet eerder meegemaakt. Max: Ik weet een ding, er hoort warm water bij en daar ga ik voor zorgen en weg was die. Dus ik stond daar en ja wat moest ik doen, ik kon dat mens toch ook niet alleen laten. Nee, dat kon niet. Op een gegeven moment was het dat ik een hoofdje te voorschijn zag komen. Ik dacht, dat bed is hoog waar dat vrouwtje op lag en zo meteen komt dat kind eruit en dat valt op grond. Ik er naar toe en inderdaad ik kon het nog opvangen maar dat kind zat nog aan een touw! Wist ik veel.

Zij pakt achter zich een mes en ze snijdt zo dat touw door! Toen dacht ik dat kind moet gewassen en toen riep ik Max, ik moet warm water! Ja, toen kwam Max eraan! Ik heb dat kind toen gewassen en er zat nog een tuut aan dat buisje en daar heeft zij een knoop ingelegd. Wisten wij veel. Maar ja wat moesten we toen? Ik heb dat kind bij haar gebracht en toen ik naar haar keek dacht ik verrek daar komt er nog één! Maar dat was de nageboorte. Nou goed, wat moet je dan nog, want die vrouwen daar niet blijven natuurlijk. Intussen was de rest van de patrouille teruggekomen en in overleg met Majoor van Wely werd het vrouwtje met de baby in de carrier mee terug genomen.

Na een paar dagen ben ik naar het ziekenhuis gegaan. Ze was er nog. Ze praatte wat met een verpleegster, die mij vroeg hoe ik heette. Ze noemden me Tonny. Het vrouwtje zei dat het kindje Tonny zou heten". Zichtbaar trots knikt Antoon Mathijssen. "Ja ja ja! Achteraf bekeken heb ik mij nog heel groot gehouden. Menigeen die vader wordt, valt nog flauw. Ik was pas 19 jaar en had meteen een stukje levenservaring erbij. Pfff. Bevallen, warm water erbij, ik weet er alles van!! Zo daar in Indonesië loopt een Tonny rond die niet weet dat zijn redder hier in Nederland woont!

Een mooi verhaal voor Spoorloos! Ik heb er pas nog aan zitten denken. Dat kind is dan al meer zeven en zestig jaar he. Als die nog leeft". "Ha, die heeft zijn AOW", roept Joop.

Er moest later een patrouille zijn en ik werd erop uit gestuurd. Serg. Merling, was de zwager van Maj. Wely. Majoor van Wely was net een week getrouwd, die ging mee en in het voorterrein hadden we een kist met die handgranaten van die Indiëgasten. Die hadden ze zelf gemaakt met bamboe en weet ik al niet meer. Die moesten wij altijd naar het hoofdkwartier brengen op Tjandi.

Normaal was het zo dat ik dat deed met Kunzler of met Max. Die sjouwden dan dat ding naar binnen en werd altijd in de garage gezet. Ik was toen net bezig om Kunzler te leren autorijden want we hadden een reservechauffeur nodig in het geval dat mij iets overkomt. En dat ben ik hem net aan het uitleggen, dus toen zei Majoor van Wely, oh, wij pakken dat wel effe. Dus die Merling en hij pakken dat kissie en sjouwden dat in de garage. Daar stond een jongen bij uit Rotterdam die hen aanwees waar het moest staan. Ze stonden daarvoor en ineens was daar godverdorie een knal. BOEM! Dat ding ontploft. Sergt. Merling en van Wely dood, die jongen was een stuk van zijn arm kwijt en blind. Ik weet niet of dat ooit goed gekomen is. En een van de voorraad, die de plaats van iemand anders had ingenomen, stond er voor en die had pech. Toen kwam de MP. Wij moesten meteen weg, want we moesten maar niet meer kijken en zo. En dat maakte natuurlijk wel heel veel indruk op ons. Daarna ben ik overgeplaatst naar de derde compagnie, als chauffeur, monteur en als hulp en zo. Manusje van alles technische dingen.

Ik had ambachtschool gehad als bankwerker, gereedschapmaker. Omdat ik bij de DAF werkte moest ik als monteur in de garage. Ik was geen monteur maar ik wist wel hoe een auto werkte.

In de garage in Semarang stond dus Lofty van Bussel, Freddie Jansen, een Limburger, en ik zei de gek. Later is die nieuwe luitenant gekomen, die van Welzenes en die bracht een eigen club mee. Een eigen chauffeur en weet ik al wat meer. Maar ook een sergeant, die werd toen baas in de garage. Ik kon niet goed met hem overweg. Later werd die meegestuurd op patrouilles. Toen was ik weer gelukkig van die vent af. Van de Steen of zo heette die”.

Joop zegt: “ik hoor dat u op de ambachtsschool hebt gezeten, wat dat betreft bent u een uitbinker”.

Mathijssen lacht en zegt : ooohh ?”

Joop zegt: “Ja, want de meeste jongens kwamen van het platteland of uit dorpen en werkten bij de boer of zo. Die hadden de lagere school gehad en daarmee was het klaar”.

“Ik heb ook nog VMTO gedaan voor ik in dienst ging”, zegt Mathijssen, “en toen heb ik ook nog de avond MTS gedaan. Dus iets wist ik er wel van het repareren”.

Joop vraagt: “Hoe kon dat? Hoe was het thuis. Over het algemeen kwamen de jongens uit grote gezinnen en moesten ze na de lagere school aan het werk, want er moest brood op de plank komen”.

“Nee”, zegt Mathijssen, “bij ons was het anders. Mijn vader die werkte bij Philips. Hij was een soort baas bij Philips. Mijn oudste broer ging eerst naar de MULO en daarna naar de MTS en HTS, die is ingenieur geworden. Is doctor geworden. Ik volgde ook de MULO, maar dat beviel me niet en ben dus naar de ambachtsschool gegaan en mijn jongste broer is loodgieter geworden. Hij heeft verschillende bedrijven gehad. Mijn vader werkte als verzekeringsagent erbij. Hij heeft tot zijn 65e bij Philips gewerkt en tot die tijd heeft die dus verzekeringen gedaan en daar betaalde hij die studies van. Mijn vader is 92 geworden”.

Marianne zegt: “Dat is een heel ander verhaal dan wat we over het algemeen horen. Vergeleken met veel andere jongens was u in een bevoorrecht positie”.

“In de oorlog zat ik thuis ondergedoken. Via een ander hebben ze gezorgd dat we bonnen kregen. We hadden drie joodse onderduikers onder de vloer. Dat was goed bij ons. Wat er van die onderduikers is geworden dat weet ik niet. Na een tijdje verliep het contact.

Ik ging naar Indië omdat we vijf jaar lang vast hebben gezeten. Wij hebben ook veel meegemaakt dat we niks konden terwijl de vijand hier zat. Ik heb het niet gezien als een avontuur. Ik ging uit volle overtuiging: Nederland vrij, zij ook vrij. Ik heb geen enkel schot gelost in Indië. Ja, op de schietbaan.

Ik moet zeggen: 2-6 kon zo met de mensen overweg”. Mathijssen steekt zijn duim op. “Dat kan je aan anderen vragen. Ik kan mij best voorstellen dat er vrijheidsstrijders helemaal niet blij waren met ons. Alleen verliep het bij ons veel vredelievender. Wij hielpen de mensen als het kon. Zoals wij tegen de Duitser waren, waren zij tegen ons. Maar die Tijgerclub bij ons afscheid, die pilde uit! Jongen wat een mensen. Sommigen mensen stonden te janken omdat we weggingen. Die voelden zich eigen gewoon veilig, want toen wij daar kwamen, toen reden de Jappen nog over de Bodjong he.

Er is een afscheidsbrief van de bewoners van Semarang die stond in de Tijgerkrant.

Ik ging als soldaat naar Indië. Ik ben korporaal geworden met een eervolle vermelding. Dat kwam door een brand. Ik was techniker en was een aggregaat aan het verzorgen op een voorpost.

Ik moest zorgen dat er licht was 's avonds. Dat deed ik allemaal zelf alleen. Der kwam nooit iemand bij.

Ik was op verlof geweest in Semarang en ik kom terug en daar ligt het hele zootje in het donker. Goh, wat er is loos? Dat aggregaat loopt niet meer en wij komen der niet uit. Nou dan ga ik wel even kijken jongens. Dus ik met mijn lantaarn daar naar toe. Maar in dat hok, huisje eigenlijk, daar stond opgeslagen jerrycans met benzine. Jerrycans met olie voor auto's en noem maar op. Dat stond daar allemaal in het hokje. Dus wat doe je als je bij dat aggregaat komt? Je drukt op 'start' en dan flop! Vliegt dat ding in de fik! Wat was er gebeurd? Toen ik dus die week met verlof in Semarang was heeft iemand gedacht dat de tank leeg was en heeft geprobeerd die tank te vullen. Gooide er de benzine erin en dat is overgelopen en dat is onderop de collector van de elektromotor gelopen en dat stond dus in vuur en vlam.

Ik heb meteen de jerrycans met benzine en olie naar buiten gegooid en daarmee erger voorkomen. Ze hebben me wel naar het ziekenhuis gebracht want ik had benzine langs mijn lijf gekregen. Ik ben daar drie dagen geweest en toen was ik weer terug. Ik werd dus voor de hele troep geroepen en bevorderd tot korporaal. Ik kreeg 70 cent per dag meer! Ik heb nog steeds een getypt briefje daarvan.

Ik ben in 1955 getrouwd. Op 15 juni. Mijn vrouw was mijn buurmeisje. We sliepen dus al bij elkaar maar wel met een muur ertussen. We kregen drie kinderen, twee jongens en een meisje.

In Indië schreven veel maten naar hun meisje of verloofde in Nederland. Die hadden een correspondentievriendin. Dat had ik niet he, Ik dacht ik schrijf naar Zus, mijn buurmeisje of ze met me wilde corresponderen. Nou dat wilde ze wel. Wat later krijg je dan haar foto en die zet je dan ook op je kastje. Toen ik als mooie bruine jongen terugkwam, kwamen al de meiden op mij af. Maar Zus had mijn voorkeur. Er werd gedanst en iedereen wilde met mij dansen, maar ik danste met Zus. Zij had mijn voorkeur. Het heeft nog ruim 7 jaar geduurd eer we een huis hadden. Ik heb dit huis gekocht en woon er nog steeds. Mijn vrouw is hier overleden. Na het overlijden van mijn vrouw heb ik niet meer kunnen tekenen of schilderen. Ik miste iets. En ik mis haar nog steeds.

Het mooie is dat één van mijn kleinkinderen die tekent net zo goed, nee, beter als ik. Het leuke is, dat die af en toe komt met een tekening en zegt dan: "opa moet je eens even kijken, ik wil dat en dat tekenen. Hoe moet ik dan nou precies doen. Dat kan ik dan nog wel. Dat vind ik nog leuk.

Ik ben met 1 -6 RI naar Vught gegaan. We zijn in Den Bosch allemaal opnieuw gekeurd. Degene die goed waren zijn naar Limburg gegaan, en daar werden we dus 2-6RI. Iedereen die afgekeurd was ging naar 1-6RI. En 2-6RI is naar Indië gestuurd.

Ik zat niet in Leijebroek maar in Ophoven. Dat waren allemaal verschillende gebouwen daar. Later zijn we met zijn allen naar Sittard gegaan.

Vanuit Sittard zijn we naar Frankrijk gegaan en dan over naar Engeland en van Engeland zijn we dus pffffffft naar Malakka gegaan want we mochten Indië niet in. We hebben drie maanden op Malakka gezeten.

Op Malakka moesten de chauffeurs en monteurs van 2-6 RI naar Singapore om daar auto's af te halen. Wij werden op het schip de 'Malica' gezet. Daar was die 'rooie', kapitein, dat weet ik nog wel. Engels kon die niet eens. Wij moesten die auto's naar Indië brengen. De manschappen zijn op een ander schip gekomen. 'De Sommelsdijk'.

In Semarang werden we weer opnieuw ingedeeld. Ik zat in het N.I.S-gebouw en jouw vader zat in het weeshuis. Daar tegenover zat de 3e compagnie. De 2e compagnie zat ook op de Bodjong.

Ik ben pas naderhand naar Karanganyar gegaan. Later ben ik ook in Salatiga terechtgekomen. Daar heb ik in een villa gelegen met Loft van Bussel. Daar hadden we natuurlijk ook weer de garage. We hebben daar nog een auto in elkaar gezet en daarmee rond gereden. Die hebben we later nog aan de aalmoezenier gegeven. Die had er geen. Zijn jeep was kapot. Niet meer te repareren. Die hebben we toen die Ford gegeven. Alleen zaten er geen schokbrekers in. Die hadden we niet. Dus die hotste lekker over de weg!"

Marianne vraagt aan Antoon Mathijssen wat hem het meeste is bijgebleven in Indië. Wat maakte de meeste indruk? Buiten de bevalling die u heeft meegemaakt.

"Ja, dat is toch wel het sneuvelen van die twee. Die grote ontploffing. Dat Merling en van Wely dood waren en dat ik er niet naar toe mocht en meteen weg moest van de MP".

We spreken over het tragische sneuvelen van Buijs, de gevolgen daarvan en Menno v.d. Wetering. "Kijk, bij hem was het ook meteen weg van de plaats des onheils. Gelukkig heb jij het hele voorval laten uitpluizen door defensie, Marianne, en treft Menno geen enkele blaam. Het is heel goed geweest voor van de Wetering".

Joop waarschuwt Marianne, nu is het wel genoeg. We moeten rekening houden met de tijd. "Van mij mag je gerust blijven of kom morgen weer terug. Ik vind het prima", zegt sobat Antoon.

Maar hoe gezellig en interessant het ook is om al die verhalen te horen, uit eerste hand vertelt, wordt het inderdaad tijd om naar huis te gaan. We bedanken Antoon Mathijssen hartelijk voor het fijne bezoek. Marianne deelt klapzouen uit en Joop geeft een schouderklop en een ferme hand! Tot september bij de reünie Antoon!

door marianne

Afscheid van Semarang

1.

De zon reeds achter de bergen gedaald
De maan die spreidt helder zijn licht
De palmbomen zijn in een schemer verdoald
De heuvel raakt uit het zicht
Slechts één ding nog zie ik afstekend en groots
Dat zelfs in mijn geest nooit verdwijnt
Een rij witte kruisen, de akker des doods
Het is of een licht hier steeds schijnt

Ref.

Helden gevallen, voor vrede en rust
Graven in sneeuw witte rij
Helden wier levenslicht werd uitgeblust
Liggen hier saam zij aan zij
Zij vielen voor u, ach vergeet hen toch nooit
En bedenk dan als gij eens uw bloemen hier strooit
Voor hun ouders, meisje, of vrouw doet het pijn
Dat zij nu niet hier kunnen zijn

2.

Het is hier heel stil, de wind ruist heel zacht
Het is of hij voor hen zingt een lied
Dan zie ik een meisje, ze staat in de nacht
Ze heeft hier wat bloemen gebracht
Zij bleef hier achter, de dood nam hem weg
Ze is nog zo jong en ze schreit
Ze staat daar te talmen en kijkt naar de steen
Waarop de maan zijn licht spreidt

Ref.

3.

Helden gevallen voor vrede en recht
Uw offer hebt gij al gebracht
Vast staat daar uw kruis in de aarde gehecht
Rust in vrede makkers, rust heel zacht
Wij dragen steeds uwe herinnering mee
En bedenken wat gij eens hier deed
En bidden tot God dat hij geve de vree
Waarop gij op aarde steeds streed

Ref.

Een bijzonder ontmoeting in de HEMA Rotterdam!

Op 20 mei 2013 hadden we wel een heel bijzondere ontmoeting in Rotterdam. Als vervent hardlopers moedigen Joop en Marianne graag andere hardlopers aan tijdens evenementen waaraan wij zelf niet deelnemen. Zo ook tijdens de Roparun 2012. De Roparun is een estafetteloop van meer dan 500 kilometer van Parijs of Hamburg naar Rotterdam waarbij mensen, in teamverband, een sportieve prestatie leveren om op die manier geld op te halen voor mensen met kanker. Tijdens het juichend inhalen van de teams op de Coolsingel in Rotterdam werd Joop aangesproken door een mevrouw, "Zij met dat rode jasje, is dat Marianne?" Joop, heel verbaasd: "Ja en wie wil dat weten dan?" De vrouw antwoordde met een buitenlands accent: "Ik! Ik ben Nelly de Groot." Toen wist Joop nog niet veel. Hij riep Marianne erbij en vroeg: "Ken jij deze vrouw?" "Nelly?????Nelly!!" Nelly dus. Nelly is de echtgenote van Niels de Groot (2-6R.I.). Zij wonen in Hamilton, Australië. Marianne heeft al vele jaren contact met hen, eerst via de chatbox van de site van het veteraneninstituut, daarna via de email. Niels en Nelly waren over in Holland en Nelly kwam ook kijken naar dit sportieve evenement voor het goede doel. Niels rustte thuis lekker uit.

Op 20 mei 2013 was opnieuw het onthaal van de hardlopers die deelnamen aan de Roparun en ook dit jaar waren Niels en Nelly in Holland. Een afspraak voor een ontmoeting werd gemaakt. Terwijl de teams in de druipende regen binnen kwamen op de Coolsingel gingen wij druipend van de regen snel naar de HEMA om daar met Nelly, Niels en zijn zus, te genieten van een lekker warm kopje koffie met wat lekkers en een interview.

Niels, weet jij je militair registratie nog? Rap ratelt Niels op 27.06.18.004.

Waar ben je geboren? "Ik ben geboren in Rotterdam West. Ik kom uit een gezin met 6 kinderen, drie jongens en drie meiden. En een vader en een moeder natuurlijk!

Wat voor schoolopleiding ik had? Lagere school heb ik gedaan. Met een extra jaar om Frans of Duits te leren en uitmaken wat je wilt worden. Mijn vader had van de meester gehoord dat ik niet het koppie had om advocaat of dokter te worden zeg maar. Het was beter om iets met mijn handen te doen en ik tekende graag, dus ik ging naar de Ambachtsschool. Van 1940 tot 1943. Diploma gehaald”.

Zoals u merkt kan Niels aardig doorratelen. Een kleine aanwijzing aan hem is al voldoende voor veel gesprekstof!

“In 1943 kreeg ik mijn eerste baas, hoewel, ik wilde graag reclame schilder worden. Weet je van die bioscoopreclames? Helaas kon dat niet meer vanwege de slechtigheid van de oorlog. Ik kwam bij een technisch handelsbureau dat brandblusapparaten maakte. Die moesten overal afgeleverd worden op scholen en museums weet je wel met zo’n pomp voor het geval als er brandbommen vielen. In 1944 werd ik voor de tweede keer gebombardeerd in Rotterdam, alles kwijt. Ik liep met mijn broer in de binnenstad en toen kwam die actie met die Duitsers in november. Ik werd opgepakt en bij de Arbeidsdienst gedouwd. Vandaar naar Drenthe, een groot pak sneeuw lag daar buiten, in een kamp daar. Ons kamp werd overvallen door de ondergrondse, dat mislukte en één jongen is daar nog bij gesneuveld. Er kwamen Duitsers bij ons in het kamp. We moesten op knuppelwacht. Rond het barakkenkamp op wacht met een knuppel. Mijn maat werd erg ziek. Ik ben naar zijn barak gegaan en heb naast hem gezeten. Maar tussentijds werd de wacht afgelost. Toen de wacht werd gecontroleerd was ik er dus niet. Ze vonden mij daar in die barak. Ze hebben me gevangengenomen, aan een paal gebonden voor 24 uur in de sneeuw. Ik zit niet te liegen hoor, maar je wilde toch graag weten wat ik gedaan heb. Ik ben voor de Duitse krijgsraad gekomen en ben onofficieel ter dood veroordeeld. Omdat ik niet in Duitse dienst was, ging dat niet door, maar ik moest wel naar het strafkamp Hooghalen bij Westerbork. De dreiging kwam dat de Engelsen kwamen opzetten en hebben ze ons doorgevoerd helemaal naar het Noorden, naar Roodeschool in Groningen. Daar moesten we verdedigingswerken bouwen. Later zijn we doorgevoerd naar Delfzijl. Daar vandaan ’s nachts met boten naar Emden in Duitsland. Gelopen van Emden naar Willemshaven, van Willemshaven tussen Willemshaven en Bremen naar Neustadtgödens.”

Gelukkig neemt Niels even de tijd om zijn kopje koffie leeg te drinken want koude koffie, ook die van de HEMA, smaakt niet zo best. Maar hij vervolgt snel zijn verhaal.

“Daar moesten we met de Duitsers weer allemaal loopgraven maken en zo. We werden uiteindelijk bevrijd door de Engelse en Poolse soldaten die bij de Engelsen waren.

Nou krijg je het rare geval: in die tijd was er grote paniek. Door die grote paniek gooiden een hoop Duitsers hun uniform weg en omdat wij in het uniform van de Arbeidsdienst waren toen dachten ze dat wij SS-troepen waren. We werden door de Engelsen gevangen genomen. Ze hebben ons afgevoerd van Willemstad naar Den Helder. Toen kwamen wij bij het eiland Bork in het midden van de nacht en met slechte zware storm sloeg een stuk van de boot. Het was een soort van landingsvaartuig. Ik lag in een soort van reddingssloep net als die maat van me. Ik weet er niets meer van. Mijn maat is verdronken. Hoe ik aan boord van die andere boot ben gekomen weet ik ook niet. Uiteindelijk kwamen we in Den Helder aan. Daar lagen al die mariniers. Die begonnen allemaal te schelden naar ons. ‘Schoften!’ Die dachten allemaal dat we SS-ers waren. Ik werd gevangen gezet in Den Helder. Ik weet niet hoeveel weken. We moesten bommenruimen op de marinewerf. Uiteindelijk hadden ze uitgezocht dat wij uitgehongerde jongens waren uit Rotterdam en werden wij vrijgelaten. Ik ben teruggekeerd naar Rotterdam en heb eind 1945 mij als o.v.-er opgegeven om naar Indonesië te gaan. Waarom? Gedeeltelijk je wilde iets voor je vaderland doen! Ten tweede ook misschien het avontuur. Ik moest in Assen opkomen, werd ingedeeld bij 2-3 RI. Ik werd brenschutter, naderhand korporaal. Vanuit Assen naar Engeland. Aldershot. Met de Sommelsdijk van de Holland Amerika Lijn naar Indonesië. De jongens die daar voor ons waren, 1-3 RI, 1-5RI, 1-9 RI en misschien ook nog anderen, hebben ze, omdat de Engelsen ze er niet in wilden laten, naar Malakka gestuurd. Penang.

Toen wij in Indonesië in Juni 1946 aankwamen waren degenen, die daarvoor er al waren, in April 1946 al aangekomen. We hadden een hoop moeilijkheden met de Engelse troepen en de Sikhs, niet met de Gurkha's, die zaten in Buitenzorg, meer naar boven.

We waren in Batavia, niet voor lang, toen hebben ze ons doorgevoerd met Dakota's naar Bandung.

We kwamen aan in Bandung. In het vliegtuig waar we mee gekomen waren werden de Jappen naar Batavia gevlogen. We werden onderverdeeld bij 1-5RI. De Boeaja's. (de Krokodillen)

In 1947, ik was brenschutter, hadden we een actie achter Padalarang en Goenoengkatjang, in kampong Leuwikotja. Kees Roggeveen was mijn helper, die liep in een hinderlaag. Ik had geen munitie meer, dus Kees moest wat munitie bij gaan halen. Kees staat op en draait zich om..en wordt meteen neergeschoten. Hartstikke dood. Hij was de eerste gesneuvelde. Mijn maat Kees.

Met de 1^e politionele actie gingen we, na natuurlijk een hoop patrouilles te hebben gelopen, richting Djockja. We gingen door Midden Java heen: Adjabarang, Poerwokerto, Banjoemas. Toen we in Poerwokerto aankwamen, moesten we vanwege het bevel van de V.N. stoppen en konden niet verder naar Djockja

In die tijd dat we daar waren moesten we ook veel patrouille lopen. Daarbij sneuvelen Leen van Strien en Tom Hazue. Het werd 1948. We werden verplaatst naar Semarang en onderverdeeld bij de Tijgerbrigade. Een nieuw bataljon werd gevormd: 1-15 RI.(de Blijvertjes). Vanuit Semarang werden we doorgevoerd naar Oengaran in de bergen boven Semarang, de Gombel. Vandaar patrouilles gelopen naar Ambarawa en Salatiga. We mochten van de VN niet over de demarcatielijn. "Het was de dag dat we naar huis zouden gaan, we zagen de boot waarmee we naar huis zouden gaan al in de haven van Semarang liggen. "Nou gaan we naar huis." Maar dat ging niet door. Toen hebben we de luchtlanding in Djockja gedaan. Vanuit Oengaran werden we dus in december 1948 afgevoerd naar het vliegveld van Semarang. Wij wisten niet waar we heen gingen. Toen zagen we die vliegtuigen staan en de parachutisten waren al gesprongen bij Djockja. Want wij landden na de parachutisten die al waren gesprongen en al in Djockja waren geland. (*1-15 RI is in wezen de eerste Luchtmobiele eenheid in de geschiedenis van de Nederlandse krijgsmacht* red). "Ook daar hadden we al moeilijkheden met personeel van de V.N. die daar waren voor 'Vredesbesprekingen' met de Indonesische Republiek. Die vonden het niet leuk dat we daar geland waren."

Niels neemt even een hapje van het gebak. Joop en Marianne hoeven niets te zeggen want Niels heeft van te voren een flesje Australisch spraakwater gedronken.

"In Djockja moesten wij het treinstation veroveren. Wij gingen door lanen en een tuin in. Ik kreeg daar de grootste verrassing van mijn leven. Zit daar in die tuin een hele blanke familie aan tafel. Een Duitse familie. Die man gaf les aan de Gadjah Mada universiteit in Djockja. Duitsers! Ik zie nog die hele familie zitten, terwijl wij daar met bepakking en geweren in de aanslag de tuin in kwamen rennen. We hebben ze naar het station meegenomen. Daar stond een trein van Soekarno en zat hartstikke vol met geld van de nieuwe republiek. Dus al die jongens gingen met dat geld slepen en allemaal de stad in.

De Chinezen gooiden allemaal snel hun winkels open en wat er bij die Chinezen in de winkels stond, daar heb je geen idee van, spullen die wij

hadden moeten hebben, (ik liep patrouille op mijn sokken voor wij naar Djockja gingen!) Alles was gestolen bij een of andere groep Hollanders, ik weet niet hoe dat bataljon heette in Djakarta. Minister van Maarseveen kwam over en somde op wat wij allemaal moesten hebben, maar we hadden dat niet. Wij moesten bedelen om spullen! We leefden af en toe gewoon van de roof! Ik vergeet te vertellen dat voor we in Djockja landden, bij de eerste actie, wanneer het precies was, dat weet ik niet meer, moesten we van Bandung uit konvooien van Djakarta en Batavia. Opeens moesten we naar Buitenzorg. Daar hebben we het overgenomen van de Gurhka's en daar zijn wij afgelost door de 7 december divisie. Wij hebben onze eerste vrachtwagen gestolen van de 7 december divisie, want wij hadden er geen." Joop zegt: "Niels, we zullen het niet verder vertellen, want anders krijg je nog een naheffing."

We nemen even pauze en weer een lekker kopje koffie. Een heerlijke Hollandse tompouce erbij, gaat er wel in.

Niels vertelt verder: "Van december '48 tot juli '49 is wel een beroerde tijd geweest. We lagen in Djockja, in Djockja zelf, daar heb je ook een hele stad onder de grond he. Je hebt een hoop wegen onder de grond. Daar werden we overvallen. Komen ze ineens allemaal uit die tunnels naar boven. We werden later doorgevoerd naar Sentolo en Tjepoe en hebben een heel grote actie gedaan door het Duizend Gebergte. We zaten achter generaal Soedirman aan. Naderhand heb ik met Nelly uitgevonden, want ik ben met Nelly in het museum in Djokja geweest, dat die man op een stoel werd rondgedragen. We hebben die Soedirman nooit te pakken kunnen krijgen. Het was in ieder geval een hele grote actie. Naderhand kwam ik dan in Sentolo. Daar hebben we ook nog een jongen verloren (*B.de Wit* red.) en dan acties vanaf Temple, de Vulkaan Merapi, Muntilan bij de Boeroeboedoer

Eind juni werden we afgevoerd naar Semarang en vandaar met de boot naar Batavia. Juli 1949 gingen we met 'de Zuiderkruis', terug naar Nederland. Ik kwam daar weer aan in Rotterdam. Ik ben in dienst gebleven toen ik weer thuis was. Ik wilde graag bij de MP.

Ik werd niet aangenomen. Je mocht geen verkering hebben. Maar ik had Nelly. Zij had eerst eigenlijk geen interesse in mij. Nelly ging met haar hele familie naar Australië.

Zwaar teleurgesteld bent ik uit Dienst gegaan. Ik ben daarna Jantje Bakker tegengekomen. Ook een ouwe soldaat. Helemaal bruinverbrand. Ik zeg: Waar kom jij vandaan? Jantje zei: Ik zit op een boot. Nou dat leek mij ook wel wat. Kwam ik op een oude kolenstoker terecht. Ik heb gevaren op Zuid Argentinië, Westkust van Los Angeles. Daar kwamen allemaal van die Hollanders aan boord die daar woonden het schip bezoeken. Ik ontmoette daar een Fries van 1-9 RI die ook in Indië had gezeten. Via hem kreeg ik een job op een melkboerderij in Los Angeles Californië. Ik correspondeerde nog met Nelly in Australië en vroeg of ze ook naar Amerika wilde komen. Maar Nelly zei: Kom maar naar Australië. Zodoende ben ik 1956 in Australië terecht gekomen. Nu 5 kinderen en 7 kleinkinderen later en daar zitten we! Ik was schilder van beroep, huisschilder, nu portretschilder. Ik kon natuurlijk niet meteen aan de slag daar in Australië. Ze verven daar onderste boven. Nelly's vader werkte op een staalfabriek. Daar kon ik ook aan de slag en heb ik er een tijdje gewerkt. Ondertussen zocht ik naar een geschikte baan. Ik heb een tijdje bij een schildersbedrijf gewerkt en toen dacht ik, dat kan ik zelf ook.

Ongeveer 33 jaar heb ik voor mezelf gewerkt. Op mijn 64 jaar kreeg ik ineens het plan om vanaf een stijger op mijn hersens te vallen. Dat was het einde. Geen van de kinderen heeft het bedrijf overgenomen.

Wat heeft het meeste indruk in Indië gemaakt? Toen Kees Roggeveen sneuvelde. Hij was mijn slapie. Ja dat is wel het heftigste geweest. Dat laat je nooit meer los.

Het mooiste was toen wij op Oegarang lagen, kregen we een groep uit Holland over om ons te amuseren. Een toneel werd opgebouwd en wij lagen doodstil op het gras af te wachten wat er ging gebeuren. Een echte Amsterdammer riep: Krijge we een feessie?" Niels lacht nog heel hartelijk als hij dit verteld heeft.

Na even met Joop gesproken te hebben over zijn ervaringen op NNG en herinneringen aan Rotterdam, gaat Niels verder met het verhalen van zijn herinneringen. Het is zoveel, dat alles niet in dit boekje past. Heel geheime incidenten, waar we geen melding van maken. We hebben ze wel gehoord. Niels klapt in zijn handen! "Zo dat was het jongens." Wij sluiten af. We maken wat foto's en, door nieuwsgierige blikken waargenomen, nemen heel hartelijk afscheid in het restaurant van de HEMA. Dag Niels, Dag Nelly. Tot de volgende keer?

Wij gaan de laatste lopers van de Roparun aanmoedigen en pakken dan de metro terug naar huis. Onze hoofden zitten vol. Roparun emoties en prachtige Niels verhalen. Voor u zetten we ze op papier!

door: Marianne

Jac de Renet 2-6RI, 3° cie
echtgenoot, pap, schoonvader en lieve opa.
*2 juli 1924 - † 22 mei 2013

*Belangrijk is niet de weg die je gaat
maar ook het spoor dat je achterlaat.*

Jac heeft vele verdiensten voor de gemeenschap gehad. Hij schreef hier zelf over: 'Het bidprentje eenvoudig houden, zeker wat de tekst betreft want zo goed ben ik nu ook niet geweest. Ik heb mijn best gedaan om voor iedereen goed te zijn, helaas is dit niet altijd gelukt'.

Jac was begiftigd met **de Orde van Oranje Nassau**, was **24 jaar wethouder** in de gemeente **Hunsel** en vele jaren **raadslid**, **mede oprichter** van de **voetbalvereniging RKHVC**, was bijna 70 jaar met deze club verbonden waarvan **36 jaar als voorzitter**. Hij was de **drager** van de **gouden speld van de KNVB**, van **NKS** en mede oprichter en voorzitter van de **seniorenvereniging in Ittervoort**. Onderscheiden met het **Mobilisatie Oorlogskruis**. Ook het **draaginsigne gewonden**, **Veteranen draaginsigne**, het **ereteken van Orde en Vrede** en titel **ere-Korporaal van het Medium Bataljon Bevrijding 5linie Brigade Piron** zijn aan hem uitgereikt.

Op **maandag 27 mei 2013** werd de plechtige uitvaartdienst gehouden in de **parochiekerk** van de **H.Margarita te Ittervoort**. Wij, Joop en Marianne Pragt, waren hierbij aanwezig. Onder het luiden van de kerkklokken liep het dorp Ittervoort leeg en de kerk vol. Twee dragers met twee imposante vaandels van **Het Medium Bataljon (België)** stonden bij de kerkingang opgesteld.

Wat een mensen, wat een indruk moet Jac achter hebben gelaten bij zoveel mensen.

Na de uitvaartdienst vertrok de stoet naar het **crematorium Midden Limburg in Baexem**. Hier mochten wij in de aula ons **Tijgerbrigadevaandel** bij de kist plaatsen. De vaandel dragers van **Het Medium Bataljon Bevrijding Piron** stelden zich naast de kist op als **erewacht**.

Er was een toespraak van de leidster van het **damesvoetbal team**. Helaas was voor ons deze toespraak niet te begrijpen vanwege het zware dialect dat gesproken werd maar de dame bracht haar speech met veel gevoel, emotie en humor. Dat was in het leven van Jac ook belangrijk.

Hierna kreeg Joop de gelegenheid een toespraak te houden en werd door hem een **veteranengedicht** voorgedragen. De **indrukwekkende plechtigheid** eindigde met een groet van het vaandel.

Na de plechtigheid was er een uitgebreide koffietafel in het restaurant **de Oude Smidse in Baexem**. De zaal zat vol! Hier kwamen we nog **mevr. Netty van Haren** tegen, weduwe van **Jo van Haren(2-6RI)**. Nogmaals, het is overweldigend te zien hoe een grote indruk **Jac de Renet** heeft achtergelaten bij de mensen in zijn leefomgeving. Bij ons, tijdens de meerdere bezoeken die wij aan Jac en zijn vrouw Lies hebben gebracht, eveneens! Een bijzonder **charmante, innemende man** die zeker wist wat hij wilde en moest worden gedaan.

Na uitvoerig te hebben gesproken met de familie namen wij afscheid van **Lies de Renet**.

Zij ontvangt dit **boekje Sepatoe Roesak** met het memorandum van Jac. Lies, we hebben genoten van Jac. Een goed man ging heen.

corr..adres: Mevr. L. de Renet, Schillerstraat 8, 6014 RA Ittervoort.

door Marianne

Jonge tijgers vieren reünie

De contacten met de 'jonge Tijgers' zijn zo goed dat Marianne zelfs een uitnodiging ontvangt voor een 'jonge Tijgers' reünie. Op 23 mei 2013 werd die reünie gehouden in de **Oranje kazerne te Schaarsbergen**. Het 20jarig bestaan van de **Tijgercompagnie** werd gevierd. U weet dat, indien mogelijk en als de omstandigheden het toelaten, de reüniecommissie 2-6R.I. T-brigade aan de verzoeken van bevriende onderdelen aandacht schenkt. Zo ook deze keer.

We lieten **c.s.m. Roelofs van 11 Infanterie-bataljon Luchtmobiel** weten dat we per trein zouden komen. Een chauffeur van de **Charlie 'Tijger'** compagnie zou ons bij het station opwachten en met eventuele andere reüniebezoekers per busje naar de speciaal opgerichte feestgelegenheid brengen. 's Morgens vroeg al op weg, de trein in en naar de plaats van bestemming. Op het station was de chauffeur vergeten dat er twee ingangen/uitgangen zijn.

Marianne en Joop wachtte bij de uitgang waar zij voorgaande keren door de jonge tijgers zijn opgehaald. Het duurde een tijdje en nog een tijdje. Ondertussen hadden twee oudgedienden tijgers zich bij ons gevoegd. Het bleken 'jonge Tijgers' van het eerste uur te zijn. Zij hadden hun plek in de burgermaatschappij voortgezet na hun tijd als beroepsmilitair. Het werd een gezellig gesprek met die jonge mannen terwijl wij op het station wachtten. Maar uiteindelijk kwam de chauffeur die boven had staan wachten en werden we in het busje op de plaats van bestemming gebracht.

Goed, wij waren binnen, dus het feest kon beginnen.

Het was even slikken, maar nu bleek weer dat alle generaties hun eigen soort van feest maken. We kwamen in een grote hal met lange tafels en banken. Het was druk, erg druk zelfs. De mannen gekleed in veldtenuue, uitgaanstenuue, veel in T-shirt met Tijger embleem (ja, de originele!) en burgerkleding.

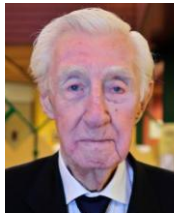

Het bleek dat een flink aantal mannen hun plaats in het leger hadden omgeruild voor een plekje in de burgermaatschappij.

Het is u bekend waarom, de bezuinigingen slaan genadeloos toe. Ook in het leger. Maar het enthousiasme was er niet minder om. We zagen veel schouderkloppen en omhelzingen van herkenning. Ons viel de begroeting van compagniescommandant kapitein Ralph van Kemenade en compagnies sergeant-majoor Roelofs ten deel. We kregen koffie, werden naar de garderobe gebracht om onze jassen op te bergen en kregen een rondleiding. Toen bleek dat de huidige muziekkeuze van de jonge militairen echt wel anders is dan onze keuze voor Vera Lynn en Johnnie Jordaan!(ahum) Zelfs het geluidsniveau is tegenwoordig anders. Gelukkig bleef het dak op de hal. Kapitein van Kemenade hield een toespraak en de gevallen werden ook op deze reünie herdacht in een opvallend indrukwekkende stilte. Respect, aandacht en waardering. Maar daarna brak eigenlijk de muziekhel los. Er zullen in de toekomst veel gehoorapparaten worden verkocht verwachten wij. Na gebruik van de warme (blauwe) hap zagen we een diapresentatie van de gebieden waar de jonge tijgers hun taak hadden gedaan. Ook erg indrukwekkend.

Het is anders dan Indië en Nieuw Guinea, maar ook even gevaarlijk. We werden voorzien van tijgercadeaus en we kochten ook nog wat artikelen voor onze reünie en toen was het tijd om weer naar huis te gaan. De jonge tijgers gingen gewoon door met feesten. Zij misten ons niet. Nadat we afscheid hadden genomen van de kapitein, de sergeant-majoor en enkele andere bekende militairen nam de chauffeur de eervolle taak op zich ons naar het station te brengen. Bij de juiste ingang!
door Joop

Cornelis Johan van Daatselaar (Joop) 2-7 RI
vader, schoonvader, opa en overgrootopa
* 26 oktober 1925 - † 2 juni 2013

*"Ik heb een goed leven gehad,
het is goed zo."*

Joop van Daatselaar. Hij meldde zich met veel enthousiasme de eerste keer voor de Tijgerbrigadereünie in 2012. Was helemaal in zijn nopjes die dag. Hij wilde heel graag bijblijven met alle nieuwtjes over zijn makkers van de Tijgerbrigade. Het ledenblad Sepatoe Roesak wilde hij ook ontvangen. Sobat Joop maakte toen meteen hiervoor een mooie donatie over. Samen met zijn oudste zoon bezocht hij vaak reünies en bijeenkomsten.

Joop van Daatselaar werd geboren in Betondorp Amsterdam. Daar heeft hij zijn hele leven gewoond. De tweede wereldoorlog had zijn grote interesse. Hij had veel DVD's en boeken over dit onderwerp. Natuurlijk waren de tweede wereldoorlog en Indië een heel belangrijke periode in zijn leven. Een deel van zijn jeugd gegeven voor het vaderland. Joop van Daatselaar keerde in de 80-er jaren weer terug naar Indonesië. Wat een reis was dat. Reizen was zijn grootste hobby. Joop reisde graag alleen. Tevens was hij een Jazz-liefhebber.

Na 87 jaar ging zijn gezondheid sterk achteruit. Na twee opnames in het ziekenhuis wilde hij geen medicatie, infusen e.d. meer. Verbleef één week in een hospice, waar hij in zijn slaap is overleden op 2 juni 2013.

De afscheidsplichtigheid vond plaats in het crematorium van de monumentale nieuwe Oosterbegraafplaats in Amsterdam. Marianne had contact opgenomen met de nabestaanden of het gewenst was dat er namens de Tijgerbrigade een toespraak gehouden zou worden. In overleg met zoon Sander van Daatselaar werd besloten een toespraak te houden en een gedicht te laten voordragen.

Joep Peters, enig bestuurslid 2-7RI had voor een mooi bloemstuk gezorgd. Joop Pragt hield een ingetogen toespraak en lichtte de Indië periode van sobat van Daatselaar toe. Aansluitend daarop droeg hij een toepasselijk veteranengedicht voor.

Tijdens de plechtigheid klonk muziek van Händel : 'Naerer, mij God, to Thee', 'Het dorp' van Wim Sonneveld en een muziekstuk van Glenn Miller.

Twee van de drie zoons hielden een emotionele toespraak. Met name Arno, de jongste van de drie, had vanwege zijn handicap een zeer speciale band met zijn vader gehad. Zichtbaar geëmotioneerd nam hij in een heel gevoelige toespraak afscheid van zijn vader.

Na de dienst was er gelegenheid om samen met de familie een kopje koffie te drinken. Een goed mens ging van ons heen.

Corr.adres: Sinjeur Semeynstraat 6, 1183 LE Amstelveen.

door marianne

Harry Smeets, 2-6 RI 3e Cie.
* 6 juni 1923 - †10 juni 2013

Op woensdag 12 juni ontvingen wij via de email het droeve bericht dat sobat Harry Smeets, enkele dagen na zijn 90ste verjaardag in alle rust is overleden.

Zijn zoon Math Smeets schrijft: Zijn jaren als 'Tijger' waren voor hem heel belangrijk. Als kind een mooie romantische kant, later heb ik ook meer de serieuze angstige kant uit zijn verhalen mogen filteren. De aanhef van de rouwbrief 'Na een lang en bewogen en leven' slaat deels op deze periode.

Tijdens de laatste bijeenkomst zal ik als oudste zoon ook stilstaan bij zijn verblijf in Indonesië. Er is nog een schoenendoos vol met luchtpostbrieven die hij in die tijd naar huis heeft geschreven. Stof voldoende.

Als kinderen zijn wij vanzelfsprekend verdrietig hem nu definitief te moeten missen, maar er is ook opluchting. Zowel fysiek, maar vooral geestelijk is zijn gezondheid de afgelopen maanden, na het verlies van zijn vrouw op 12 december 2012 sterk achteruit gegaan. In het verpleeghuis de afgelopen weken vertelde hij weer breeduit over zijn tropenjaren. Het is goed zo!

corr.adres: M.Smeets, Hoevestraat 16, 6905 CC Zevenaar.

Jan Dankers, stafcompagnie 4-6RI

* 30 mei 1926 - † 1 juli 2013

Op 30 mei belde voorzitter Marianne met Jan Dankers om hem te feliciteren met zijn verjaardag. Op de vraag hoe het met Jan ging, vertelde hij dat hij aan het herstellen was van een longontsteking. Daarbij had hij ook nog vocht achter zijn longen. Maar hij moest snel opknappen want zijn kleindochter trouwde op 31 mei.

“Moest ik ineens door de molen. Ik heb in mijn hele leven nog nooit zoveel dokters gezien dan nu. Maar bij leven en welzijn ben ik er weer met de Tijgerbrigade- reünie hoor.”

Helaas, het mocht niet zo zijn. Jan kon nog wel de trouwerij van zijn kleindochter meemaken. Hij overleed op 1 juli 2013.

Jan werd 87 jaar.

corr.adres: Koestraat 61, 5081 BT Hilvarenbeek.

Op de koffie bij 3 MP IV T-brigade-veteraan Hans van Dijk.

Het werd een warme dag in Rosmalen op 15 juli 2013. Wij hadden geen klagen, maar voor Hans van Dijk (91) was het wel een beetje te warm. In de schaduw van het huis en met uitzicht op de prachtig verzorgde grote tuin drinken we samen met hem een kopje koffie op het terras. Dit nadat we eerst een rondleiding hebben gekregen door het museaal huis van Hans van Dijk waar hij al 59 jaar woont

Sobat Hans van Dijk. Een markante man. Hoewel hij zijn vrouw Meta nog iedere dag enorm mist, vindt hij na haar overlijden toch weer invulling in zijn leven. Hans van Dijk was op 2 maanden na 63 jaar getrouwd. Zijn gigantisch grote tuin onderhoudt hij, op het grove werk na, nog zelf. Tientallen begonia's, die hij ieder jaar weer zelf plant. "Het is net of ik in een klein parkje zit", zegt sobat van Dijk. Binnenshuis is hij actief met een enorme verzameling Nederlands Indië voorwerpen, emblemen en documenten.

Buitenshuis met de vele bijeenkomsten en ceremonies waarvoor hij de laatste tijd veelvuldig wordt uitgenodigd.

"Dit is de eerste keer dat jullie hier zijn. Ik vind het leuk. We hebben wel regelmatig telefooncontact en ik ben al twee keer bij jullie op de reünie geweest, maar ik vind het ontzettend leuk dat jullie nu hier zijn. Laatst had ik een boottocht van het BNMO, hoewel het weer niet prettig was. Regenen, regenen, maar ik heb wel vanaf de boot ontzettend genoten van de natuur. Hier een ooievaar, daar wat eenden en reigers. Ja dat was genieten. In september krijg ik het druk, een bijeenkomst van de Wapenbroeders, een week naar Doorn, de bijeenkomst in Hattum Roermond, de bijeenkomst van de Tijgers en dan krijgen ik nog een boottocht van het ministerie van defensie ook. Maar nu jullie bezoek! Jullie doen het goed hoor. Prima!"

Joop en Marianne krijgen er beiden een kleur van.

"Ik was blij dat de jullie de tijgerbrigade onder je hoede hebben genomen. Van mijn onderdeel is er niemand meer".

Hoewel Hans van Dijk, zoals hij dat zelf zegt 'in de laatste fase' van zijn leven zit, een lekkende hartklep en hartfalen heeft, redt hij zich nog aardig met een stok of rollator.

Marianne houdt af en toe haar hart vast als Hans van Dijk weer eens belt en vertelt wat hij allemaal heeft gedaan de laatste tijd. Menig jongere zou al moe worden bij alleen het horen van de waslijst die Hans opnoemt. Marianne zegt steeds: rustig aandoen, maar dat komt niet in het woordenboek van Hans van Dijk voor. Hij rijdt nog auto voor de boodschappen en korte afstanden. Hans vertelt: "Ik moet er niet aan denken dat ik geen rijbewijs meer zou hebben, dan wordt het moeilijk, echt moeilijk. Het vervelende van oud worden is dat er zoveel mensen om je heen wegvallen. Maar wat ik dan ook weer heel erg fijn vindt is het contact met Francis van Penninks - Heeswijck, (dochter Frans van Heeswijck MP 2-6RI.) In dat kleine jaar dat haar nu ken, lijkt ze wel een dochter! En dat allemaal door de website van Sepatoe Roesak!"

We vragen aan sobat Hans van Dijk iets van zijn levensverhaal te vertellen. Dat is niet aan dovemansoren gevraagd. Hij schuift eens met zijn petje dat hem tegen de zon beschermt en zichtbaar in zijn element begint hij: "Ik ben geboren op 9 april 1922 in Batavia. Toen mijn ouders naar Nederland gingen heb ik hier de lagere school afgemaakt en ging ik daarna naar het Lyceum en de Algemene Handelsschool in 's Hertogenbosch. Mijn jeugd was fijn tot in 1940 de oorlog uitbrak. Toen was mijn jeugd voorbij. Ik was 18 jaar. Vanwege die oorlog moest ik eind 1942 de handelsschool verlaten. Ik had mij gemeld bij het K.N.I.L., maar vanwege de bezetting ging de uitzending niet door.

In 1942 ben ik in dienst getreden bij het distributiekantoor 's Hertogenbosch en werd ingedeeld bij de uitreikgroep. In 1943 werd ik kassier waardemateriaal distributiekantoor Rosmalen. Vanwege de arbeidsinzet moest ik in 1944 onderduiken en kwam terecht bij Philips Eindhoven maar ik was ondertussen ook al druk bezig bij de BS (Binnenlandse Strijdkrachten) en werd in 1944 ingezet bij Gewest 17, Noord Brabant, Oost district 1 bewakingstroepen. Ik ben toen nog gewond geraakt aan mijn voet door een granaatscherf", vertelt Hans van Dijk op zijn praatstoel in de schaduw. "Na mijn herstel werd ik in november 1944 geplaatst bij de hulp-Marechaussee en kort daarna heb ik mij gemeld voor de strijd tegen Japan. Ik trad in 1945 in werkelijke dienst en vertrok op 20 juni 1945 als kwartiermaker voor het 1^e Gezag Bataljon Indië uit Nederland."

We schuiven met de stoelen want de temperatuur stijgt en het zonnetje komt de schaduw verdringen.

Wij willen lekker koel blijven, want er staan nog twee bezoeken op het programma en willen daar ook fris aankomen. Hoewel wij zoonanbidders zijn, blijven we nu maar in de schaduw van het huis. Eenmaal weer in de koelte zittend, vertelt sobat Hans van Dijk ("Meta noemde mij altijd Kletsmaajoor") verder.

"Met de 'Stirling Castle' zijn we via Oostende in konvooi naar Engeland gevaren en kwamen op 21 juli 1945 daar aan. Ik zat bij de staf. Die kwam pas later met De Biaritz en daar zat ook 2-6 RI op.

Ik werd dus, voor zij aankwamen, geplaatst in het USA 55camp Maveren Wells waar ik na 4 weken werd overplaatst naar het ministerie Overzeese Gebiedsdelen in London. Die heb ik geholpen om naar Nederland te verhuizen. Toen die klus geklaard was ben ik in september 1945 met een Dakota vliegtuig weer teruggevlogen naar Engeland waar ik met o.a. 2-6RI op de 'Nieuw Amsterdam' op 28 oktober 1945 vertrok naar Indië.

We debarkeerden op 17 november 1945 op Port Dickson. (We mochten Indië niet in van de Engelsen) Ik ging als ingedeelde bij de Militaire Politie Staf van de T-Brigade naar Charly Beach in Seremban. Na een verblijf van enkele maanden vertrokken we met de 'Sommelsdijk' naar Midden Java waar we op 13 maart 1946 aankwamen en meteen in de gevechtshandelingen terecht kwamen.

De eerste politionele actie. Wij rukten op naar Oenarang, Ambarawa en Salatiga. Nu moest alles mee: dekens, klamboes enz. Enkele maanden later kwam ik weer terug in Semarang. Steeds weer opnieuw moesten we op patrouille door de dichte bebossing, sawavelden en alang alang (hoog riet). Doodmoe keerden we dan terug. De volgende morgen moest je weer vroeg je bed uit, om je te wassen en je kleren schoon te boenen, eten en weer op oefening.

Ik kreeg de eerste de beste dag dat ik in de gevechtslinie lag een brief van mijn verloofde dat zij het uit maakte.

In 1946 leerde ik bij een Indische familie in Polonia Batavia, Meta kennen". De ogen van meneer van Dijk gaan weer helemaal glimmen als hij het verhaal van die ontmoeting verteld. "We hebben gedanst. Meerdere keren. Toen moest ik weer terug naar mijn post. Ik zei: We zien elkaar wel nooit meer terug, want ik moet 500 km verder naar Semarang. Het zou een tref zijn als ik nog een keer naar Batavia kom. Drie maanden later sta ik op wacht bij een gevechtspost in Semarang en er komt een jonge dame voorbij op de fiets, met tassen vol boodschappen. Die is mij tien meter voorbij en ze stapt van de fiets af en komt zo op mij af. Ze (Meta) had mij meteen herkent.

Haar vader was vanwege zijn werk overgeplaatst naar Semarang! Ik werd uitgenodigd om eens een keer kennis te komen maken We hadden een afspraak gemaakt. Maar juist op die dag begonnen de 1^e politionele acties. Niemand mocht de kazerne meer verlaten.

's Nachts gingen we al op pad. Het duurde drie, vier maanden aleeer ik weer in Semarang kwam. Ik had een paar maanden dienst in Salatiga. De compagnies commandant, kapitein Assink, vroeg of ik met mijn sectie terug wilde naar Semarang. Dat heb ik gedaan. Toen heb ik dus alsnog kennis gemaakt met haar familie”.

Joop vraagt aan sobat Hans wat zijn rang was. “Op 27 november 1946 werd ik bevorderd tot korporaal en 16 november 1947 tot sergeant. Ik heb deelgenomen aan vele acties: o.a. aan het afslaan van de aanval op Semarang.

Bij een grote bataljonsaanval richting Kendal zag ik vele van mijn sobats sneuvelen of gewond raken. Zeven werden voor mijn ogen neergeschoten. Hierdoor heb ik een zware schok opgelopen. Ik kon het niet kwijt. Ik heb heel veel meegemaakt, maar als je vraagt wat heb je als het ergste ondervonden, dan is het dat sneuvelen van die zeven jongens. Ze waren niet van mijn eigen onderdeel. Ik weet niet van welke onderdeel. Ik heb toen in twee ziekenhuizen gelegen. Wat was ik kapot!

Op 28 februari 1948 zijn we met de ‘Grote Beer’ uit vanuit de haven Tandjok Priok Batavia vertrokken naar Nederland, kwamen daar op 20 maart 1948 aan en demobiliseerden eind april 1948.

Als buitengewoon dienstplichtige met demobilisatiebestemming werd ik weer geplaatst op de Isabella kazerne in Vught.

Op 1 mei 1948 ben ik in dienst getreden bij de gemeentepolitie in 's Hertogenbosch en trouwde bij volmacht op 28 mei 1948 met Meta. In oktober 1948 kwam Meta met de Sibajak in Nederland. We hebben eerst in het ouderlijk huis bij mijn ouders gewoond en zijn daarna in 1954 verhuisd naar het huidige adres in Rosmalen.

Ik was dus bij de gemeentepolitie 's Hertogenbosch terecht gekomen. Ik werkte er enige jaren. Ineens stortte ik daar compleet in. Ik weet niet eens meer dat ik thuisgekomen ben, maar Meta vertelde me dat ik het hele serviesgoed kapot had gegooid. Ik was helemaal op. Mijn lichaam weigerde dienst. Ik heb twee jaar niet kunnen lopen. De arts stond versteld, hij begreep het niet ‘Je had 25 jaar geleden al in moeten storten’. Ik ben toen met mijn 50e jaar met pensioen gegaan.

Ik heb een hele goede bescherming van boven gehad in mijn hele leven. Dikwijls heb ik voor hete vuren gestaan hoor. Ik heb veel nachtmerries. Toen Meta nog leefde, maakte ze mij dan wakker, nu moet ik de hele nachtmerrie doormaken totdat ik zelf wakker word”.

*Zweet druipt langs mijn gelaat
Even denk ik aan het koude land waar ook ik heb gestreden
voor een vrij vaderland
Maar hier is nog steeds de 'Bersiaptijd'
Dan denk ik weer: jongen blijf bij de tijd.
Ik ben moe, ik neem een slok zwarte koffie uit mijn veldfles
Wakker en alert blijven is nu het devies
Weer hoor ik dat geluid
Ik hoor fluisteren en oriënteer mij op dat geluid en haal de trekker
over en ben in gevecht en denk aan de dood
Ik zweet, gil en mijn lichaam trilt
Wild sla ik om mijn heen
Ik voel dat ik zachtjes door elkaar wordt geschud
Plots hoor ik de stem van mijn vrouw. Ik hoor haar tegen mij
zeggen: jongen wees gerust, je droom is voorbij, rust nu maar
in mijn armen uit .
Mijn nachtmerrie is weer even voorbij.*

(Mijn mooiste gedicht ... Hans van Dijk)

“Hoewel ik Meta enorm mis, vecht ik door tot de laatste man. Ik ga door tot ik niet meer kan. Mijn hele leven voor recht en onrecht gestreden. En dat doe ik nog. Ik moet door. Het leven gaat door. ‘s Zomers gaat het wel. Maar ondanks dat mijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen mij niet vergeten, ben ik in de winter verdomd eenzaam. Daarom bel ik jou, Marianne nog wel eens een keertje op”.

Marianne lacht: “Jazeker, en u kletst er dan lekker op los. Net als vandaag! Maar we gaan nu door naar Jan Laus”.

“ Jan Laus, die ken ik wel. Doe hem maar de groeten. Het is een goede vent!”

Terwijl wij ons klaarmaken om verder te gaan, waarschuwt sobat Hans ons. “Je maakt er geen flauwe kul van hè in dat boekje?”.

“ Dat weet u toch!” zeggen Joop en ik. “Flauwe kul komt niet ons boekje voor”.

Na een stevige handdruk, een vriendschappelijke schouderklop van Joop en drie klapzoenen van Marianne zwaaien we nog een keer naar Hans van Dijk en gaan we op weg naar Jan Laus.

door: Marianne

Jan Laus (2-6R.I.) kwijt, gezocht en uiteindelijk weer vonden.

Er was paniek. We waren Jan Laus kwijt. Hij belde kort met Marianne om te vertellen dat *'het was gedaan, je hoort nog van mij'* en toen werd de verbinding verbroken.

Hoewel Jan Laus nooit een man was van de lange telefoongesprekken, was dit wel een heel kort telefoontje. Marianne kreeg hem ook niet meer te pakken. Geen reactie meer op de kaarten en brieven, zelfs niet op brieven die zij naar de burens stuurde. Marianne nam contact op met sobat Arie Treffers, Korea- veteraan in 's Hertogenbosch. Hij ontmoette Jan Laus regelmatig in het frietkot, na de zaterdagmiddagmis in de St.Jan van 's Hertogenbosch. Arie miste Jan ook al een tijdje. (*En nu missen we Arie weer!* red.) Zoals het een goede sobat betaamt, ging Arie polshoogte nemen bij het huis van Jan Laus. Daar kreeg hij te horen dat Jan was opgenomen in een verzorgingshuis in Heusden. Niet lang daarna ontving Marianne van Jan Laus zelf zijn adres! Die had weer via via gehoord dat we op zoek waren geweest naar hem. Marianne, dol van vreugde, regelde in overleg met onze coördinatrice Marijke, gelijk een afspraak met hem.

Dus nadat wij sobat Hans van Dijk in Rosmalen gedag hadden gezegd, gingen we meteen door naar Heusden. Naar Jan Laus. Het verloren schaap van 2-6RI.

Bij het verzorgingshuis aangekomen wist de verzorging al dat wij vandaag langs zouden komen. Jan werd gewaarschuwd en kwam naar de receptie met zijn rollator. Jan was heel emotioneel. Hij verteld: "Nu heb ik niets meer. Ik ben alles kwijt". Marianne legde troostend haar arm om hem heen en we liepen met Jan naar zijn kamer. Eerst even rustig zitten. Het snoepertje kwam tevoorschijn en de placemat. Even wat afleiding. We kregen koffie van de verzorging. Dat was prima geregeld.

Jan vertelt dat de verhuizing snel geregeld was. "Ik was gevallen. Weet je wat het is meisje, ik kon niet meer alleen blijven. Binnen twee dagen was het geregeld". Jan is weer emotioneel. "Ik ben alles kwijt. Toen ik hier kwam was alles geverfd en behangen. Mijn foto's heb ik zolang aan een spijkertje opgehangen". De foto van zijn overleden vrouw en de foto van zijn overleden vriendin. Jan heeft het weer moeilijk. Gelukkig heeft Marianne een extra pakje papieren zakdoekjes bij zich. Jan snuit zijn neus, hij zucht eens en dan laat hij trots de vergrotingen zien die Marianne hem heeft opgestuurd. Een waarop hij met Overste Jacobs van de Limburgse Jagers staat (genomen tijdens onze reünie 2011) en een foto waarop hij met Kapt. Veuger en Sergt.Maj. Roelofs van de Tijgercie staat tijdens de reünie 2012. Marianne zegt: "je hebt een mooie 'hoge Pietengalerij'."

(Inmiddels heeft Jan ook de foto ontvangen waarop hij staat met Overste Jansen en de foto waarop hij staat met Kapitein van Kemenade en Sergt.Majoor Roelofs tijdens de reünie in september 2013)

Jan vertelt iet wat verontwaardigd: "Ik sprak toen op die ene reünie een hele tijd met de overste van de Limburgse Jagers. Marianne, jij had mij gevraagd om de overste onder mijn hoede te nemen. Die zei: Zeg maar gewoon Marc, U verdient juist mijn respect. Maar dat doe ik niet, hij is de overste. Dan hoor ik hem niet aan te spreken met zijn voornaam. Dat hoort niet. Ik ben een goed militair. Ik bleef gewoon overste zeggen!

Ik heb hem nog een keer in Weert gezien. Hij had mij uitgenodigd. We hebben daar gegeten, weet je nog, jullie waren er ook. Als je hem nog eens ziet, moet je maar de groeten doen van mij. Ik heb daar toen ook met iemand zitten praten. Weet je wie het

was? Ik heb dat nooit geweten maar het was de oud Commandant Koninklijke landmacht generaal b.d. Leen Noordzij! Wat betreft de reünie, ik kan het niet van te voren zeggen of ik erbij kan zijn, want ik ben ook op leeftijd en elke dag is er voor mij eentje. Want als je je ogen dichtknijpt dan is het gebeurd. Maar ik kom graag!

Op het terras hier op het binnenterrein ga ik niet zitten: het waait er te hard en er zijn daar ook allemaal van die oude vrouwen die nog wel wat zouden willen beginnen, maar **ik** begin er niet meer aan. Ik zeg alleen maar goedemorgen en goedenavond. Ik ben te oud".

Marianne zegt schalks: " Je hoeft toch niet meteen met elkaar in bed te duiken. Hoewel lekker 'lepeltje lepeltje' is ook heel aangenaam".

Jan kijkt eveneens schalks naar Marianne en ze moeten dan samen smakelijk lachen. "Maar het zou toch leuk zijn om met iemand een kopje koffie te drinken hier in het huis of een kaartje leggen. Ik wist dat er nog altijd mensen waren die zouden komen", en weer is Jan emotioneel. Marianne zegt: "we vergeten je niet hoor. Je hoort bij de 2-6RI Familie. Ik merk dat je het ontzettend moeilijk hebt met de overschakeling van je huis naar dit huis hè Jan. Het heeft tijd nodig. Het valt niet mee zo ineens te moeten verhuizen". Bemoedigend houdt ze de hand van Jan vast.

Ze leidt hem wat af door te vragen over zijn diensttijd.

“Ik heb een prachtige tijd gehad bij 2-6RI. Ik heb er vanaf het begin bijgezeten”, vertelt Jan. “Ik ben vrijwillig mee gegaan naar Indonesië wat toen nog Nederlands Indië was. Een mooie tijd. Toen ik naar Nederlands Indië ging was ik net 17. Bij afd. Eindhoven heb ik mij aangemeld. ‘Ik ben soldaat Laus. Ik wil mij melden als OVW-er’.

Ik zit bij de bataljonsstaf op de kazerne in Vught. Daar baal ik van. Het boodschappen doen ben ik poep en poep en poep zat”.

“Waarom drie keer?,” vroeg de luitenant. “Daardoor kunt u nagaan hoe zat ik het ben boodschappen te doen”. “Waar wil je bij dan?” “Bij de Brabanders natuurlijk. En wat denk je? Stoppen ze me bij die Limburgers! Dat boterde in het begin helemaal niet tussen Brabanders en Limburgers. Later is dat wel goed gekomen.

Er waren een aantal onder-officieren in 1944 op de Fredrik Hendrikkazerne, daar zat ik ook, die klaar waren om officier te worden. Er werd doorgegeven: vanmiddag inhuldiging van Ltn. van Walraven, Ltn Hendriks, Ltn.Kornuit en Ltn. van Duren.

We moesten opgesteld staan en daarbij was Luitenant van Duren en streng dat die deed. ‘KEREL, HAKKEN TEGEN ELKAAR!’

Luitenant, mag ik u wat vragen? Dat mocht. Ik ben maar soldaat, maar wilt u a.u.b. niet zo hard tegen ons roepen? WAT ZEGT U?? Wilt u niet zo hard naar ons roepen. Wij zijn dan wel OVW-ers maar we lopen al langer mee dan u. Nou, dat nam die niet in dank af. Grommend en grauwend bond hij in.

Het leger was toen nog leger, nu is het een padvindingsclub. Ik heb nog nooit een sergeant bij zijn voornaam genoemd. Als je vroeger door de gangen liep en er kwam een officier aan moest je tegen de muur, hakken tegen elkaar en groeten.

Ik kreeg 1 week inschepingverlof en heb toen afscheid genomen van mijn moeder. Met een houten boemeltreintje ging ik als bataljons-ordonnance/ oppasser op zondagmiddag van Sittard naar Calais. Vanuit Calais heb ik mijn moeder nog gebeld. ‘Moeder, ik sta klaar om naar Indië te gaan’. Jongen, waarom moet je nou naar Indië gaan? Kijk je uit of je Joseph kan vinden? Joseph Stier, het was de vriend van mijn moeder die voor de oorlog naar Batavia was gegaan. Later, in 1947, heeft een Overste in Batavia voor mij uitgezocht of hij was overleden. Sergt. Maj. Joseph Stier uit de van Leeuwenstraat 12.... ..die is omgekomen bij de aanleg van de Birmaspoorlijn!

Vanuit Engeland gingen we naar Indië. Onderweg kregen we te horen dat alle troepen die aan boord waren van de Nieuw Amsterdam niet mochten landen in Nederlands Indië. Tot begin maart op Morib Beach gezeten. We zijn daarna met de Sommelsdijk naar Semarang gegaan.

Ik ken Semarang nog helemaal op mijn duimpje, de Kathedraal, het weeshuis op de Bodjong, het Tijgernest, het Paleis van Justitie, de Bodjong met Toko Oen aan de rechterkant net voor de eerste straat rechts.

Ik weet het nog precies. Ze noemden mij in Indië Johnny i.p.v. Jan. In 1947 werd ik bevorderd tot sold 1e kl. Ik kreeg vrij vervoer en mocht 3 weken naar Bandoeng. Ik ben één van de gelukkigen die iets van het land heeft kunnen zien.

Ik was oppasser bij o.a. Lt. Domminga, Sergt. Ad van Hooijdonk, Lt. van Duren en op mijn verzoek aan Maj. Verheyen werd ik oppasser bij kapt. Cees Peters!

We zijn 18 April '48, na 2 jaar en 7 maanden, teruggekeerd naar huis." "Het is dit jaar precies 65 jaar geleden," zegt Marianne.

Sobat Laus vertelt verder: "Toen het verlof was afgelopen, had ik even helemaal geen zin in dienst. Ik heb een tijdje bij Philips gezeten. Bij Philips kon je snel aan het werk. Die had, dat vernam ik achteraf, zelf in Indië gezeten. Ik heb enkele jaren aan de lopende band gewerkt met vanuit raam uitzicht op de Emmalaan. Potverdorie ik wil hier weg, dacht ik. Ik wil terug naar Indië. Het is er niet van gekomen.

Ik ben wel beroeps geworden en ben dat tot mijn 55^e gebleven. Ik ben onderofficier transport geworden. Als korporaal 1 kwam ik uit dienst. Nooit niet meer gewerkt, ik ben er toch gekomen. Nu zit ik hier. Alles is geregeld voor mij.

Ik ben mijn vrouw kwijt waar ik twee kinderen van had. Die is overleden, ze was al ziekelijk. Toen ben ik lang alleen geweest. Daarna kreeg ik een vriendin en die is ook overleden. Met die vriendin ben ik nog teruggeweest naar Indië een paar jaar geleden. Wat een reis was dat.

Nu ben ik alleen over. Ik zit nu te wachten tot mijn tijd aanbreekt. Mijn twee zoons, Johnny en Huib zijn goed terecht gekomen.

Daar hoef ik geen zorgen meer om te hebben. In het huis bemoei ik mij niet met die familie. Ik blijf overal buiten. Ik lees hier op mijn kamer de krant met een bakkie koffie. Als het goed weer is ga ik wandelen. Ik moet wel uitkijken want hier liggen allemaal van die kinderkopjes en kunnen glad zijn. Het gaat prima. Ik blijf mijn eigen baas. Het boekje Sepatoe Roesak krijg ik ook opgestuurd." Hij glundert: "het is wel een hele dikke!"

Jan vraagt of we nog koffie willen, dat slaan we af want moeten ook nog door naar Ad van Hooijdonk. " Ah! Sergt. Adje van Hooijdonk, doe hem maar de groeten. Hij stond samen met Kapt. v.d. Broek een keer bij mij aan de deur"

“Kapt. van den Broek?” vragen Joop en Marianne tegelijk. “Zijn dochter komt naar de reünie in september!” “Kapt. v.d. Broek is mijn baas geweest. Ik was zijn oppasser. Is de dochter van kapt. van de Broek Groot- Majoor? Ja? Dan ken ik haar! Ik weet niet of ze mij nog kent. *(Marianne heeft bij thuiskomst contact opgenomen met Luduina van den Broek. Zij is inmiddels bij Jan Laus op bezoek geweest en heeft samen met enkele sobats van 2-6RI gezorgd dat hij in september jl. is meegekomen naar de reünie in Vught).*

Het is tijd. Ad van Hooijdonk zit op ons te wachten. Jan Laus is een stuk rustiger dan toen we binnenkwamen. Hij heeft zichtbaar genoten van alle aandacht. Hij zegt: “Marianne het is een mooie dag geweest. Ik ben blij dat ik je weer gezien heb. Joop, jij ook bedankt hoor.” Drie dikke klapzoeven krijgt Jan van Marianne en van Joop een stevige handdruk en schouderklop. Jan loopt nog mee naar de buitendeur. Hij kan meteen even de Tijgeremblemen op de auto bekijken.

Jan steekt zijn duim op! We zwaaien nog een keer! Dag Sobat Jan!

door marianne

Een langverwachte visite bij Ad van Hooijdonk (2-6RI.)

Ons bezoek bij Jan Laus is wat uitgelopen en Marianne belt snel naar Ad van Hooijdonk dat we wat later komen dan afgesproken. “Och, dat is geen probleem Marianne, we zijn thuis,” zegt Ad door de telefoon. “We kijken naar jullie uit!”

We hebben al verschillende keren geprobeerd om een afspraak te maken voor een visite bij Ad maar dan was de gezondheid van Ad niet in orde en dan die van zijn echtgenote Irène niet. Maar onlangs kregen we een mailtje van Ad dat hij het zeer op prijs zou stellen als we hem nu kwamen bezoeken. Aangekomen in Bergen op Zoom is het tehuis zo

gevonden en we gaan ondanks de hitte, in versnelde pas door de gangen naar het appartement van Ad en zijn vrouw Irène.

Na een heel hartelijke begroeting door Ad en Irène zitten we later met een glaasje fris in het kamergedeelte van het ruime appartement. De balkon deuren staan wijd open. Hoera het is zomer!

Marianne begint het gesprek met de vraag: “ Sobat Ad, hoe bent u opgegroeid?” Ad van Hooijdonk valt gelijk met de deur in huis. “Mijn moeder werd kindermisje bij de directeur van de Suikerfabriek. Die kwam dus van de zuurkoolstamp en het slapen in de bedstee naar een eigen bed en een dienstbodekamer. Het verschil was zo verschrikkelijk groot. Iedereen kleepte zich voor het diner. Net als in de TV-serie upstairs, downstairs. Ik snap niet dat ze niet na twee dagen daar knettergek vandaan is gekomen. Nee in tegendeel hoor, ze paste zich zo goed aan. Ze leefde zich daarin helemaal uit en vond het heerlijk. Ze kreeg verkering met mijn vader. Hij was chauffeur bij de nieuwe suikerfabriek. Keurig in uniform. Ze trouwden. Die hadden het eigenlijk wel heel goed, een vrij huis van de suikerfabriek, elektrisch licht. Dat had niemand in het dorp. Tafel werd gedekt met tafelkleden, vingerkommetjes en servetten. Wij konden al eten met mes en vork eer we konden lopen. En dat op Stampersgat in zo’n dorp. Ik had alleen een zuster.

Van alle kinderen die bij mij in de klas zaten werd hun hoofd helemaal kaal geschoren. Dat was tegen de luizen, maar ook om kosten te sparen. Ze hadden geen centen om naar de kapper te gaan. Die groep waar ik bij zat waren echt allemaal uit de klei getrokken met vier trekpaarden. Ze liepen ook allemaal op klompen en ze droegen ook allemaal de broekskes van de oudere kinderen.

Als je dan mij op de foto ziet staan in de eerste klas helemaal in het pak, met een pochetje, mijn haar helemaal netjes gekapt, schoenen aan. De afstand tussen de dorpsse kinderen en mij was te groot. Dat merkte je met ruzie maken ook. Die jongens konden met hun klompen slaan en ik niet. Voordat ik mijn veters los hadhad ik al een paar klappen te pakken!”

Ad van Hooijdonk vervolgt met te zeggen: “Over Indië heb ik niet zoveel te vertellen. Ik zat ondergedoken in het dorpje Stampersgat. Net als jou vader kwam bij ik terecht bij de BS, ik in Stampersgat. Het was maar een klein dorpje van 1200 zielen. Je kon er met een steen overheen gooien bij wijze van spreken. Maar in dat dorpje stond wel de grootste suikerfabriek van Nederland en die moest toen bewaakt worden. De commandant van de BS-groep, Kees Peters, voormalig huzaar 1^e klas, kende mijn ouders. Achteraf bleek dat hij mijn ouders had beloofd dat hij een beetje op mij zou letten. Ik was 18 jaar.

Het front rukte op tot bij het Hollands diep, daar komt het hele verhaal van jou vader ook in beeld. We zaten daar in schuttersputten. De geallieerden hadden zich teruggetrokken in Zevenbergen. Die waren aan rust toe en die lieten ons daar dus wachthouden. Regelmatig staken er Duitsers over en die hebben we natuurlijk gevangen genomen. We verplaatsten ons naar Vught. Het front schoof op richting Wageningen.

Toen werd bekend dat binnen een week de capitulatie van kracht zou zijn. We hebben een oude schuit met vlas dicht gemaakt en zijn, half in uniform, naar de overkant gevaren. 'Achtung Minen' stond er op een bord. Iemand van ons had daar een vriendin in 't Dordrecht ziekenhuis, die is hij zelf wezen bevrijden. Bij terugkomst werden we gearresteerd vanwege desertie (ha,wij wisten niet eens wat dat betekende) en opgesloten in het gemeentehuis van Klundert. Terwijl de bevrijding al van kracht was, zaten wij dus opgesloten en konden door de tralies de feestvierende mensen zien.

Het was een zootje die dagen.

Ik had een verrekijker van mijn vader, hij jaagde veel. Wij kregen iedere dag granaatvuur en die boerderijen lagen daar nogal verlaten. Het vee was er nog wel. Dat lag met opgezwollen buiken door de granaatinslagen. Toen hebben wij daar gewoon de kelders leeggeroofd. Weckflessen en zo, dat vonden wij allemaal prachtig. Want die boeren hadden alles zo achtergelaten. Op een gegeven moment vonden wij een kanon en op een andere boerderij vonden wij granaten. Tussen de boerderij van Snijders en de Rode Vaart daar zaten de Belgen. Die Belgen hadden uniformen en alles en daar waren wij strontjaloers op. Tussen ons en de Belgen in hebben wij dat kanon naar een boerderij gebracht en met touw hebben we de afvuurinrichting ingesteld. Dan ging ik bovenop de dijk liggen om te kijken. Op een gegeven moment hebben we de granaten erin gestopt en toen WOEP! Die granaat heb ik niet meer gezien. De loop gedraaid, maar de volgende granaat kwam vlak bij mij in de wei!! Toen moest ik mezelf bedekken, anders kreeg je de scherven over je heen. De volgende granaat hebben we ook niet meer gezien. Maar ohoh, toen hebben wij daarna een dot granaten over ons heen gehad ! We hebben het boeltje in de steek gelaten en zijn er vandoor gegaan naar onze boerderij. De andere dag zei iemand die op wacht zat: kom nou eens boven de dijk kijken. Daar waren de Belgen met een carrier en die haalde verd...mme ons kanon boven op de dijk. Daar konden wij natuurlijk niets aan doen. Het is goed afgelopen want wat deden ze nou, die wilden ook gaan schieten maar bij het eerste de beste schot rolde zo het kanon de dijk af!

Joop zegt: "ik bel nog even op, dat de Belgen dat terug moeten komen brengen hoor"!

Irène komt uit Roosendaal. Haar ouders kwamen als evacués 1914-1918 uit België. Ze komt uit een heel muzikale familie. " Zelfs tijdens de oorlog werd er nog gemusiceerd door mijn 3 broers en ik zong en speelde banjo. Je kon je niet voorstellen dat dat ondanks de oorlog kon", zegt Irène. "Toen kwam de bevrijding en al die Engelsen militairen kwamen in Roosendaal en kregen we al die leuke songs van o.a. Vera Lynn. We hebben half België rondgereisd met de familie. Wat een feesten waren er!"

“Pas was Willeke Alberti hier in het tehuis en toen heeft Irene samen met haar gezongen! Geweldig”, zegt sobat Ad. “ En ze hebben ruim een half uur met elkaar zitten praten. De volgende dag wist Irène niets meer ervan. Erg jammer hoor.”

We praten wat verder over het amusement. Marianne zegt: “Oh dan zullen de Sunshine Soldiers hier ook helemaal op de plaats zijn. Maar die gaan we eerst zelf op de reünie in september ‘uittesten’. U hoort nog van mij of het iets is”. (*dat was het zeker* red.)

Marianne zegt: “Ik heb wel meer van die plannetjes. Maar daar hangen zulke prijskaartjes aan, dat is voor ons niet meer doen. Net als Wieteke van Dort. Onbetaalbaar maar zo leuk.

Wat ook leuk was vorige reünie, dat Hans Goedkoop erbij was, de kleinzoon van kolonel van Langen.

“Is dat zijn kleinzoon?”, vraagt Ad verbaasd. “Dat heb ik nooit geweten. Daar kijk ik van op.

Leeft Pietje Renting nog, Marianne, en Jo Spruyt, die is dood he? Ik zal Pietje nog eens bellen.

Ik schreef nog liedjes voor ze. Dat was zo’n geweldig duo. Op de eerste reünie hebben ze samen nog gezongen. Pietje Renting had speciaal daarvoor een lied geschreven”. Sobat Ad knikt nog enthousiast met zijn hoofd.

“Na het onderduiken kwam ik weer boven water en heb ik mij gelijk gemeld als OVW-er. Ik kwam in Vught in de Frederik Hendrik kazerne. Daar kreeg ik mijn opleiding. Ze moesten een schrijver hebben. Vele jongens die zich hadden gemeld kwamen van het boerenland en weinig van die jongens hadden MULO gehad. Ik had MULO en een typediploma dus ik werd gebombardeerd als schrijver. Na het samenvoegen van 1-6 RI en 2-6 RI hadden ze soldaten en officieren genoeg, onderofficieren te weinig, maar geen foerier. Ik werd gecontracteerd als foerier. Iets wat ik niet wilde. Ik wilde het veld in. Goed, ik werd onderofficier.

Toen we in Engeland kwamen leek het wel Luilekkerland. Die Engelsen eten 5 keer per dag. Nou, wij schoven wel aan hoor. Hoewel wij hier op het platteland niets te kort zijn gekomen. Maar ja, we waren wel jongens in de groei! We gingen naar Nederlands Indië.

Ik kreeg door de tijd heen verschillende oppassers: Chrisje Kessels, Loutje Vugts, die is later naar Australië gegaan, Jan van de Corput en Floor van Genderen. Chrisje dat was een heel goed mannetje. Hij is toen met zijn oog aan het sukkelen gegaan. Onze pelotonscommandant was 2^e luitenant Kees Peters van de BS-tijd. Na anderhalf, twee jaar ben ik pelotonssergeant bij hem geworden en toen kon ik eindelijk het veld in. Als commandant van het 1^e peloton heb ik een jaar meegedraaid in het veld

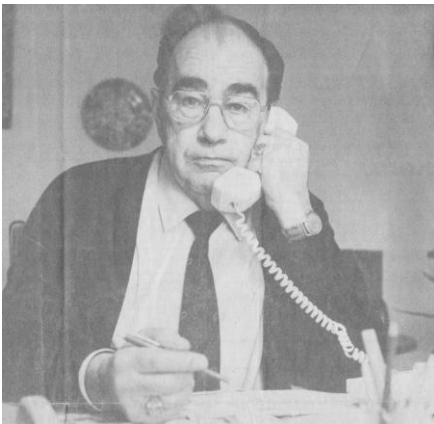
Op een gegeven moment was ik het zo beu om foerier te spelen dat ik mij heb opgegeven voor opleiding tot parachutist. Dat werd afgewezen door de compagniescommandant. Naderhand vertelde Kees Peters dat hij daar hand in had gehad. Hij had mijn vader beloofd om op mij te letten.

De voordelen die je had als foerier waren a: je had een oppasser en b: ik had tijd om te schrijven. Ik schreef in een stuk of drie, vier Hollandse kranten maar ik schreef ook stukjes, gedichtjes voor 'het Midden', 'de krant' voor Semarang en omstreken. En ik schreef natuurlijk in het Tijgerkrantje. Net als Jan Toppel en majoor de Vries. In 1948 kwamen we weer terug in Holland.

Mijn zoon opperde een keer: " Pa, jullie zijn nu al 40 jaar thuis, waarom begin je geen reünie?"

Een reünie, tja, maar waar vind je weer een compagnie van wel 130 man? Via het ministerie van defensie kreeg ik de debarkatielijst van de 'Johan van Oldenbarnevelt', met wel 5000 namen. Ik heb als foerier lijsten moeten maken bij het leven, er zaten dus heel wat namen in mijn geheugen. Zelfs de initialen, die vergeet je niet meer.

Net als **Hoogezand-Sappemeer, Zuidbroek, Scheemda, Veendam, Wildervank, Oude Pekela, Nieuwe Pekela, Stadskanaal.** Bali, Lombok, Soembawa, Soemba, Flores en Timor", ratelt Ad van Hooijdonk rap op. Het is alsof Marianne haar vader weer even hoort.

"Goed, ik ga die lijst na en ik begin kruisjes te zetten ...J.C. van de Corput enz. enz....en toen had ik er al wat hoor. Ik moet zeggen dat het geen prettig huwelijk is geweest dat eerste half jaar.

Toch kreeg ik ze op den duur bij elkaar.

Ik ben ze allemaal gaan aanschrijven, wat ze ervan vonden om weer bij elkaar te komen. Op één voorwaarde: je moet wel van te voren betalen

want ik zit nu al een half jaar aan de telefoon en met een vrouw die kwaad is en weet ik al niet meer. Ik heb ze de man 5 gulden of 10 gulden laten betalen.

Omdat er geld aan te pas kwam vond ik dat het niet meer een eenmanspartij moest zijn. Dus ik heb er **Johan Cats** bijgehaald, de kapotte schoentekenaar, en **Jan de Bot.** **Johan Nelis** uit Huijbergen, filiaalchef van de Rabobank, werd penningmeester.

Op zaterdag 8 mei 1988, 40 jaar na thuiskomst, hielden wij onze eerste reünie bij van der Valk! **Gerrit van Gils** en **Cor Farla** waren hier ook bij, hoewel ze niet tot onze compagnie hoorden. Maar ze waren zo lang bij ons geweest. Kom er maar bij.

Zij wilden een bataljonsreünie gaan organiseren in Breda. In compagniesverband heb je niet zo'n lang leven. Ik heb toen alles overgedragen aan hun, inclusief het geld, onder voorwaarde dat het tijgerkrantje weer terug moest komen. We hadden toen al ruim duizend gulden in kas hoor."Marianne vraagt aan Ad of hij het niet erg vindt dat het blad nu **sepatoe roesak** heet. "Welnee hoor! Op hogere leeftijd het heeft geen zin om vooruit te kijken. Bij gebrek daaraan ga je achteruit kijken. Wat zou jou vader trots zijn geweest op je, als die nog leefde. Maar ik ben ook trots op jullie. Ik ben pas 87 jaar geworden. Het is leuk dat het blad zo blijft bestaan. Ik zit er altijd al op te wachten en ik lees het ook altijd in een rrrrrrrrrrrrrruk uit hoor".

Het is een lekker lang verhaal geworden. Het was erg gezellig ook. Het vertellen zit Sobat Ad in de genen. Wij hebben weer genoten. De dag was druk en zat vol met mooie indrukken en prettige verhalen bij de veteranen van de Tijger- brigade. Het is voor ons een eer en tevens groot plezier dat wij deze mannen mogen bezoeken. Dank jullie wel!

Maar nu gaan wij op huis aan. Drie bezoeken op één dag. Wel wat veel, maar ach het is te doen. Maar niet iedere dag!

door: Marianne

Naar Scheveningen maar niet naar het strand

Een expositie van kunstenaar Esher in Den Haag! Die wilden wij, Joop en Marianne, echt niet missen.

Marijke, altijd weer alert, bedacht dat als we toch naar Den Haag gingen we meteen bij sobat Ernst Toorens langs konden gaan om de door hem bestelde

placemats van de reünie 2012 af te geven.

Zo gezegd, zo gedaan. Een afspraak werd gemaakt en op 31 juli reden we Scheveningen in. Eerst even de parkeervergunning ophalen bij sobat Toorens (heel attent) en de auto aan de overkant van de straat geparkeerd.

Sobat Ernst Toorens leerden wij kennen op de reünie van 5-5RI. Ernst Toorens(87) had wel oren naar de Tijgerbrigadereünie van 2012 en schreef zich in. Na afloop van die reünie in Vught was het sobat Toorens die na thuiskomst zich meteen voor de volgende reünie in 2013 opgaf!

In de knusse huiskamer, waar voorwerpen nog herinneren aan de voorbije jaren dat de grootouders van Ernst Toorens het huis bewoonden, begroeten we ook Mevr. Riet Toorens (85). We overhandigen haar het bekende snoepertje en aan Sobat Toorens de placemats. De klapdeuren naar de tuin staan open en een verkoelend zeewindje blaast de warmte weg. Sobat Toorens rept zich naar de keuken om koffie te maken. Mevr. Toorens kan niet goed meer uit de voeten. Hoewel zij vroeger met veel enthousiasme het gravel van de baan tenniste.

Ondertussen babbelt Mevr. Riet Toorens gezellig door. Zij is geboren in Eindhoven. Sobat Ernst Toorens komt uit Sloterdijk. Ze leerden elkaar 63 jaar geleden kennen.

“Ik was telefoniste bij Philips en leerde Ernst kennen door een gesprek voor hem aan te vragen bij Foka over een spiegelreflexcamera. Het bleef niet bij een telefonische verbinding: 61 jaar geleden werden zij in de echt verbonden.

Sobat Ernst Toorens is een goed verteller. Zijn geheugen is ijzersterk. Maar.....alle aan ons vertelde herinneringen en belevenissen blijven op zijn verzoek binnen de vier muren van het huis aan de Scheveningse Badhuisweg. Dat verzoek respecteren wij natuurlijk. Er is geen opname gemaakt en geen aantekeningen gedaan.

Sobat Ernst Toorens zegt: “Ik wil voor het boekje niet verder gaan dan ‘de mededeling’: dat ik onder andere tijdens mijn verblijf in de Oost, na mijn vertrek bij 5-5RI, toen gelegerd in Salatiga, de tweede politionele actie heb meegemaakt bij de Verbindings Afdeling T-Brigade tot na de terugtrekking uit Djocja. Daarna heb ik andere functies in midden- en zuid Java bekleed bij de W-Brigade onder andere bij 3-11 RI (omgeving Poerwokorto en Tjilatjap). Alsmede een ‘afsluitings’ functie in Bandoeng bij het HKAG (*Hoofdkwartier Adj.Generaal.red.*) alvorens naar Nederland terug te varen.

Toch merken wij nog wel even op dat Ernst Toorens tijdens zijn diensttijd het plaatsje Laren op zijn kop wist te zetten met een levensechte oefening van een aanval. Op de Brink stond een verlaten kinderwagen en de mensen angstig met wit weggetrokken bekkies achter de gesloten ramen tussen de vitrages gluurden.

Een straffe berisping viel Ernst Toorens ten deel, maar hoe dan ook, het was een heel geslaagde oefening. Sobat Toorens was zijn tijd ver vooruit! We zien vaak op TV hoe de militairen vandaag de dag dergelijke oefeningen moeten uitvoeren. Hulde alsnog voor Ernst Toorens dus.

We zijn inmiddels twee kopjes koffie verder en vele mooie herinneringen waarin wij mochten delen. Hoe gezellig het ook is, we hadden nog iets op ons programma staan. Esher! (*Grafisch kunstenaar. red.*) Sobat Ernst Toorens veert alweer snel op uit zijn stoel. "Ho, niet zo snel, eerst de placemats betalen," en hij doet er meteen een gulle donatie van 40 euro bij voor de kas.

Na een hartelijk afscheid van mevr. Riet Toorens die ons meteen uitnodigt voor een volgend bezoek, loopt sobat Ernst Toorens mee naar de auto. "Waar staat jullie auto", vraagt hij. "Daar aan de overkant. Die groene met het TIJGERBRIGADE-EMBLEM op de portier....," wijst

Joop nog overtuigd. Maarhet TIJGEREMBLEM is verdwenen! Weg! Aan de stoepkant zit het magneet nog wel, maar aan de straatkant zien we een kaal portier! Er moet een Tijgerbrigade-fan langs zijn gekomen en het magneet hebben weggegrist. En dat in zo'n

chique buurt van Scheveningen. Ergens zijn we ook wel gevleid. Het tijgerembleem is zo mooi, dat het in Scheveningen het stelen waard is.

Na de parkeervergunning aan Ernst Toorens te hebben teruggeven bedanken we ook hem voor de heel fijne morgen. We beloven ons verslag heel beperkt te houden en dat doen we dus ook!

Wij gaan op naar de expositie van Esher.

door marianne

Jan van Langh (2-6RI) ging niet naar Nederlands Indië.

Omdat we toch voor alle zekerheid nog een keer de reünie wilden doornemen op de kazerne maakten we voor 13 augustus een afspraak op de kazerne in Vught. En omdat we na die afspraak nog tijd over hadden om een sobat te bezoeken gingen we, in overleg met Marijke, de lijst namen af. Het valt soms niet mee om een afspraak met de veteranen te maken. Hoewel vele sobats op hoge leeftijd zijn, staat er veel op hun agenda. Dan bellen wij een andere sobat. Dit keer hebben we meer sobats moeten bellen. Jan van Langh (2-6RI) was de eerste die meteen zei: "Ja hoor, je komt maar aan."

Jan van Langh komt ons ophalen bij de deur van het verzorgingshuis waarbij hij een aanleunwoning heeft.

De boel staat op zijn kop. "Sorry van de rommel en de herrie maar ze zijn hier in het huis druk aan het verbouwen. Er wordt hard gewerkt. En een herrie met dat boren is het soms!"

Jan loodst ons naar zijn appartement. Snel de deur dicht. Dat scheelt al weer een hoop herrie.

We feliciteren Jan eerst. Hij is kortgeleden 90 jaar geworden. Marianne had hem op zijn verjaardag al gebeld. Jan neemt het snoepertje en de speciale placemat graag aan. Daarna wil Jan van Langh meteen de koffie aanzetten, maar wij gaan eerst eens alle kaarten bekijken die hij heeft ontvangen voor zijn verjaardag. Het is een groot aantal. "Ik ben blij dat ze u niet vergeten hebben op uw verjaardag", zegt Marianne bewonderend over de uitstalling kaarten. "Fijn hoor". Marianne legt uit dat we naar de kazerne zijn geweest om de reünie nog een keer door te spreken.

"Gos, wat waren er de laatste reünie erg veel mensen hè", zegt Jan. "Komen er nu nog steeds nieuwe bij?"

Zeker wel en ook van 2-6RI! Marianne noemt wat namen: "Jo van de Heuvel, Conny van de Wiel, Pietje Renting hoopt ook nog een keer iedereen te zien. En...de aalmoezenier v.d. Broek komt ook. Haar vader was kapitein v.d. Broek van 2-6RI".

Jan glundert: "Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Ik ben wel op de reünie in Breda geweest. Maar daar ken ik echt niemand en als daar 11 man komen dan is het al veel.

Ik kom weer samen met mijn administrateur naar jullie toe. Helaas kan ik er niet meer alleen heen. Ik moet een eind lopen eer ik bij mijn auto ben. Die staat verderop in een garage. Ik moet voorzichtig doen met lopen. Dat blijft het probleem. Dat hoofd van mij. Ik rij heel weinig.

In 2015 moet ik weer voor de keuring voor het autorijbewijs." Jan van Langh is niet naar Indië gegaan. Hij vertelt aan Marianne de reden.

“Ik heb wel gewoon mijn opleiding in Vught gehad. In de Frederik Hendrik kazerne. Kapt. Welzenes heeft mij bevorderd tot sold. 1^e klas en ik werd overgeplaatst naar de 3^e compagnie.

We zijn voor een afscheidsparade naar Limburg gemoeten. Sittard. Op het voetbalveld. Toen kregen wij ons traktement. Daarna zijn we dus met inschepingsverlof gegaan. Ja en toen heb ik dat ongeluk gehad. Tijdens het inschepingsverlof ben ik in De Horn verongelukt. Ik liep een schedelbasisfractuur op. Ik weet niet veel meer daarvan en ook de dagen daarvoor zijn voor mij een zwart gat. Dan denk ik aan Prins Willem Friso. Die was meteen alles kwijt en is niet bijgekomen. Ik werd op een gegeven moment wakker in het ziekenhuis, maar ja, toen lag ik er al vier weken in! Al die tijd heb ik in coma gelegen. Ik wist totaal niet wat er gebeurd was en dat weet ik nu nog niet allemaal.

We reden op een vrachtwagen, die werd aangereden en ik werd van de vrachtwagen af geslingerd. Daarna ben ik ook nog aangereden door achteropkomend verkeer. Hoe dat is gebeurd, dat begrijp ik nog steeds niet. Vreemd dat je dat dan allemaal kwijt bent. Later kwamen ze van het militair Rode Kruis me halen. Ik werd naar het ziekenhuis in Oosterhout overgebracht. Mijn hele militaire uitrusting lag op mijn kamer. Ik lag niet zo lang in het ziekenhuis, een week of zes. Toen mocht ik naar huis. Dus ik ben wel 2-6RIer maar niet verder gekomen dan Sittard. Toen ze van 2-6RI weer terug kwamen sprongen ze mij achter elkaar om de nek. Jantje, je blijft voor ons gewoon een 2-6RI-er hoor. Door die schedelbasisfractuur ben ik 100% invalide geworden. Vandaar dat ik nu een invaliditeitspensioen heb.

1-6RI is hier in Nederland gebleven. 2-6RI werd aangevuld met 1-6RI en het vernieuwde 2-6RI is naar Indië gegaan. Ik was sergeant v.d. week toen er getekend moest worden voor Nederlands Indië. Dat was bij Kapt. Veldman. Die stelde het allemaal niet mooier voor dan het was hoor. Hij wees ons op wat er allemaal kon gebeuren. Ge moet niet denken dat ge op vakantie gaat hoor, vertelde hij.

Het was een goeie hoor. Jammer dat hij het niet heeft overleefd. Dat ongeluk met ltn. Fick, ook een Oosterhouter hè. Veldman was eigenlijk onderwijzer in Geertruidenberg. Hij had een groot huishouden. Een echte vader. Het was ook een grote kerel. Heb je een groot gezin en dan ga je toch naar Nederlands Indië. Zijn zoon Wim kan je helemaal niet vergelijken met hem. Die is heel anders.

Na mijn thuiskomst uit het ziekenhuis heb ik niet veel kunnen doen. Ja, kletsen en naar de bar gaan. Toen ging het weer niet goed en moest ik achterelkaar naar het ziekenhuis in Den Bosch. Daar lagen allemaal militairen.... Het was geen militair ziekenhuis hoor. Er liepen daar de broeders van Huijbergen.

Ik ben daarna op een brancard de ambulance ingeschoven en thuisgekomen kon ik ineens wel lopen. Al die tijd in het ziekenhuis kon ik niet meer lopen. Later ben ik heel dikwijls in het militair hospitaal in Utrecht teruggeweest.

Marianne vraagt: "Maar weet u nog wel hoe u bij 2-6RI terecht bent gekomen?" "Jazeker wel. Ik ben in 1943 ondergedoken. Eind juli, begin augustus. Ik werd opgeroepen vanuit Breda voor te gaan werken in Duitsland. Ik dook onder. Eerst ongeveer 6 weken in Dongen. Daarna gewoon thuis. We hadden een heel groot huis. Op de bovenste verdieping hadden ze een dubbele wand gemaakt. Daarachter een redelijk grote ruimte. We konden de schuilplaats van binnen dicht maken en dan zag je er van buiten af niets meer van. We zaten daar met zijn drieën, mijn vriend Arie en nog een jongen. Die had al in de gevangenis van Scheveningen gezeten en was daar ontsnapt. Hij werd nog steeds gezocht.

Ik was nog net geen 18 jaar toen de oorlog uitbrak. Het was Pinksteren. Ik zat op de MULO en heb mijn diploma nog kunnen halen. De Duitsers waren toen nog niet zo streng. Later werd dat een heel ander verhaal en werden de scholen gesloten.

Ons gezin bestond uit twee jongens en twee meisjes. Mijn vader had een biljartfabriek en ik kwam in het bedrijf van mijn vader. We maak-

ten biljarttafels en hadden ook het onderhoud van de tafels. Veel militaire instanties waren onze beste klanten. We hadden alle kantines en officiers en onderofficiersmesses. We zaten door half Nederland. Van Leiden tot in Woerden, Den Bosch tot Venlo, Zeeland, Den Haag en Rotterdam, Delft, de Lier, die kanten

op. De mariniers in Rotterdam die hadden de spullen niet van de kadi, die hebben hun eigen voorzieningen. Later heb ik het bedrijf van mijn ouders voor een mooie prijs van hen gekocht. Ik kwam overal en kende heel veel mensen. In 1979 heb ik de boel verkocht. Ik ging op mijn 56^e jaar met pensioen".

Na even adem halen gaat sobat Jan verder: "Twee dagen nadat wij hier in het Zuiden bevrijd waren heb ik mij in Oosterhout vrijwillig gemeld bij de Binnenlandse Strijdkrachten. De eerste dienstplichtigen zijn pas na ons gekomen. Dat was de 7 december divisie.

Ik werd OVW-er omdat we er tegenaan wilden. Wij vrij, zij ook vrij. We liepen wacht in de polders rond Oosterhout. De Duitsers kwamen over de Nieuwe Maas. We liepen samen met de Engelsen en Canadezen patrouilles en wacht. Er zijn er daar veel gesneuveld hoor. Oosterhout werd bevrijd door de English Scottish Highland Divisie.

Toen de jongens naar Indië vertrokken lag ik in coma, maar later heb ik met de jongens van 2-6RI daar geschreven. Met Nico de Been, die is later naar Australië gegaan en ook met Terrez van Turnhout”.

Marianne zegt heel verrast: “Terrez van Turnhout? Meent u dat nou. Terrez van Turnhout, die was motor- ordonnans. Mijn vader (Huib Lankhuizen) heeft over hem verteld. Terrez sjouwde overal zijn motor mee naar toe, ook in het veld!”

Jan knikt met zijn hoofd en zegt: “Der was er nog een naar Australië gegaan. Die naam weet ik niet meer”. Marianne vraagt: “van de Veeken? Westerhof? Ad Conijn?” “Ad Conijn die heb ik ook gekend, ja”. Marianne vertelt dat Ad Conijn nog leeft en nog steeds in Australië woont. “Oh, dat is fijn! Marianne, ik kan nog steeds niet met mijn ogen dicht staan. Dan val ik om. Dat komt weer door de ziekte van Lumière. Door het hele gebeuren ruik ik niets meer. Marianne zegt:” Hè, ik heb net zo’n lekker parfummetje op. Maar u heeft ook een lekker ruikende aftershave op. Heerlijk fris. Ik zou hem houden!”

Jan van Langh leerde zijn vrouw kennen in 1948. “Ik had eerst vier jaar verkering gehad met die ene vrouw, toen kwam er een ander in het spel en daar is zij mee getrouwd. Daarna kwam er steeds weer een ander meiske. Ik dacht: maar Jan, je kan zo niet aan de gang blijven. Toen ontmoette ik Riet uit Breda in een café. Haar kende ik al eerder. Zij was de oudste dochter van een vaste klant.

We zijn in 1954 getrouwd. Volle bak. Grote familie en veel klanten. We kregen één kind. Een zoon. Die werd geboren met blaas en urineweginfecties. Hij is op zijn 32e jaar overleden. Dat was een enorme klap. We hadden een heel grote aangetrouwde familie, maar daar is het grotendeel al dood van. Hier is het niet zo druk. Daarom heb ik die TV gekregen. Ik wil niet op een kaartclub of zo. Dan ben je teveel gebonden. Ik wil vrij zijn. Verder heb ik mijn vrienden in het café. Daar maak ik mijn praatje mee.

Zo, en dan nu koffie?”, vraagt Jan. Dat is goed. Marianne duikt met Jan de keuken in om een kopje koffie te maken. Ondertussen vertelt Jan enthousiast verder: “Vrijdag begint de kermis! Altijd een groot feest hier. Ook vroeger al. Helaas kan ik niet meer elke dag er heen. Dat houd ik niet meer vol, maar ik ga wel om de andere dag, hoor! Gelukkig is het goed weer en dan zijn er veel mensen op de been. Gezellig. Ik houd daar wel van.

Na de koffie is het tijd om op te stappen. We willen Jan niet te veel vermoeien ook al is hij nog heel opgewekt en is het nog zo gezellig. We hebben ernstige dingen besproken, maar ook heerlijk gelachen en herinneringen opgehaald met de man die wel een 2-6RI-er is maar die niet naar Indië ging! Weer een heel ander verhaal dus.

Jan loopt met ons mee naar de uitgang. Het is nog erg warm. Jan krijgt, net als andere veteranen die wij bezoeken, een drietal klapzoeven van Marianne en een stevige handdruk van Joop.

Dag Jan, het was een fijne middag. Bedankt voor de ontvangst!

door marianne

60 jaar getrouwd

Het was 28 augustus 2013 zestig jaar geleden dat Ton van der Wildt , Stafcie. 4-6RI, in het huwelijksbootje stapte met zijn lieflijke meisje. Helaas zijn nadere gegevens niet bekend gemaakt aan ons.

Hartelijke felicitaties namens het bestuur zijn per brief naar het bruidspaar verzonden.

corr.adres: Mgr. Bekkerslaan 509, 2286 CV Rijswijk ZH

Commando overdracht bij de Limburgse Jagers.

Op 6 september 2013 had **Ltn. kol.M.W.G. (Marc) Jacobs** als **de Commandant van 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers & Regimentscommandant Limburgse Jagers**, de eer om o.a. Marianne uit te nodigen voor de op die dag officiële commando-

overdracht

van het commando aan **Luitenant-kolonel P.T.H.R. (Ramon) Jansen.**

Marianne onderhoudt de contacten met de Limburgse Jagers. Met Overste Marc Jacobs heeft zij al menig goed gesprek gevoerd over hoe de 'oude Jagers' van nut kunnen zijn voor de 'jonge Jagers' en vice versa.

Zij hebben dat beiden goed begrepen en zijn elkaar al menigmaal goed ten dienste geweest.

Marianne hoopte dat die behulpzaamheid bij de nieuwe commandant ook aanwezig zou zijn! Bij binnenkomst in de kazerne (**De Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot**) konden we gelijk aansluiten bij de rij genodigden die voor ons waren gearriveerd. Bij de ingang van de receptieruimte stonden twee soldaten in 'livrei'. Prachtig in militaire kostuums gekleed. Bij iedere ster die binnenkwam vloegen zij in een prima vertraagde houding, het was heel indrukwekkend. Binnen, de rij wachtenden was nog langer dan buiten, leek het een fonkelende hemel bij nacht met allemaal balken en sterren. Kapiteins, Majoors, Oversten, Kolonels en zelfs drie Generaals waarbij Luitenant-generaal de Kruijf, de Regimentsoudste. En daar sta je dan als Marianne. Gelukkig hoeft Marianne het verschil in rangen niet te weten en is tegen iedereen even vriendelijk. Zelfs de generaals sprak zij aan en vroeg, indien 't nodig zou zijn, om steun voor ' haar mannetjes'. Die werd toegezegd. Een duidelijk bewijs van het pro veteranenbeleid van de laatste jaren. De ontvangst door Overste Marc Jacobs en zijn vrouw was allerhartelijkst. Marianne overhandigde o.a. de Tijgerkalender aan de Overste. De Overste vertelde ons dat hij een post in **Münster** (Duitsland) ging vervullen dus het contact met de Tijgers zou dan minder intens worden, maar dat zijn binding met de Tijgers wel oprecht was. Dat bleek toen wij vervolgens kennismaakten met zijn opvolger **Overste Ramon Jansen**. ' Hallo Marianne, hallo Joop, jullie zijn van het gele boekje. Leuk om nu eens kennis te maken met jullie. Marc heeft mij al duidelijk ingelicht dat jullie de Tijgers prachtig vertegenwoordigen en dat we blij moeten zijn dat wij, de Limburgse Jagers, de tradities van die Indiëgangers mogen bewaren'. Kijk, dat is nog eens een leuke ontvangst. Overste Ramon Jansen bleek dus al aardig op de hoogte te zijn en hij zegde Marianne zijn volle medewerking toe als er iets nodig was voor de mannen van de Tijgerbrigade. Marianne knoopte dat direct in haar oren. Ook overhandigde zij de Overste een presentje. Het was een fijne kennismaking voor de vertegenwoordigers van de 2-6R.I. T.-brigade reüniecommissie.

Om 12 uur was de lunch: soep en belegde broodjes voor de geïnteresseerden onder u. De commando overdracht was om 14.00 uur. Alles naar het exercitieterrein, ook de generaals.

Na afloop van de plechtigheid werd Luitenant-kolonel Marc Jacobs in een gevechtswagen gestopt en onder luid applaus uitgezwaaid.

We gaan hem missen. Gelukkig treedt overste Ramon Jansen in zijn voetsporen. Nadat wij na afloop van de plechtigheden afscheid van hem namen drukte hij Marianne nogmaals op het hart contact op te nemen met hem als er hulp nodig zou zijn voor de Tijgerveteranen. En die belofte heeft hij al snel gestand gedaan gezien zijn komst naar de reünie op 28 september in Vught en de verzorging van het vervoer van station naar de kazerne vice versa! Klasse!

Door Joop

26° Nationale herdenking Roermond, za. 7 september 2013.

Ook dit jaar waren wij, **Joop, Theo en Marianne**, aanwezig in Roermond. Joop om als NNG-veteraan zijn makers te herdenken, maar ook uit respect en eerbied voor de Indië- veteraan. Het is schipperen op zo'n dag, je wilt zowel als echtgenote van een trotse **NNG- veteraan**, mijn Joop, maar ook als voorzitter en secretaris van **2-6R.I. ,T-brigade** aanwezig zijn.

Theo Eversen was zoals altijd al vroeg op het herdenkingsterrein aanwezig. Dit keer met de nieuwe **Tijgerbrigadebanner**. Een duidelijk herkenningspunt voor de sobats. Bij de banner werd regelmatig gestopt en gefotografeerd. Belangstellenden namen al dan niet voor korte of lange tijd plaats bij ons ontmoetingspunt waarbij een eervolle vermelding voor o.a. **Thijs Berben en Bart Poorte**. Sobats wisten ons de gehele dag te vinden.

Een dame kwam aangelopen, bekeek uitvoerig de Tijgerbanner en maakte er foto's van. Het viel Marianne op dat zij wel heel langdurig de banner bekeek en vroeg haar belangstellend waarom zij zo'n opvallende interesse had. Zij vertelde haar naam, L. Reij en dat zij meerdere personen kende die bij de **Tijgerbrigade** hadden gediend. Zo ook haar vader. Dat was **Bair Bonné** van **2-6RI**.

Hij overleed op 9 augustus 2006. De dame werd meteen uitgenodigd om bij ons plaats te nemen en werd aan **Bart Poorte** voorgesteld. Het gesprek wat toen volgde, kan bij Marianne nu nog kippenvol oproepen, want **Poorte** heeft **Bonné** goed gekend.

En dat niet alleen, hij kende **ook P.P.H. Smeets**, gesneuveld in

Nederlands Indië. **Bair Bonné en Smeets** waren kameraden geweest. Mevr. L. Reij kende een zoon en dochter van P.P.H. Smeets. Bovendien kende zij ook **L.P. aan de Boom** van foto's. U begrijpt wel, die twee hadden elkaar onder het geknakte parapluutje van sobat Bart heel wat te vertellen.

Adressen uitgewisseld en afspraken gemaakt. Natuurlijk kreeg mevr. L. Reij meteen de uitnodiging om als nabestaande, al dan niet als begeleider voor sobat Poorte, de reünie te bezoeken. Vanwege gezondheidsredenen zou dat waarschijnlijk niet mogelijk zijn. Wel is er contact met Bart Poorte gebleven. Bart ontving een foto met daarop Bair Bonné, L.P. aan de Boom en P.P.H.Smeets.

Door Bart Poorte en Marianne

Sobat Bart maakte duplo's van die foto en verzond deze naar sobat **L.P. aan de Boom** en aan **Marianne**. Hij, Bart Poorte, schrijft aan haar: "Die foto kunt u plaatsen in uw blad. Wat een blijdschap van deze mensen. Zo zie je de wereld klein is en dat kleine dingen groot zijn!"

Kranslegging namens 2-6R.I. in Roermond

Ook dit jaar heeft **Marianne** namens de sobats weer geregeld via de stichting **N.I.M.** dat er een krans kon worden gelegd tijdens de nationale herdenking in **Roermond**. Deze krans wordt uit gelden van

de donaties bekostigd. Op het bijgaande lint staat: **laatste groet sobats 2-6R.I.** Wij hebben dit jaar sobat **Jo van den Heuvel (2-6RI)** bereid

gevonden daar namens **alle sobats van 2-6RI** de krans te laten leggen. Hij heeft deze door hem opgenomen taak, met gepaste trots, prima uitgevoerd. Hartelijk dank daarvoor !

door marianne

Sjaak (Kuub) van den Akker 2-7RI
echtgenoot, vader, schoonvader, opa en oom.

* 13 december 1921 † 20 september 2013

“det ik zo gaer ein glaeske los,
waat kun ik doar aan doon”

Ik heb het leven liefgehad, u allen evenzeer. Graag had ik hier nog wat vertoefd, helaas dat mocht niet meer. Wanneer er iemand aan mij denkt, dan zonder veel verdriet. Bedenk het leven is maar kort, dus is mijn wens: geniet.

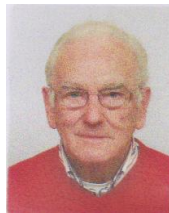
Er heeft een emotioneel maar ook fijn telefoongesprek plaats gevonden tussen **Marianne** en Mevr. **Mia van den Akker**. Een brief met warme woorden van troost is naar de familie gestuurd.

Helaas was het organisatorisch niet mogelijk om de uitvaartdienst en de daarop volgende crematieplechtigheid te Venlo Blerick bij te wonen. Mia van den Akker had zelf al aangegeven indien de reünie in het geding kwam, dat die moest voorgaan. Mia van den Akker gaf aan hier alle begrip voor te hebben. Hoe graag had Sjaak deze reünie nog mee willen maken, Sjaak heeft nu zijn eigen reünie met zijn makkers die hem voorgingen. **'Old soldiers never die'**.

corr.adres: Lijsterweg 4, 5915 BW Venlo

door Marianne

60 jaar getrouwd

Op 22 september 2013 waren Jan Bemont (4-6R.I.) en Elly Verlaek 60 jaar getrouwd. Zij zijn zeer gelukkig en dankbaar dat zij dit diamanten huwelijksfeest mochten vieren.

Jan Bemont is de drijvende kracht van 4-6RI, de bokkenrijders. Jan verzorgt nog steeds met plezier de nieuwsbrief voor de sobats van 4-6RI. Hierin vermeldt hij enthousiast met leesbare gedrevenheid de wetenswaardigheden, berichten over de jubilea, de overleden sobats, de jarigen, verslagen en foto's voor de makkers van 4-6RI..

Dit alles toch op een niet meer zo'n piepjonge leeftijd. Prima werk Jan! Voor het idee van een gezamenlijke reünie van de Tijgerbrigade-onderdelen was Jan enthousiast aangezien het organiseren van een reünie voor de Bokkenrijders niet meer mogelijk was. Een aankondiging in de nieuwsbrief van de Bokkenrijders had succes. Inmiddels zijn een groot aantal van deze Bokkenrijders op de Tijgerbrigadereünie geweest. Jan blijft trouw de reünie en nazorgcommissie 2-6R.I. T- brigade regelmatig op de hoogte houden van het 4-6R.I. nieuws. Prima geregeld, Jan!

Op 22 september jl. heeft voorzitter Marianne het bruidspaar telefonisch gefeliciteerd.

Het jubileum is met familie, vrienden en kennissen gevierd.

"We laten het gewoon over ons heenkomen". aldus Jan.

door marianne

Een Tijger (1RS) in Canada

Ron Groeneveld (rechts op de foto) van **1 RS** belde Marianne op vanuit **Canada**. Hij had de oproep voor de **Tijgerbrigade - reünie** gelezen en kreeg ineens de behoefte om even met Nederland te praten.

Er ontspon zich een heel leuk gesprek waaruit bleek dat Ron Groeneveld zelfs nog vlak bij Marianne in de buurt heeft

gewoond (**Pernis**). De volgende dag kwam er via de email met foto's het volgende bericht van Ron binnen.

"Mevr.Lankhuizen,

Ons telefoongesprek was erg leuk. Ik stel het zeer op prijs en ik ben er zeker van dat je van mij op de reünie de groetjes overbrengt aan mijn makkers, want de jaren dat we samen waren, zijn jaren die we nooit vergeten."

De groeten zijn inderdaad overgebracht, evenals de groeten van iedereen op de reünie via een kaart die ook aan Ron Groeneveld in Canada is gestuurd. Ron staat nu op onze ledenlijst en ontvangt in het vervolg ook het boekje sepatoe roesak. Lijkt het u leuk om Ron ook een groet te sturen. hier volgt zijn adres:

901 17 Street SE, TIV-1P8, High River A.B. , Alberta Canada.

door marianne

Nog een buitenlandse Tijger, maar nu een Amerikaanse.

Hans van Dijk 3MPIV belde. Dat doet hij regelmatig. Hij vertelde over zijn buurjongen. Nu heeft bijna iedereen wel een buurjongen(gehad), maar deze woont in Amerika. Nog niet zo bijzonder, maar dit was een Tijgerveteraan. En dan gaan bij Marianne haar oren wijd open staan!

Hans van Dijk zei, ik neem zijn woorden over: 'dat Peter Fonkert, de buurjongen dus, het verdo...de leuk zou vinden als hij ook contact kreeg met de Tijgers.' Zo gezegd zo gedaan. Er ging een email naar Peter en er kwam er weer een terug. Met een heel interessant verhaal van deze 93jarige tijger!

Hallo Marianne,

Hartelijk dank voor je email. Ik had vorige week met Hans van Dijk gesproken en hij deed het voorstel om mijn naam en adres aan jou te geven. Mede dank voor de overgebrachte groet aan de Tijgerbrigade veteranen.

Ik ben zo'n 12 jaar bij de KNIL geweest. Ik kwam in 1938 als 18jarige in Indië. Ik wilde graag naar Indië omdat ik er veel over gelezen had. Het is een pracht land. Ik ben bij de luchtdoelartillerie begonnen in Soerabaja en in 1941 net voor de oorlog met Japan overgeplaatst naar Kendarie, Vliegveld op Celebes. De oorlog brak uit.

Nu even snel enige passages: Ik zat op het vliegveld als Cdt. van een Luchtdoel mitrailleur Detachement, aanvallen van Japanse Jagers, Japanse bombardementen waar ik gelukkig goed doorheen kwam. We hebben 2 Zero's weten neer te schieten. Zijn daarna de wildernis in gegaan met ongeveer 40 man. We hadden het nooit kunnen winnen tegen de 10.000 die daar naar het vliegveld kwamen Een paar maanden guerrilla gevoerd in ZO Celebes en daarna overgevoerd met een vissersprauw naar ZW Celebes om verder te vechten onder leiding van overste Gortmans (later onthoofd). Uiteindelijk werd ik gevangen door de Jap en heb 3 1/2 jaar beestachtige behandeling in krijgsgevangenschap doorstaan.

Eind 1945 naar Australia en ben ik in Januari 1947 naar Semarang gezonden als KNIL Sergeant. Ik was na de oorlog buitengewoon bevorderd tot Sergeant bij de IVG. Inlichting- en Veiligheidsgroep. We hadden nagenoeg geen KL-ers bij ons. De KNIL werd overal voor gebruikt, meestal in KL patrouilles. Ik werkte veel met commandanten van de patrouilles want ik verzorgde alle mogelijke gegevens van het terrein en van de TNI waar ze moesten patrouilleren. Ik ben daar gebleven en bevorderd tot Sergeant Major. Als Cdt. en hoofd van de Inlichtingen Buitendienst tot 1950.

Ik had in december 1949 ontslag aangevraagd, want ik wilde niet in het Ned. Leger overgaan. Ik moet altijd lachen als ik die verhalen van de KL-militairen lees over de lange tijd van huis en de reis van 1 maand met de boot en altijd de rijst! Als ik dat vergelijk met ons. Wij waren 8 ½ jaar van huis voordat we even naar Holland konden! 5 maanden later zaten we weer in Indië. Voor drie jaar heb ik denk ik 5x aardappelen gegeten in al die tijd, maar wij klaagden nooit. Wij waren aan alles gewend.

Ik ben in 1950 gestopt en ben toen mijn burgerbestaan begonnen. Ik heb verder maar weinig contact gehad met militairen van mijn tijd.

Mijn vader was eigenaar van Mohringer liftenfabriek in Haarlem en ik heb mezelf daar ingewerkt. Mijn broer werkte daar ook. Later toen mijn vader gestorven was waren wij de directie. Omdat niemand van de kinderen de fabriek wilde overnemen, iedereen had zijn eigen zaken, hebben we de fabriek in 1976 verkocht aan Duitsland. Sindsdien zijn we dus gepensioneerd en woon ik in het buitenland.

Dat ik Hans ken is uit onze kinderjaren. Hij was mijn buurjongen toen we in Hinthan woonde. Ik zag hem voor het laatst in 1938. In 1947 heb ik hem weer een keer ontmoet in Semarang. De volgende keer was 65 jaar later. Vorig jaar heb hem opgezocht in Hintham. Dat was een fijn moment dat ik hem weer zag. Ik bel af en toe met hem. Hij zegt dan: "het is niet zo best" maar hij blijft rustig doorgaan. Dat was het zo een beetje.

Ik woon al meer dan de helft van mijn leven in het buitenland. Momenteel in Georgia Snellville. Het weer is hier ook lekker, maar niet zoals in Indië of als Florida waar ik ook 25 jaar gewoond heb. Ik ben in de loop van de jaren al meer dan 45 x overgevlogen. Met mijn verjaardag in Juli en met mijn moeders verjaardag in November tot ze stierf. Ze werd 101. Later ging ik maar 1 x per jaar, zelfs in Mei van dit jaar nog. Alhoewel het wel een hele vlucht is, wel zo'n 9 uur zitten. Mocht ik weer even in Holland komen maak ik graag persoonlijk kennis met je. Hartelijk dank voor de reactie. Doe Hans van Dijk de groeten van mij!

door Peter Fonkert.

Tijgerveteranen reiken Draaginsigne Veteraan uit.

Op 18 oktober 2013 hebben binnen 13 Gemechaniseerde Brigade ruim 370 actief dienende militairen met uitzendervaring het **Draaginsigne Veteraan** ontvangen. Dit is de derde ronde binnen de brigade waarbij actief dienende veteranen **erkenning** krijgen voor hun inzet tijdens internationale missies.

Tijdens de ceremonie ontvingen militairen van **42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers** het **Draaginsigne Veteranen** uit handen van **brigadegeneraal Gijs van Keulen**, **commandant van 13 Gemechaniseerde Brigade**. De bij ons goed bekende **commandant 42 Painfbat Limburgse Jagers**, **luitenant-kolonel Ramon Jansen**, en **(oude)veteranen van het Regiment Limburgse Jagers** assisteerden hierbij. Waaronder de bij ons op de ledenlijst vermeld staande **2-7 RI veteraan Chris Peelen(93)**, **4-6RI veteraan J.A. Schrauwen(90)** en **3MPIV veteraan Hans van Dijk(91)**.

Tijdens deze ceremonie werd ook stilgestaan bij alle Limburgse Jagers die tijdens de recente missies hun leven hebben verloren of blijvend gewond zijn geraakt.

door marianne

Op bezoek bij het bruidspaar Sjra en Mien Hovens 2-6RI

Wij ontvingen in de maand augustus een leuke trouwkaart waarin een uitnodiging om op zaterdag 21 september naar St. Joost te komen. Daar werd het 60jarig huwelijk van Sjra en Mien Hovens- Jentjens gevierd. De kaart was opgesierd met een foto van Sjra en Mien nu, maar ook met een foto van het echtpaar 60 jaar geleden. Er was bijna geen verschil te zien. Mien is nog even mooi en charmant en Sjra nog heel galant, knap en met even volle haardos als bij aanvang van het huwelijk.

Natuurlijk waren wij zeer vereerd met de uitnodiging. Maar helaas, er was voor die datum al een afspraak door ons genoteerd. Meestal proberen wij afspraken met Tijger- sobats voorrang te geven maar in dit geval moest het algemeen belang voorrang krijgen. De al geplande afspraak was er een die verband hield met de

organisatie van de Tijgerreünie op 28 september. Na enige afwegingen hebben wij met spijt de uitnodiging door de familie Hovens moeten afzeggen. De Tijgerreünie kreeg voorrang.

Wel maakten wij de afspraak dat in een later stadium een bezoek aan het bruidspaar alsnog zou plaatsvinden. Via onze coördinatrice Marijke kregen wij een datum waarop wij naar Echt, de woonplaats van familie Hovens, konden gaan.

Zoals u weet combineren we meestal meerdere bezoeken aan sobats op een dag. Dit keer had Marijke Adam de Nijs voorgesteld.

Op dinsdag 29 oktober vertrokken wij echt naar Echt (Limburg). De Tom-Tom in onze auto deed uitstekend zijn best en zonder mankeren of oponthoud kwamen wij bij de familie Hovens aan. Het staat hier nu wel makkelijk geschreven maar toch was er bij vertrek vanuit Hoogvliet na twee (2) kilometer al een file! Maar Joop zou niet als beste Tijgerrijder zijn gekozen als hij niet een binnenweggetje richting Breda had gevonden. Na een half uur was de verkeerssituatie weer normaal en kon het tempo worden opgevoerd. Voor de Tijgers rijden wij de vouwen uit de pantalon en 't kokerrokje!

Precies 11uur ('s morgens!) arriveerden wij volgens afspraak bij de familie Hovens. Mien zwaaide zelfs de deur al open toen we nog niet stil stonden. De ontvangst was hartelijk. Marianne zoende en Joop schudde (handen). In het verleden waren wij al eens eerder bij de familie Hovens op bezoek geweest dus we wisten de weg naar de gezellige huiskamer te vinden. Het eerste wat opviel was het enorme beeldscherm van de tv. Zeker wel 1meter 25! Het was wel makkelijk zei sobat Sjra lachend, je zag nu meer. Zoon Lucas kwam naar beneden en voegde zich bij het gezelschap en nam ook gezellig deel aan het gesprek. Sjra en Mien vertelden enthousiast over het bruiloftsfeest (voornamelijk Mien) wat zij hadden gevierd in het horeca etablissement 't Heukske. Vele tientallen familieleden, vrienden en kennissen waren gekomen en het feest duurde tot in 'de vroege', of heet het 'late uurtjes'. Het was ronduit reuze gezellig geweest.

De koffie kwam op tafel bij de familie Hovens en Mien vertelde over de glasvezelkabel die was gelegd in hun straat en natuurlijk ook in de rest van de gemeente. De mannen die de kabels legden kwamen uit het buitenland en kregen koekjes van Mien. Ze wilden alles wel opeten, zei zij. Joop, als proever van de familie Pragt kon het beamen, de zelfgebakken koekjes van Mien Hovens waren heerlijk. Marianne moest vanwege haar allergie afslaan maar zag haar Joop genieten.

Het werd een geanimeerd gesprek en de tijd vloog voorbij. Het prachtige fotoboek met foto's van de geschiedenis van familie Hovens - Jentjens kwam op tafel. Het was werkelijk boeiend om te zien hoe de familie zich had ontwikkeld. Maar, er stond nog een bezoek op de lijst, we moesten naar sobat Adam de Nijs. Tot afscheid vertelde Mien nog een smakelijke mop en proestend van de lach verlieten Marianne en Joop de gastvrije familie Hovens. Zoon Lucas, Luuk voor ons, kwam aanzetten met een tas met twee kilo walnoten. 'Voor jullie, ze zijn heerlijk', zeiden Luuk, Mien en Sjra Hovens. Het is toch een apart volk die Limburgers, we blijven van ze houden. Maar nu op weg naar Adam de Nijs in Nieuw- Vossenmeer.

door Joop

De reis naar sobat de Nijs (2-6R.I.) 29 oktober 2013

Toen wij uit Echt vertrokken gingen wij richting Breda. Het doel was sobat de Nijs, een trouw bezoeker van onze reünie. Alleen dit jaar had hij laten weten dat wegens gezondheidsredenen het niet mogelijk was om naar Vught te komen. Een van de doelstellingen van de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade is, sobats die niet meer in staat zijn de reünie te bezoeken, een huisbezoek te brengen. Dat natuurlijk zover als het mogelijk is. De commissie is niet altijd in de gelegenheid en de sobats hebben ook niet altijd de kracht en tijd om bezoek te ontvangen. Maar sobat Adam de Nijs (2-6R.I.) had laten weten graag visite te krijgen dus onze coördinatrice Marijke had dat genoteerd en een bezoekje ingepland. Het was mooi te doen in combinatie met het bezoek aan sobat Hovens in Echt. De plaatsen Echt en Nieuw Vossenmeer liggen niet direct bij elkaar maar het was wel op een dag te doen. Eenmaal onderweg zei Marianne dat de navigator het adres van Adam de Nijs niet kon vinden. Omdat de dochter van Adam de Nijs aan Marianne gemeld had dat haar vader 's middags altijd een kopje soep gebruikte in het restaurant van het verzorgingshuis en dat de tijd, vier uur, echt heilig voor hem was, was het flink doorrijden. Maar waar woonde sobat de Nijs nu? De Tom-Tom liet het afweten. Die had nog nooit gehoord van het adres. Marianne werd zenuwachtig. Gelukkig bleef Joop rustig, je bent niet voor niets veteraan, toch? We bereikten het plaatsje Nieuw-Vossenmeer. Op het stratenplan bij binnenkomst stond ook het adres niet aangegeven. Toevallig passeerde een fietser. Het bleek een volbloed Vossenmeerder te zijn. Maar....ook hij wist de straat niet! Wij legden uit dat Adam de Nijs een Indiëveteraan was en vroeger, in 1944 toen hij bij de BS zat, een uniform had geregeld bij een Poolse soldaat die daar gelegerd was. Zelfs een zwarte baret met fantasie-embleem had hij toen gedragen. Het maakte de fietser niet veel wijzer. We gooiden het over een andere boeg. Adam de Nijs woonde pas in een nieuw verzorgingsgebouw. Er ging een lichtje branden bij de fietser. Er waren sinds kort nieuwe units geplaatst verderop in Nieuw-Vossenmeer. Recht door, rechtsaf, ongeveer een kilometer doorrijden en dan aan de linkerkant. Nu, makkelijker kan niet. Binnen vijf minuten waren we op plaats van bestemming. Dachten we. Geen straatnaambordje te zien daar. Ook geen naam van de zorginstelling. Wel mooie nieuwe woonunits. Joop naar binnen en als geïmproviseerd horecaman direct naar het restaurantgedeelte... Allemaal mooie vrouwen van gemiddeld 80 jaar aan tafel. De naam Adam de Nijs deed iedereen opspringen.

Zit bij de Klompen, voorbij de Bakkerij, vertelden zij. Het bleken de namen te zijn van de gangen waaraan de kamers van de bewoners grensden. Sobat de Nijs was snel gevonden.

De ontvangst was weer hartelijk. Wat ook bij sobat de Nijs opviel, de tv met een groot scherm van wel een meter breed. Tijdens het gesprek met sobat de Nijs bleek dat de straat waaraan het verzorgingshuis lag nog geen naam had vanwege de nieuwigheid! Dus daarom herkende de Tom-Tom hem niet. Gelukkig had Joop hem nog niet uit het raam gegooid, bij ons volgende bezoek aan een sobat zullen we hem dan maar weer gebruiken.

Omdat het zoeken nogal wat tijd had gekost kwam het heilige soepuurtje van sobat de Nijs gevaarlijk dichtbij. Geeft niet, zei sobat

Adam, ik vind het heel gezellig dat jullie er zijn. Maar zo steekt de reüniecommissie 2-6R.I. T-brigade niet in elkaar.

Marianne stelde voor om samen naar het restaurant te gaan en dan namen wij ook een kopje soep. Adam de Nijs was blij met het voorstel en eenmaal aan tafel in het restaurant

begrepen wij waarom. De soep was heerlijk en het was een gezellig samenzijn daar. Tot onze verbazing kwam er nog een Indië- veteraan bij ons aan tafel. Het was een Huzaar van Boreel. Ook hij sprak honderd uit net als Adam. Het werd steeds gezelliger. De Huzaar was eveneens soepfanaat! Marianne toonde op haar laptop (draagbare computer) de foto's van de reünie en de mannen vonden het prachtig.

De mannen bleven herinneringen ophalen en voordat wij er erg in hadden was het weer tijd om te vertrekken. We namen hartelijk afscheid en spraken de hoop uit dat sobat de Nijs er volgend jaar weer bij zou zijn op de reünie. Dat hoopte hij zelf ook en nadat we handen hadden geschud gingen beide veteranen voor het raam staan om ons alsnog uit te zwaaien vanaf de parkeerplaats. Het werd al donker en onderweg kwam de regen met bakken uit de lucht. De ruitenwissers draaiden op volle toeren en gelukkig bleef het zicht op de weg duidelijk. Weer heelhuids thuis, het was een heel fijne dag geweest.

door Joop

sobat **Rien M.(Rien) Jonink 2-7 RI**
*26 dec. 1917- † 1 nov. 2013

Sobat **Rien Jonink** wilde verleden jaar (2012) zo graag nog naar de Tijgerbrigade- reünie. Hij had zichzelf al ingeschreven. Hij moest alleen nog opgeven wie zijn begeleider zou zijn op die dag. Toen ik hem enige dagen voor die reünie belde om te vragen wie hem zou begeleiden, kreeg ik zijn dochter aan de telefoon.

Zij wist van niets. "Dat kan hij helemaal niet meer," vertelde zij terwijl sobat Rien op de achtergrond mopperend protesteerde. De uitnodiging voor de reünie van dit jaar is hem weer toegestuurd. Er kwam geen ingevuld inschrijfformulier meer. Sobat Rien heeft nu zijn eigen reünie, de laatste, de grootste. Met zijn makkers die hem al voorgingen. Een schrijven met troostende woorden en een gedicht zijn verzonden naar de nabestaanden.

corr.adres: van Goghstraat 17 , 4871 SV Wolvega

door marianne

65 jaar getrouwd.

Op 30 november 2013 waren Floor (4^e comp.2-6RI) en Heiltje van Genderen 65 jaar getrouwd.

Zij woonde in Sliedrecht. Hij niet. Haar vader, veerman, voer het pontje heen en weer en sobat van Genderen voer wel eens over. En zo is het gekomen. In Sliedrecht sloeg de vonk over.

Deze uitermate heugelijke gebeurtenis is samen met kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen gevierd. Namens de commissie is een felicitatiebrief aan het bruidspaar gezonden.

door marianne

Joop gaat naar NNG-reünie in Bronbeek op zoek naar eigen kameraden en ontmoet sobat Henk Zwitselaar

Op 16 november gaat Joop zijn eigen makkers weer ontmoeten op zijn jaarlijkse reünie van 6IB (NNG), georganiseerd door Jac Malipaard. Juist ja, de man met de Indonesische Toko op de Tijgerbrigadereünie in Vught. Joop zegt: "Als we dan toch van huis zijn, nemen we een hotelletje in Nijmegen, dan kunnen we in Milheze op bezoek bij onze vrienden, daarna tuffen we door naar sobat Zwitselaar in Nijmegen, overnachten we in hotel Papendal en rijden we fris en fruitig zaterdagochtend in een kwartiertje naar Bronbeek!"

En zo gebeurde het dat we, natuurlijk na een telefoontje, op vrijdagmiddag samen met sobat Henk Zwitselaar beneden in het restaurant van "de Orangerie" gezellig koffie drinken. Marianne gaat buiten even tussendoor op de foto voor de Checkpoint. Het hele restaurant staat met de neuzen tegen de ramen gedrukt om maar niets te missen. De fotografe woont in Nijmegen, lekker makkelijk... en dat is dan ook geregeld. Wat zijn wij toch multifunctioneel inzetbaar!

Het gaat goed met sobat Zwitselaar. Hij ziet er heel goed uit. Kijkt helder uit zijn pretogen. "Ik heb het nu wel naar mijn zin. Het was hard wennen hoor om ineens te moeten verhuizen. Spulletjes die weg zijn gedaan, die je eigenlijk had willen houden of weg had willen geven aan een ander. Maar je kan niet alles meenemen natuurlijk. Ik voel mij weer redelijk goed. Ik ben niet zo benauwd meer. En....kijk daar gaat mijn broer, die komt hier koersballen. We zien elkaar zo een paar keer in de week. Hij zit een eindje verderop in een verzorgingshuis".

We blijven lekker lang bij sobat Henk. Dat kan. Henk Zwitselaar is nog goed en is daar blij om. Omdat we al meerdere keren bij Sobat Henk zijn geweest en vanwege de nog beperkte ruimte in dit boekwerk, volstaan we met dit korte bericht. Maar we plaatsten nog wel een gezellige foto bij dit verslag.

Overleden sobats

2-6 R.I.

sobat **J(John) Dahmen** uit Roermond, carrierchauffeur
geboren 9 juni 1926 en overleden 9 mei 2013 op Bali.

sobat **J(Jac) W.H. de Renet** uit Ittervoort, 3^e cie scherpschutter
geboren 2 juli 1924 en overleden 22 mei 2013

sobat **H(Harrie)H.A. Smeets** uit Weert, sold.1e kl.
geboren 6 juni 1923 en overleden 10 juni 2013

Tijgerbrigade.

sobat **A.(Arie) Olckers** uit Noordwijkerhout, 2-7 RI
geboren 21 november 1926 en overleden 3 mei 2013

sobat **Jan Dankers** uit Hilvarenbeek, 4-6 RI
geboren 30 mei 1926 en overleden 1 juli 2013

sobat **Joop van Daatselaar** uit Amsterdam, 2-7RI
geboren 26 oktober 1925 en overleden 2 juni 2013

sobat **R.J. Manning- Smit** uit Bilthoven, 2-7 RI
geboortedatum onbekend en overleden 24 juli 2013

sobat **C.J.H. Reurts** uit Soest, 2-7RI
geboortedatum onbekend en overleden 7 augustus 2013

sobat **J(Jan) van Leeuwenkamp**, stukscommandant 2-2RVA
geboortedatum onbekend en overleden 16 augustus 2013

sobat **J.F.A. van Dijk** uit Enschede, 2-7RI
geboorte- en overlijdensdatum onbekend

sobat **J. Viersen** uit Didam, **2-7 RI**
geboorte- en overlijdensdatum onbekend

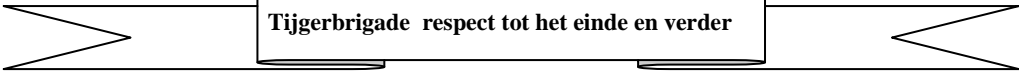
sobat **J. van den Akker** uit Venlo, **2-7RI**
geboren 13 december 1921 en overleden 20 september 2013

sobat **T.van Duivenvoorde** uit Heemskerk, chauffeur **2-2 RVA**
geboren 11 februari 1925 en overleden 15 oktober 2013

sobat **M.(Rien Jonink)** uit Wolvega, **2-7 RI**
geboren 26-12-1917 en overleden 2 november 2013

sobat **Gerrit van Soomeren** uit Rotterdam **5° Genie Veld.**
geboren 10 maart 1928 en overleden 1 december 2013

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie herinneringen.

Tijgerbrigade respect tot het einde en verder

Het is erg verdrietig u te moeten melden dat is overleden

onze Sinterklaas uit Hoensbroek

Om vergissingen te voorkomen zullen wij u vertellen wie voor ons Sinterklaas was. Onze Sinterklaas woonde in Hoensbroek, was ongehuwd, heel sociaal en een anonieme supporter, sponsor en geïnteresseerde in vele sociale projecten. Via Theo Eversen, de verzorger drukwerk, steunde hij financieel o.a. de reünie- en nazorgcommissie 2-6RI. & T. Brigade. Hoe groot zijn interesse en waardering voor u, Tijgerveteraan, was blijkt uit het feit dat Sinterklaas kort voor zijn overlijden het boekje Sepatoe Roesak op tafel had neergelegd met daarin een opdracht aan zijn nabestaanden om het Sinterklaasspelen over te nemen. Er zal jaarlijks een legaat worden gedoneerd door de nabestaanden. Wij zijn oprecht diep geroerd door dit gebaar. Wij wensen de nabestaanden van onze Sinterklaas heel veel sterkte met de verwerking van het verlies van deze anonieme goedheiligman.

getekend: de commissieleden.

2-7R.I.

We doen het meestal niet, schrijven voor een ander onderdeel dan 2-6R.I., maar voor 2-7R.I. maken we nu een uitzondering.

Veel Tiggerbrigade onderdelen hebben buiten hun belangstelling voor de Tiggerbrigade reünie soms nog onderling contact via een nieuwsbrief of boekje speciaal voor hun onderdeel. Het is vanzelfsprekend dat je de herinneringen en nieuwtjes het liefst met bekenden wilt delen.

Maar soms is er bij het eigen onderdeel niemand meer over die de energie, kracht of belangstelling kan opbrengen om zo'n contact te maken of te onderhouden. En dan komen wij, de **reünie en nazorgcommissie 2-6R.I. T- brigade**, in beeld. Wij bieden dan die onderdelen de gelegenheid om gebruik te maken van ons blad 'sepatoe roesak' en daarin nieuwtjes en belangrijke mededelingen te doen aan de **bij ons ingeschreven en bekende sobats**. In eerste instantie hebben wij gedacht aan ongeveer twee (2) bladzijden in het boekje. Minder mag ook en indien meer nodig is valt daar over te praten. Het is natuurlijk niet de bedoeling dat de onderdelen de door ons beschikbaar gestelde ruimte gaan gebruiken en daarbuiten nog een eigen periodiek onderhouden. Daar zullen we dan niet aan meewerken. De kosten worden uiteindelijk betaald door de **vrijwillige bijdragen die de sobats aan ons** doen. Zij, **de sobats**, mogen er op vertrouwen dat wij hun geld goed besteden en niet dubbelop verkwisten. En dan komt **2-7R.I.** weer in beeld.

Uit onze correspondentie bleek dat enige jaren terug bij de reüniecommissie van 2-7R.I. er nog weinig animo was om bestuurstaken te doen. In een ver verleden had Marianne al eens gevraagd om haar standpunten en bekende doelstellingen betreffende een samenvoegen van verschillende Tiggerbrigade onderdelen te mogen komen uitleggen, maar daar was bij het toenmalige bestuur geen interesse voor. Jammer, maar hun goed recht, ieder onderdeel heeft haar eigen autonomie (zelfbestuur). Later meldde **mevrouw Joep Peters** ons dat een bestuurswisseling had plaats gevonden waarbij mevrouw Joep Peters (weduwe van) het bestuur van 2-7R.I. had overgenomen wegens '**geen interesse**' van anderen. Tevens en eveneens heeft zij de clubkas in beheer. Zij vond het idee van Marianne om tot een **samenvoeging** van verschillende **Tiggeronderdelen** te komen een uitstekend idee. Het resulteerde in een samenwerking waarbij mevrouw Joep Peters voor de reünie van **de 2-6R.I. T-brigade** in 2012 te Vught aan de aan haar bekende **2-7R.I. veteranen** een brief stuurde. Daarin de mededeling dat **mevrouw Joep Peters** deze reünie aanbeval en de **inschrijfkosten** daarbij voor iedere **2-7R.I. er** zou vergoeden vanuit de in haar bezit zijnde kas. Het was prima geregeld. Er kwamen veel 2-7R.I.ers en we zagen veel blije gezichten!

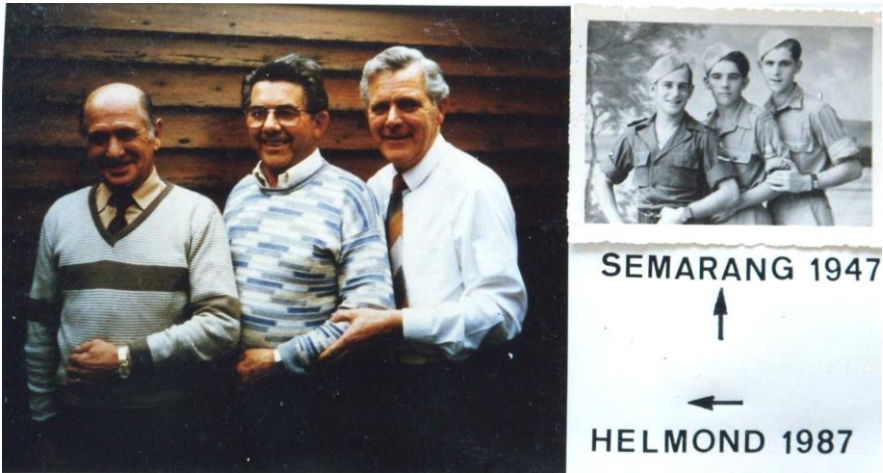
De contacten met die bezoekers zijn verstevigd en zij zijn opgenomen in ons bestand. Tijdens de reünie op **28 september 2013** zaten de bezoekers van **2-7R.I.** weer bij de **top 3**. En weer waren het blijde gezichten. De **oudste** bezoeker was zelfs van **2-7R.I.** Het was **sobat Chris Peelen** in de gezegende leeftijd van **93 jaar**. Zelfs **sobat Jan Tishauser** las als moedige **2-7R.I.er** een aangrijpend gedicht voor (geschreven door **Ad van Hooijdonk 2-6R.I.**), dus de mannen van **2-7R.I.** zijn goed **'ingeburgerd'**. Zoals u kunt zien in het **financiële** verslag dragen de mannen van **2-7R.I.** ook hun steentje bij in de vorm van **donaties**. Hulde! En mevrouw Joep Peters stuurde als bijdrage in de kosten 10 postzegels (1) naar het secretariaat. Alle beetjes helpen.

Uiteindelijk blijkt dat wat betreft de samenvoeging mevrouw Joep Peters nog niet de juiste oplossing heeft gevonden. Externe invloeden deden van zich spreken en daardoor begrijpen wij dat van een totale overgang van **2-7R.I.** nog geen sprake is. Tot zover de berichtgeving over **2-7R.I.**

Diegene die in ons bestand zitten blijven wij wel op de hoogte houden. Vanzelfsprekend kunt u de reünie blijven bezoeken.

Dus als u dit leest, zit u bij ons in het bestand! Heeft u geen interesse meer, laat het ons weten.

**Marianne Pragt - Lankhuizen,
de voorzitter.**

Sjef Gerits, Piets Wullems (2-6 RI) en Johan van Erp.(21AAT)

Leuk?

Zou u het ook leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op **visite een kopje koffie** komen drinken en gezellig praten over het heden en verleden? Laat het ons weten. Bel. Schrijf. Mail. Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!

Hebt u hulp nodig bij **militaire nazorg**? Geef ons een seintje, wij zullen ons best voor u doen **u op de juiste weg te helpen**.

Zoekt u andere (vergeten) **sobats**? Vraag het ons. Wij hebben een enorm bestand met **heel veel adressen**.

Hebt u een **jubileum** b.v. 60 jaar getrouwd, behaalt u een **zwemdiploma**, wint u **de hoofdprijs** in **de staatsloterij**, bereikt u een **speciale leeftijd**, wordt u **grootvader** of **overgrootvader**, laat het ons weten.

Ligt u in het **ziekenhuis**, of moet u naar het ziekenhuis voor **langere tijd**, laat het ons weten!

Kijkt u op het binnenblad kft voor telefoonnummers, adressen en e-mailadressen.

Marianne : Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het **antwoordapparaat**, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

Onze Tijgerbrigade reünie
is vastgesteld op
zaterdag 27 september 2014 te Vught.
U wordt t.z.t. weer per nieuwsbrief nader geïnformeerd.

Noteert u vast deze datum in uw agenda of op de kalender?!

Wij hopen dat u hebt genoten van dit boekje Sepatoe Roesak.

Maar vergeet u het niet, dit werk voor u kan alleen blijven bestaan door uw donaties

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade:

ABN-AMRO, rekeningnummer 97.21.38.021.

t.n.v reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade.

te Hoogvliet

Het blad van en voor de sobats 2-6 RI, T-Brigade december 2013

Website: www.sepatoeroesak.nl

Redactie en lay-out blad Sepatoe Roesak.:

Marianne Pragt-Lankhuizen, Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon 010-4382758 of 06-25278220

Redactionele ondersteuning:

De heer Joop Pragt.

BankGiroLoterij

Lotto®

vfonds
investeert in
VREDE

vi *veteranen*instituut

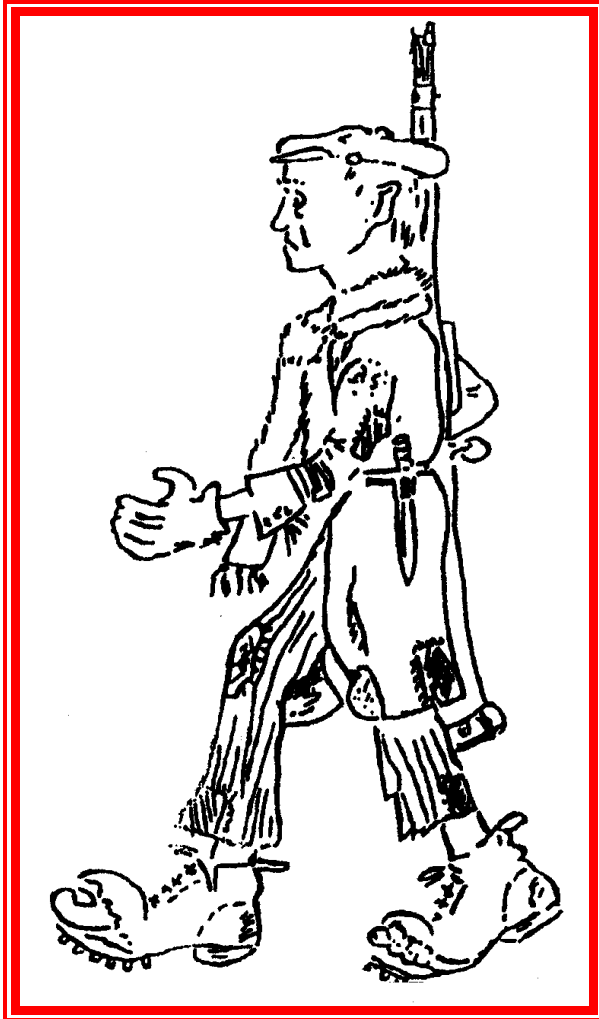
NATIONALE
POSTCODE
LOTERIJ

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg met de middelen uit de Nationale Postcode Loterij, BankGiro Loterij en de Lotto.

Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen

omslag binnenkant

ANNO 1944

omslag buitenkant